

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 27 • ΟΚΤΩΒΡΗΣ-ΝΟΕΜΒΡΗΣ 2014 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Eurogendfor - ευρωπαϊκή δύναμη καταστολής

Ο στρατός των τραπεζιτών αναλαμβάνει δράση όταν η ψευδεπίγραφη δημοκρατία βγάζει τη μάσκα

σελ. 12

Η αλλαγή υποδείγματος στην ελληνική αγορά στέγης

Απ' το μοντέλο «ατομικός ιδιοκτήτης κατοικίας» στο μοντέλο «ενοικιαστής από εταιρία real estate»

σελ.14

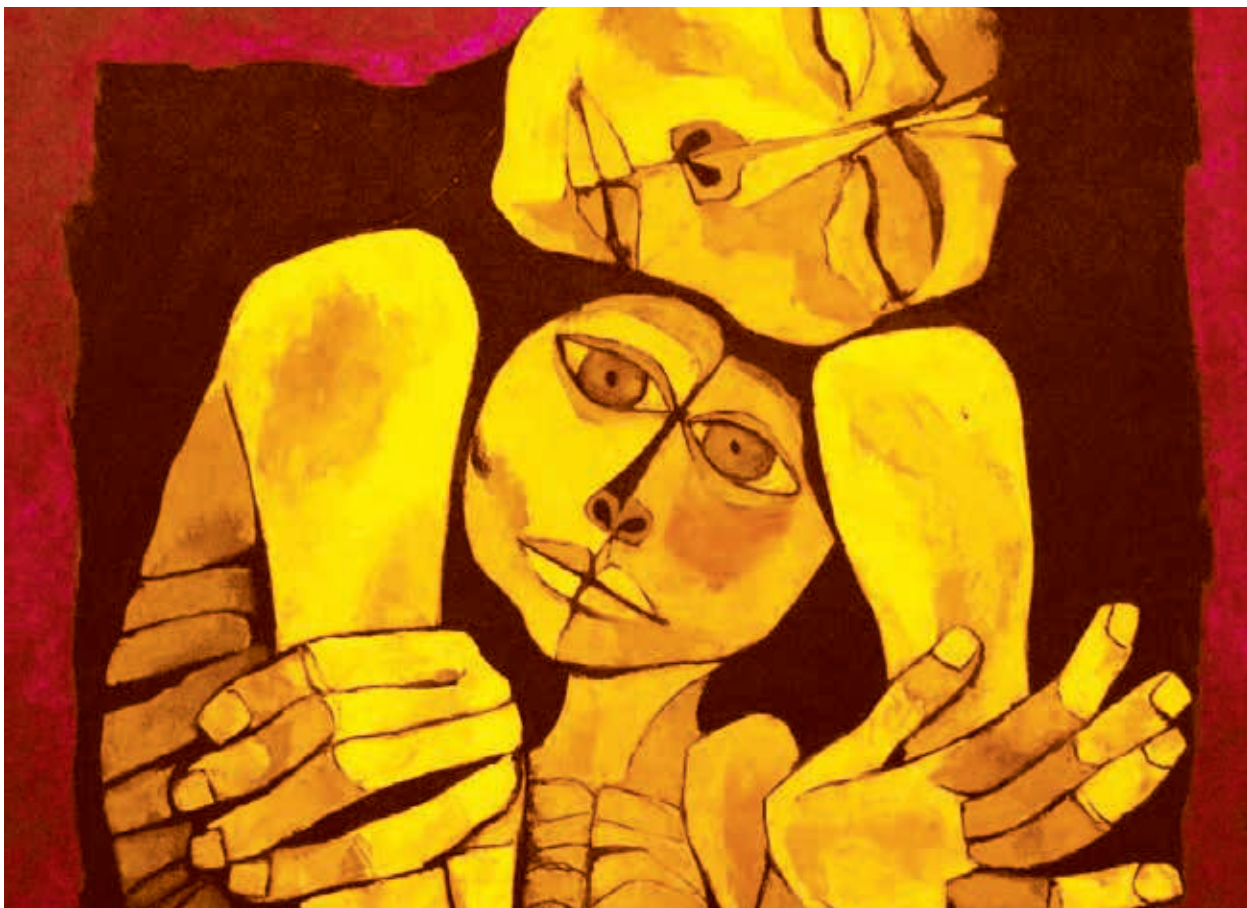
Φόροι ολικής (ΕΝΦΙΑ)λεψς

Η συντελούμενη ανακατανομή του πλούτου προς τα πάνω μέσω της νέας φορολογικής επιδρομής

σελ.17

Πρωτοφανές Πλεόνασμα Δυστυχίας

όταν η κοροϊδία βαφτίζεται «κοινωνικό μέρισμα» η αξιοπρέπεια ονομάζεται κοινωνικός πόλεμος

«Όταν χρησιμοποιώ μια λέξη, είτε ο Χάμπτι Ντάμπτι, σημαίνει ακριβώς ό,τι εγώ την επιλέγω να σημαίνει, μήτε περισσότερα μήτε λιγότερα.»

«Το ζήτημα, επέμεινε η Αλίκη, είναι αν μπορείς να κάνεις τις λέξεις να σημαίνουν πολλά διαφορετικά πράγματα.»

«Το ζήτημα, είπε ο Χάμπτι Ντάμπτι, είναι να ξέρεις ποιος κάνει κουμάντο, αυτό είναι όλο.»

Η Αλίκη μέσα από τον καθρέφτη (απόσπασμα)

Η Ανάπτυξη έρχεται...

Οι θυσίες των εργαζομένων δεν πήγαν χαμένες. Η Ελλάδα διεσώθη. Φτάνουμε στο τέρμα του τούνελ. Η Ανάπτυξη έρχεται. Η ύφεση τελειώνει. Για πρώτη φορά έχουμε πρωτογενές πλεόνασμα. Οι θυσίες του ελληνικού λαού απέδωσαν. Χρειαζόμαστε στρατηγικές επενδύσεις. Οι επενδύσεις είναι ευλογία για τον τόπο. Η έξοδος από το ευρώ αποτράπηκε τελευταία στιγμή. Η Οικονομία ανακάμπτει. Η Ανάπτυξη έρχεται.

Το καθεστώς αδυνατεί να ελέγξει τον εξαθλιωμένο πληθυσμό, τους δρόμους και τα στενά της μητρόπολης, τα προάστια και τις υποβαθμισμένες περιοχές. Γι' αυτό χωρίζει το κοινωνικό έδαφος σε περιοχές και παραδίδει τον έλεγχο απευθείας στο κεφάλαιο. Μαύρο και λευκό, μαφιόζικο ή νομιμοφανές. Αυτή είναι η πολλά υποσχόμενη «ανάπτυξη» κι αυτές είναι οι επενδύσεις. Ο Μπέος, ο Μελασσανίδης, ο Μπόμπολας, ο Μαρινάκης είναι οι φορείς της ανάπτυξης, οι νέοι αφέντες, και οι περιοχές που τους εκχωρήθηκαν είναι τα ιδιωτικά τους φέουδα. Το πολιτικό προσωπικό επιστρέφει στον πραγματικό του ρόλο: εκφωνητές βουβών λόγων, αχυράνθρωποι, τσαρλατάνοι, κουστουμαρισμένα τίποτα. Οι καιροί προσφέρονται για μεγάλες αποφάσεις και οι επιχειρηματίες πλέον μιλάνε οι ίδιοι για τους εαυτούς, τις περιοχές, τις επενδύσεις και τους υποτελείς τους. Η γλώσσα που μιλάνε είναι η πραγματική γλώσσα της εξουσίας. Η γλώσσα της βίας. Χωρίς προσχήματα.

... με το Ρόπαλο στο Χέρι

Οι ιδιωτικοί στρατοί των χουλιγκάνων και οι συμμορίες των εργαζομένων της Ελληνικός Χρυσός είναι κύτταρα της νέας κοινωνικής ισορροπίας. Είναι οι υποτελείς που δέρνουν, εκβιάζουν και δολοφονούν τους γείτονες, τους φίλους και τους συγγενείς τους για να διατηρήσουν μια θέση εργασίας, ένα κουμάντο στο δρόμο, ένα μεροκάματο από το σύνδεσμο. Πάντα κατ' εντολή του μεγάλου αφεντικού. Οι γειτονιές πλέον αστυνομεύονται από τους ίδιους τους υποτελείς, που γίνονται μπράβοι, ελεεινοί υπηρέτες του κεφαλαίου, ξεφτιλισμένες πόρνες των αφεντικών.

Τώρα που μας υπόσχονται βρώμικο ψωμί...

Το φαί που μας υπόσχονται είναι βρώμικο. Μυρίζει ξεφτίλα και υποδούλωση. Μυρίζει το αίμα των φτωχών που δεν μπορούν, που αρνούνται, που περισσεύουν, που απλά δεν συμπεριλαμβάνονται στο νέο κοινωνικό συμβόλαιο. Αυτή είναι η «ανάπτυξη» που μας τάζουν. Είναι ο πόλεμος μεταξύ των φτωχών. Ο κανιβαλισμός. Και είναι ήδη εδώ.

>

...να τους φτύσουμε κατάμουτρα το δηλητήριο

Εδώ είμαστε κι εμείς. Πρώτα ήρθαν οι φασίστες να μας χωρίσουν σε φυλές. Τους πολεμήσαμε. Μετά ήρθαν οι ειδικές δυνάμεις των μπάτσων, οι αντιτρομοκρατικάριοι και οι δελτάδες να μας χωρίσουν σε «φιλήσυχους» και επικίνδυνους. Τους πολεμάμε ακόμη. Τώρα έρχονται τα μεγάλα αφεντικά να τα πάρουν όλα, να μας δώσουν μίσηρη επιβίωση και να μας χωρίσουν σε «συνεργάσιμους» και απόβλητους. Θα τους πολεμήσουμε κι αυτούς.

διαβάστε

Διεθνή παραδείγματα ιδιωτικοποίησης του νερού
σελ. 3

Κάτω στον Πειραιά, στο Λιμάνι...
σελ. 5

Συνέντευξη με Σωματείο Βάσης Διανομών Ιωαννίνων
σελ. 8

Ανταπόκριση απ' το Ferguson των ΗΠΑ
σελ.

Νέοι θεσμοί και πολιτικά σώματα - David Graeber
σελ. 19

Απεργία πείνας: το έσχατο μέσο αγώνα
σελ. 21

Για την Athens Antifa League
σελ. 22

editorial

Αν η συναίνεση των υπηκόων ήταν πάντα η ποθητή ερωμένη των αφεντικών, το πρόσχημα ήταν το μπουντουάρ όπου καλλωπιζόταν. Κι αν τα σύγχρονα συμφέροντα της κυριαρχής τάξης επιβάλλουν όλο και περισσότερο το απροσχημάτιστο μαστίγωμα (η «κρίση» ξερίζωσε μαζί με τη ζωή και τα καρότα), η μέχρι στιγμής άκρως δυσμενής για μας, αλλά ακόμα απροσδιόριστη τροπή του αγριότερου κοινωνικού πολέμου που μας κήρυξαν ποτέ, επιβάλλει ενίοτε και ξανά, τη χρήση του προσχήματος: την πασπαρτού «σωτηρία της πατρίδας» με φόντο μια «κατάσταση έκτακτης ανάγκης» (που δήθεν απειλεί τους πάντες και δήθεν φταιξαμε όλοι εξίσου γι' αυτή), το «εθνικό συμφέρον» (που μηρυκάζει άλλοτε αβασάνιστα, άλλοτε σκόπιμα, και το μεγαλύτερο μέρος της Αριστεράς), τη «δημοσιονομική εξυγίανση» (που απολύει εργαζομένους αλλά όχι πολιτικούς και τραπεζίτες), την «ανάπτυξη» (που πάντα έδινε σ' αυτούς ουρανό με παντεσπάνι και σε μας λάσπη με ψίχουλα).

Δυστυχώς όμως, στον πάτο που φτάσαμε (:), το ζήτημα δεν είναι πλέον τόσο το αληθινό περιεχόμενο των όρων αυτών αλλά η προϊόνσα, όλο και πιο τρομακτικά διαφαινόμενη, εθελούσια χαμέρπεια της μεγάλης πλειοψηφίας των υπηκόων, που το

μαγικό ραβδάκι του φόβου, της ανάγκης, της απαιδευσίας και της μωροφροσύνης, έχει, ως άλλη Κίρκη, μετατρέψει σε γουρουνία πρόθυμα όχι μόνο να κυλιστούν στη λάσπη αλλά και να κατασπαράξουν τη σάρκα των ομοίων τους προκειμένου να τη «σκαπουλάρουν».

...Δεν είναι παράξενο: είναι «απλώς» η φυσική συνέχεια των κοινωνικών σχέσεων στις οποίες υποβλήθηκε, αλλά και αποδέχτηκε, αυτός που πάντα ήταν, περισσότερο από άλλους, ο μόνος τρομοκράτης: ο συρφετός του μικροαστισμού. Αυτός που αποδέχτηκε να γίνει «πελάτης» και να «συναλλάσσεται» για ένα διορισμό, μια επιδότηση, ένα δάνειο· που δολοφόνησε πάμπωχους μετανάστες για την κλοπή ενός καρπουζιού· που πέρασε τις «ρωσίδες πουτάνες» απ' τη «βαριά πούτσα του τσολιά»· που πήγαινε για ψώνια με ύφος (και ήθος) Μάκαρου Ψωμιάδη στο Σαντάνσκυ των «φτωχομπινέδων» Βουλγάρων (και σήμερα ψηφίζει Μπέο και Μαρινάκη)· που έθαψε τις μαρτυρίες για ενεργό συμμετοχή «συμπatriωτών» μισθοφόρων στη γενοκτονία της Σρεμπρένιτσα το 1995 (οι «Σέρβοι αδερφοί», βλέπετε...)· που είδε τους νεκρούς των εργατικών ατυχημάτων στα ολυμπιακά έργα του 2004 σαν αριθμούς χωρίς σημασία μπροστά στη «Μεγάλη Ιδέα». Και που σήμερα, ταπεινωμένος κι αναλώσιμος αλλά πάντα νταής, αδαής και ψοφοδεής, μεταξύ άλλων ψηφίζει τους ναζί για να τη σκαπουλάρει και να «εκδικηθεί» (τους ναζί;! τους ναζί, ρε ξεφτιλισμένα τομάρια;!...).

... «Εάν αυτό είναι ο Άνθρωπος...», έγραψε παλιότερα ο Πρίμο Λέβι, πασχίζοντας ασθματικά να περιγράψει την απερίγραπτη αυτή κτηνωδία του μέτριου ανθρώπακου όταν, στο τελικό στάδιο της ίδιας ασθένειας της οποίας σήμερα βλέπουμε διάχυτα τα συμπτώματα, κατασπάραζε κάποτε τους ομοίους του στα στρατόπεδα συγκέντρωσης των ναζί. Μετά απ' όλα τα παραπάνω, θα μπορούσε κανείς εύκολα να πείσει στην παγίδα σήμερα, και ν' αναρωτηθεί το ίδιο, ή να εγκολληθεί ένα διόλου ευάγωγο μηδενισμό (είτε της μεμψιμοιρίας, είτε της δράσης). Όμως, για όσους βλέπουν την κίνηση του κόσμου διαλεκτικά, μέσα από το πρίσμα μιας κριτικής γνώσης της Ιστορίας και της εμπειρίας, για όσους επιμένουν να (ανα) στοχάζονται μέσα σ' αυτή τη δυσωδία, είναι γνωστό ότι όλ' αυτά δεν ανάγονται σε κάποια απaráλλαχτη Ανθρώπινη Φύση, αλλά σε ό,τι αναφέραμε πιο πάνω: στις εκάστοτε επικρατούσες σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους, όπως προσδιορίζονται από ένα ολόκληρο ψηφιδωτό συγκεκριμένων σε κάθε περίοδο ιστορικών (πολιτισμικών, πολιτικών, οικονομικών, ηθογραφικών κ.α.) παραγόντων. Και για το λόγο αυτό, σχέσεις (και συνθήκες) που είναι πάντα μεταβλητές. Οπότε;

...Οπότε, εμείς βγαίνουμε για την 27η βόλτα μας στην έρημη γη των μνησικάκων νοικοκυραίων, των αποχαλινωμένων χουλιγκάνων, των εγκληματιών πολιτικών και τραπεζιτών, των μαφιόζων του ποδοσφαίρου και της νύχτας, της ακροδεξιάς σκιάς που (αντί για το

φάντασμα του κομμουνισμού) πλανιέται ξανά πάνω απ' την Ευρώπη μετά τις ευρωεκλογές, του καλπάζοντα εκφασισμού (wannabe ολοκληρωτισμού), για να ποτίσουμε από το μετερίζι μας τις γωνιές της εκείνης που πασχίζει να χλοάσει ένας άλλος, φωτεινός και ξεδιψαστικός κόσμος: εκείνος των αγωνιζόμενων καθαριστριών του υπουργείου οικονομικών, των μεταναστών απεργών εργατών στη Σκάλα Λακωνίας, των αγωνιζόμενων κολασμένων στα Νταχάου των ελληνικών φυλακών και των συντρόφων μας που γδέρνουν με νύχια και με δόντια τα κάγκελα εκεί μέσα, των εργατών της BIOME, εκείνων που στήνουν κοινωνικά ιατρεία και άλλες δομές αλληλεγγύης, όλων όσων πήραν την απόφαση του αξιοπρεπούς αγώνα «με κόντρα τον καιρό».

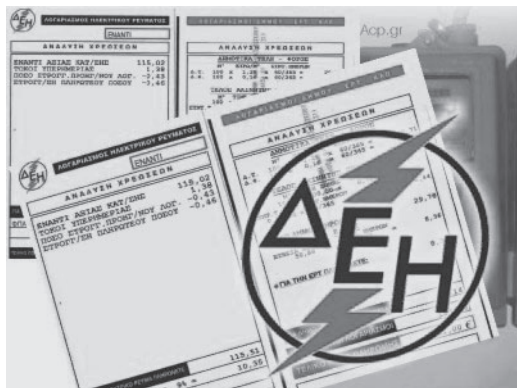
Σε σένα που (ακόμα) το σκέφτεσαι, λέμε: άρον το αδιέξοδό σου και περιπάτει (μαζί μας). Όσο για τους άλλους, που νιώθουν το βούρδουλα του τυράννου στο πετσί τους αλλά ανησυχούν μόνο για το τελευταίο, λέμε αυτό που λιτά και ξεκάθαρα έγραψε κάποτε ένας σύντροφος της Απατρис: «οι άλλοι στο διάολο».

«Θα σας κάνω εγώ να μάθετε ζωή»

Νίκος Καρούζος

Απατρис Σ.Ο Ηρακλείου

χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

Πριν λίγο καιρό, βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας δήλωνε τηλεοπτικά πως «το ρεύμα δεν είναι κοινωνικό αγαθό, μπορείς να ζήσεις και σε χωριό με λάμπες».

Σύμφωνα με πληροφορίες, μετά τις νέες αυξήσεις στα τιμολόγια της, η ΔΕΗ επεξεργάζεται πρόταση σύμφωνα με την οποία οι λογαριασμοί ρεύματος θα ναι φωσφοριζέ, ώστε να διαβάζονται στο σκοτάδι.

Η Απατρис είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού επτά συντακτικών ομάδων κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με τιράζ 15000 φύλλα.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο email: apatris.news@gmail.com
Θα βρείτε την ψηφιακή μορφή της εφημερίδας εδώ: http://issuu.com/apatris_news

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: apatris.news@gmail.com

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

Επί του πειστηρίου

Σε κάθε πλατεία το μαρμαρωμένο βλέμμα των ηρώων που βγήκαν μέσα από τον πόνο και το αίμα που οι πόλεμοι μοίρασαν απλόχερα στο ανθρώπινο είδος, επιτρέπει σταθερά τον ορίζοντα. Ήρωες επιφανείς, στρατηλάτες, στρατηγοί, αυτοκράτορες, με δοξασμένα από την αυτοκρατορία του χρήματος ονόματα, πιστοί υπηρέτες της και πολεμιστές της, διαλαλούν με την αιώνια παρουσία τους την υπεροχή της, τη νίκη της.

Αυτοί είναι οι ήρωες που μας υποχρεώνουν αναγκαστικά να αναγνωρίζουμε και να τιμούμε με δάφνινα στεφάνια και στρατιωτικά αγήματα, να τους θαυμάζουμε για τους φόνους που διέπραξαν, να εκπαιδευόμαστε να τους μοιάσουμε.

Δεν είναι όμως αυτοί οι πραγματικοί ήρωες της ιστορίας των ανθρώπων. Οι πραγματικοί Ήρωες δεν βρίσκονται μαρμαρω-

μένοι στις πλατείες επάνω σε βάθρα. Δεν φορούν καλοσιδερωμένες στολές με παράσημα. Ούτε αναγράφονται με χρυσά γράμματα στο βιβλίο της ιστορίας των νικητών. Δεν έχουν όνομα βαρύ και χιλιοακουσμένο. Βρίσκονται στο βιβλίο της μνήμης των αγώνων. Βρίσκονται στους δρόμους με υψωμένη τη γροθιά παλεύοντας για το δίκιο, στις φάμπρικες και τα ορυχεία με μαυρισμένα πρόσωπα. Οι αληθινοί Ήρωες είναι εκείνοι που πέθαναν στις διαδηλώσεις χτυπημένοι από τις σφαίρες, ζητώντας να μπορούν να βλέπουν το φως της μέρας όταν σχολούν από τη δουλειά τους. Εκείνοι που κρεμάστηκαν με τη γροθιά υψωμένη διεκδικώντας το δικαίωμα στη ζωή και όχι στη σκλαβιά της πείνας ενός εργασιακού στρατοπέδου συγκέντρωσης αμειβόμενοι με ένα πιάτο χυλό. Τους Ήρωες της πραγματικής ζωής θα τους βρεις στα ψυχιατρεία και στις φυλακές να κοιτούν μέσα από αγκαθωτά σύρματα και κάθετα κάγκελα τον ουρανό. Τον αληθινό Ήρωα θα τον βρεις μέσα σε εσένα που απλώνεις το χέρι να βοηθήσεις έναν άνθρωπο που έπεσε ώστε να σηκωθεί, σε σένα που φωνάζεις όταν ο μπάτσος σε διατάζει «σκασμός», Οι πραγματικοί Ήρωες είναι αυτοί που θέλουν να αλλάξουν αυτό το γκριζό κόσμο της υποταγής, της καταπίεσης και της ανάθεσης με τον πολύχρωμο κόσμο της ελευθερίας, της ισότητας, της αλληλεγγύης. Καθένας τους και όλοι μαζί είναι ένα παράσημο που κοσμεί το στήθος του πλανήτη μας.

Firewater

■ Το νερό...νεράκι! Διεθνή παραδείγματα ιδιωτικοποίησης του νερού

Σε μια πολιορκία, ένας νεαρός που κουβαλούσε δυο κουβάδες νερό φώναζε: «6 νομίσματα για έναν κουβά νερό!». Μια βόμβα έπεσε και κατέστρεψε τον ένα κουβά. «12 νομίσματα για ένα κουβά νερό!», συνέχισε ατάραχα ο νεαρός.»
Nicolas Chamfort, Γάλλος συγγραφέας

Το ζήτημα της ιδιωτικοποίησης του νερού ή παραμονής του σε κρατικό έλεγχο δεν είναι καινούριο θέμα. Έχει περάσει καιρός πλέον που πολυεθνικά συμφέροντα οργανώνονται και κατευθύνουν τις δυνάμεις τους για την απόκτηση και τον έλεγχό του, αλλά ρίχνοντας κανείς μια καλύτερη ματιά εύκολα συνειδητοποιεί ότι θα μας απασχολήσει μελλοντικά πολύ περισσότερο απ' ότι μας έχει απασχολήσει μέχρι τώρα. Εξετάζοντας κάποια παραδείγματα χωρών όπου προχώρησε αυτή η νεοφιλελεύθερη στρατηγική και αναλογιζόμενοι τα ονόματα των πολυεθνικών που ασχολούνται και ρίχνουν δισεκατομμύρια σε αυτό (ανάμεσά τους συναντά κανείς ονόματα όπως της General Electric στις ΗΠΑ και της Siemens στην Ευρώπη ενώ τους τελευταίους μήνες αυξάνουν συνεχώς την παρουσία τους τράπεζες και άλλα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα όπως η Goldman Sachs) , η παραδοχή "ο επόμενος παγκόσμιος πόλεμος θα γίνει για το νερό" σταματάει να είναι κλισέ, παίρνει σάρκα και οστά και ξεφτιλίζει τη σκέψη οποιουδήποτε θεωρεί ότι κάποια πράματα είναι δεδομένα και σίγουρα

Τις προηγούμενες δεκαετίες η διαδικασία ξεπουλήματος προωθούνταν κυρίως σε χώρες του τρίτου κόσμου υπό τις ασφυκτικές πιέσεις οργανισμών όπως το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα. Σε αρκετές περιπτώσεις ξένοι πιστωτές χρησιμοποίησαν τους συγκεκριμένους οργανισμούς για να παραβιάσουν το σύνταγμα και τους νόμους χωρών και να προωθήσουν ιδιωτικοποιήσεις και τρομακτικές αυξήσεις στα τιμολόγια.

Σημαντικό ρόλο στην προσπάθεια ελέγχου των υδάτινων πόρων παίζουν εταιρείες-ιδρύματα που έχουν αναλάβει την παγκόσμια χαρτογράφηση του νερού (όπως η Aqueduct Alliance) και προσφέρουν στους πολυεθνικούς πελάτες τους πληροφορίες για τις περιοχές του πλανήτη που θα έχουν προβλήματα ύδρευσης και άρδευσης στο μέλλον, καθώς και αυτές που το νερό θα αποτελεί σημαντικό (και επικερδές) φυσικό πόρο. Οι πληροφορίες αυτές ουσιαστικά θα ζωγραφίσουν τον χάρτη πάνω στον οποίο θα ξεδιπλωθούν οι καινούριες στρατηγικές, σχέδια που κατά κύριο λόγο σημαίνουν πολεμικές συγκρούσεις, πραξικοπήματα, οικονομικό έλεγχο και όλα αυτά τα καλούδια που μας έχει συνηθίσει το υπερ-καπιταλιστικό συμφέρον.

Νικαράγουα

Η αύξηση της τιμής του νερού κατά 30% επιβαλλόμενη από το ΔΝΤ οδήγησε χιλιάδες οικογένειες των κατώτερων στρωμάτων να σταματήσουν την εκπαίδευση των παιδιών τους για να έχουν κάποια υποτυπώδη πρόσβαση στο νερό. Παρόλο το γεγονός ότι η χώρα καλύπτεται από νερό, μία στις τρεις οικογένειες δεν έχουν πρόσβαση σε πόσιμο νερό.

Ινδία

Εδώ η πράξη της ιδιωτικοποίησης περνά μέσα από τα ΣΔΙΤ (συμπράξεις ιδιωτικού και δημοσίου τομέα) όπου το δημόσιο αρχίζει να λειτουργεί με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και το ιδιωτικό κομμάτι της σύμπραξης αναλαμβάνει να επωμίζεται το κέρδος, εκμεταλλευόμενο το σύστημα ύδρευσης που γενεές ολόκληρες έχουν χρυσοπληρώσει. Ουσιαστικά, το δημόσιο κατέχει την συντήρηση και τις ζημιές και οι ιδιωτικές εταιρίες την διαχείριση και τα κέρδη. Κλασική περίπτωση ιδιωτικοποίησης που εφαρμόζεται ήδη σε πολλά πεδία και γίνεται μέσω του διαχωρισμού σε 'καλό' και 'κακό' κομμάτι. Μαντέψτε ποιος πληρώνει το κακό και ποιος παίρνει το καλό.

Σε ορισμένα χωριά της Ινδίας συμβαίνει μάλιστα το εξής: άνθρωποι κάνουν ουρές σε μηχανήματα που δέχονται χρήματα για να δώσουν...μικρές ποσότητες πόσιμου νερού. Οργανώσεις και ερευνητές έχουν επισημάνει ότι αποτελεί εικόνα από το μέλλον στο οποίο η ύδρευση θα είναι εξολοκλήρου στα χέρια μιας πολυεθνικής ολιγαρχίας και θα έχει πάψει να αποτελεί δημόσιο αγαθό.

Γαλλία

Ένα από τα δυνατά παραδείγματα παράδοσης του δικτύου ύδρευσης και αποχέτευσης σε ιδιωτικά χέρια, εμφάνισης των καταστρεπτικών για την τοπική κοινωνία αποτελεσμάτων του και επαναδημοτικοποίησής του, λόγω κοινωνικών διεργασιών και διεκδικήσεων είναι η περίπτωση του Παρισιού, μιας δυτικής, ανεπτυγμένης πόλης-σύμβολο του αστικού οικοδομήματος.

Οι κάτοικοι του Παρισιού είχαν να αντιμετωπίσουν τα σχέδια των εταιρειών Veolia και Suez, παίκτες δυνατοί στο πεδίο του νερού, που είχαν μάλιστα την έδρα τους στην πόλη. Το 25ετές συμβόλαιο που είχε συνάψει ο Δήμος του Παρισιού με τις δυο εταιρείες, έληγε το 2010. Ωστόσο, από το 1985, οπότε και ιδιωτικοποιήθηκαν οι οργανισμοί, η τιμή του νερού αυξήθηκε κατά 260%, καθώς οι εταιρείες επωφελούνταν από ρήτρες των συμβολαίων που τους επέτρεπαν να ανεβάζουν την τιμή κάθε 3 μήνες και να παραχωρούν κατασκευαστικά έργα και άλλα συμβόλαια στις θυγατρικές εταιρείες τους. Παράλληλα, η ποιότητα του νερού έπεφτε κατακόρυφα και κανένα από έργα υποδομής και ανάπτυξης που είχαν συμφωνηθεί δεν είχε ολοκληρωθεί.

Η επαναδημοτικοποίησή του, ως αποτέλεσμα διεκδίκησης ακόμα και από πλήρως αστικά κόμματα και μορφώματα έφερε : -μείωση των συνολικών εξόδων κατά 35εκ. ευρώ και παράλληλη μείωση της τιμολόγησης του νερού. -καλύτερος συντονισμός με εμφανή αποτελέσματα στον έλεγχο του κύκλου του νερού και της ποιότητας του. -δημιουργήθηκε δημόσιο ερευνητικό κέντρο για το νερό, το Aqua Futura σπάζοντας έτσι το μονοπώλιο των ιδιωτικών ερευνητικών ομάδων που κυριαρχούν στην έρευνα για το νερό. Ο νέος φορέας συνεργάζεται με τους γεωργούς προκειμένου να αλλάξουν τον τρόπο καλλιέργειας (βιολογική καλλιέργεια). -για πρώτη φορά γίνεται εκτίμηση της κατάστασης των υποδομών και

έχουν προγραμματιστεί επενδύσεις αντικατάστασης τμημάτων του δικτύου.

Τέλος, δημιουργήθηκε το Παρισινό Παρατηρητήριο για το Νερό, το οποίο επιτρέπει την απευθείας επικοινωνία με τον πολίτη σε σειρά ζητημάτων, ενώ υποστηρίζει την κατάρτιση και εφαρμογή της πολιτικής του Δήμου για τα ζητήματα του νερού.

Αγγλία

Ο Θατσερισμός φυσικά δεν γινόταν, ήδη από την εποχή του, να αφήσει την παροχή του νερού ανέγγιχτη. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι η Θάτσερ πρωτοπόρησε -σε νεοφιλελέ όρους- και σε αυτό. Έτσι, στα τέλη της δεκαετίας του '80 προχώρησε στην πιο μαζική ιδιωτικοποίηση των οργανισμών ύδρευσης και αποχέτευσης, με τρανταχτά μέχρι σήμερα αποτελέσματα στην αγγλική κοινωνία κυρίως μέσω υπερτιμολογήσεων, άμεσων διακοπών παροχής σε περίπτωση καθυστέρησης πληρωμής, σοβαρά προβλήματα στις περιβαλλοντικές επιδόσεις των εταιρειών ύδρευσης, όπως έλλειψη βασικών μέτρων προστασίας και διατήρησης του πόρου, ρύπανση και κακή ποιότητα του πόσιμου νερού. Ήδη από την δεκαετία του '90 οι ιδιωτικές εταιρείες ύδρευσης της Αγγλίας κατατάσσονταν ψηλά στην λίστα των πιο ρυπογόνων μονάδων και είχαν διωχθεί νομικά 260 φορές, προτιμώντας φυσικά να πληρώνουν τα πρόστιμα παρά να απεμπολήσουν τα δικαιώματα τους και τον έλεγχο τους επί του νερού.

Βολιβία

Το καλύτερο ίσως παράδειγμα πολέμου για το νερό βρίσκεται στην Βολιβία. Από τη μία η εταιρεία κολοσσός Bechtel (μέσω της θυγατρικής της Aquas del Tunari) σε πλήρη συνεργασία με τον κυβερνητικό μηχανισμό και από την άλλη οι κάτοικοι της πόλης Κοτσαμπάμπα, έδωσαν ένα πρότυπο αγώνα επανακοινωνικοποίησης του νερού. Και το κατάφεραν.

Η ιδιωτικοποίηση των υπηρεσιών ύδρευσης εντασσόταν σε ένα σύνολο ξεπουλήματος που προωθούσε η Παγκόσμια Τράπεζα στην χώρα. Κατάφερε να αγοράσει ένα δίκτυο αξίας εκατομμυρίων πληρώνοντας μόλις 20χιλ δολάρια(!) και σε μια χώρα που ο μισθός ανέρχεται στα 100 ευρώ έγιναν άμεσες αυξήσεις της τιμής του νερού της τάξης του 200% ενώ παράλληλα η εταιρεία είχε ετήσια κέρδη 58εκ. δολάρια. Έτσι, τον Ιανουάριο

του 2000 οργανώθηκε μια τετραήμερη απεργία και συνεχείς διαδηλώσεις για τις αυξήσεις των τιμολογίων του νερού που παρέλυσε την πόλη. Τον Φεβρουάριο η κεντρική κυβέρνηση κήρυξε παράνομες τις συνεχόμενες διαδηλώσεις και τις απαγόρευσε, ενώ επέβαλε στρατιωτικό νόμο στην πόλη. Στη διάρκεια των διαδηλώσεων και των απεργιών, ένας άνθρωπος έχασε τη ζωή του, 175 τραυματίστηκαν, ενώ δυο νεαροί τυφλώθηκαν. Τελικά, οι αξιωματούχοι του κράτους υποσχέθηκαν μια πλήρη αναθεώρηση του συμβολαίου, κάτι που δεν ικανοποίησε του διαδηλωτές οι οποίοι ζητούσαν την ακύρωσή του. Τον Απρίλιο, κι ενώ οι διαδηλώσεις συνεχίζονταν, η κυβέρνηση συμφώνησε να ακυρώσει το συμβόλαιο διάρκειας 40 ετών που είχε υπογραφεί το 1999. Η Bechtel προσέφυγε το 2001 κατά της κυβέρνησης απαιτώντας 25εκ. δολάρια αποζημίωση αλλά μετά από έντονες αντιδράσεις σε διεθνές επίπεδο, η εταιρεία απέσυρε την προσφυγή.

Αν και το μέλλον γι' άλλη μια φορά αποδεικνύεται ζοφερό, η διεθνής εμπειρία, εκτός από τα παραδείγματα καταστρεπτικών αποτελεσμάτων που έχει η πολιτική της ιδιωτικοποίησης του νερού, έχει να επιδείξει και τρομερά παραδείγματα αγώνα όπου οι κοινωνίες κατάφεραν να διατηρήσουν τον έλεγχο του ή και να αντιστρέψουν την πώληση του βάζοντας ταφόπλακα στα σχέδια καπιταλιστικών θηρίων και του πολιτικού προσωπικού που τα υπηρετούσε.

■/ Γιουσουρούμ

μικρά μεγάλα εσωτερικά νέα

Πανηγυρική αθώωσή των 42 συλληφθέντων στις 17/9/2014

Η κίνηση κατάληψης του δημαρχείου Κερατσινίου στις 05/12/09 έγινε σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τους επίσης 22 συλληφθέντες, ύστερα από κινηματογραφικού τύπου εισβολή αστυνομικών δυνάμεων στο αναρχικό στέκι Ρεσάλτο, στο Κερατσίνι την ίδια μέρα.

Μετά από μια πολύωρη διαδικασία στις 17/9/2014 κατά την οποία σε καμία μαρτυρική κατάθεση αλλά και σε κανένα περαιτέρω στοιχείο της δικογραφίας δεν αναδείχτηκε ούτε σπιθαμή συσχέτισης των 42 με τις κατηγορίες που τους αποδίδονταν υπήρξε η πανηγυρική αθώωσή των 42 συλληφθέντων σχετικά με την κατάληψη.

Οι κατηγορίες αφορούσαν τόσο στην κατάληψη του δημαρχείου και την μετατροπή του σε κέντρο αντίστασης, αντιπληροφόρησης και αλληλεγγύης σχετικά με την αστυνομική εισβολή λίγο νωρίτερα στο ΡΕΣΑΛΤΟ όσο και στα αναποδογυρισμένα ασφαλίτικα έξω από το ΡΕΣΑΛΤΟ όταν ομάδα συντρόφων και συντροφισ-

σών κατέφτασε έξω από το μπατσοκρατούμενο στέκι.

Η δίκη κράτησε περισσότερες από 6 ώρες και χαρακτηρίστηκε τόσο από την κατάρρευση του κατηγορητηρίου όσο και από 41 πολιτικές τοποθετήσεις σχετικά με την εξέγερση του Δεκέμβρη, την αντιεξεγερτική εκστρατεία του κράτους, τη στοχοποίηση και τις εισβολές σε αυτοοργανωμένα στέκια και καταλήψεις, την όξυνση της κρατικής και παρακρατικής καταστολής, το καθεστώς έκτακτης ανάγκης που έχει επιβληθεί, τη σημασία των αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων μέσα στις γειτονίες, την μακρόχρονη και πολύμορφη δράση του ΡΕΣΑΛΤΟ στο Κερατσίνι και τις γύρω περιοχές του Πειραιά
πηγη: thersitis.gr, athens.indymedia.org

Ομόφωνα ένοχοι για απόπειρα ανθρωποκτονίας οι νεοναζί Σιατούνης και Στράτος

Στις 30 Ιουνίου του 2008 το αναρχικό στέκι Αντίπνοια, στα Κάτω Πετράλωνα, δέχθηκε οργανωμένη επίθεση από 15-20 παρακρατικούς της χρυσής αυγής. Εισβάλλοντας στο στέκι «χαιρέτισαν» φασιστικά φωνάζοντας «με τους χαιρετισμούς της Χρυσής Αυγής», και στη συνέχεια επιτέθηκαν με μαχαίρια σε δύο από τα τέσσερα άτομα που βρίσκονταν εκείνη την ώρα μέσα στο στέκι. Τους τραυμάτισαν στα πόδια και στο κεφάλι και στη συνέχεια απομακρύνθηκαν όπως ήρθαν, με μηχανές μεγάλου κυβισμού.

Ομόφωνα ένοχοι για απόπειρα ανθρωποκτονίας από πρόθεση σε ήρεμη ψυχική κατάσταση και για παράνομη οπλοφορία και οπλοχρησία κρίθηκαν τη Δευτέρα 22 Σεπτεμβρίου οι νεοναζί Σιατούνης και Στράτος για το σοβαρό τραυματισμό δύο ατόμων στο αναρχικό στέκι «Αντίπνοια» στις 30/6/2008. Τους επιβλήθηκαν ποινές 11 ετών κι έξι μηνών και 13 ετών κι έξι μηνών, αντίστοιχα, καθώς κι επταετής στέρηση των πολιτικών τους δικαιωμάτων. Η ποινή αποφασίστηκε ομόφωνα να μην έχει ανασταλτικό χαρακτήρα και δεν τους

αναγνωρίστηκε κανένα ελαφρυντικό. Θρασείς παρέμειναν οι δύο νεοναζί κατά την έξοδό τους από το κτίριο του Πρωτοδικείου απειλώντας τους συγκεντρωμένους αλληλέγγυους, ενώ λίγα δευτερόλεπτα αργότερα η διμοιρία των ΜΑΤ που βρισκόταν παρατεταγμένη στο προάυλιο του δικαστηρίου επιτέθηκε απρόκλητα στους συγκεντρωμένους με ασπιδίες και χυδαίες ύβρεις, χωρίς, ευτυχώς, να υπάρξει κάποιος τραυματισμός.

3 Σφαίρες σε μαθητές - Θα το ανεχθούμε;

Ξημερώματα της Δευτέρας 22/9 μαθητές του 1ου και του 2ου ΓΕΛ και του ΕΠΑΛ Καισαριανής προσπαθούν να καταλάβουν το σχολείο τους, διαμαρτυρόμενοι για την άθλια και καταπιεστική εκπαιδευτική πραγματικότητα που βιώνουν καθημερινά. Αμέσως, καταφθάνουν 3 περιπολικά από το Α.Τ. Καισαριανής και καταδιώκουν τους μαθητές. Ένας από τους αστυνομικούς πυροβολεί 3 φορές προς μαθητές που προσπαθούν να διαφύγουν προς το Σκοπευτήριο. Οι πυροβολισμοί ακούγονται στη γειτονιά. Οι υπόλοιποι αστυνομικοί εισβάλλουν στο προαύλιο του λυκείου και σημαδεύοντας τα κεφάλια των καταληψιών μαθητών εκτοξεύουν βρισιές και απειλές. Οι μαθητές προσάγονται στο Α.Τ. Καισαριανής, όπου κρατούνται μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες, δεχόμενοι απειλές να μη μιλήσουν για τους πυροβολισμούς που δέχθηκαν.

Το μαθητικό κίνημα που από πέρυσι έχει υψώσει το ανάστημά του στο «Νέο Λύκειο» με διαδηλώσεις και καταλήψεις, έρχεται αντιμέτωπο με στρατό από μπάτσους και εισαγγελείς που προσπαθούν να επιβάλουν το νόμο της σιωπής και της μιζέριας που επικρατεί και στην υπόλοιπη κοινωνία. Δεκάδες είναι οι καταληψίες μαθητές που καταδικάστηκαν πέρυσι σε ποινές φυλάκισης, ενώ φέτος με την έναρξη της σχολικής χρονιάς η ΕΛ.ΑΣ. αποφάσι-

σε να εντείνει την «προστασία» της γύρω από τα σχολεία με συνεχείς περιπολίες για την πάταξη των καταλήψεων. Ο μόνος «εξωσχολικός κίνδυνος» προκύπτει από τα όπλα των μπάτσων και τα μαχαίρια των φασιστών που σημαδεύουν τη νεολαία, τους μετανάστες, τους άνεργους και τους εργαζομένους. Αν νομίζουν ότι θα τρομοκρατηθούμε και θα κάνουμε ότι «δεν είδαμε, δεν ακούσαμε, κοιτάμε τη δουλειά και τα μαθήματα μας» είναι πολύ γελασμένοι. Οι κάτοικοι της Καισαριανής, η γειτονιά των προσφύγων, των εργατικών και αντιφασιστικών αγώνων θα σταθεί στο πλευρό των αγωνιζόμενων μαθητών. Καλούμε κάθε γονέα, κάθε εργαζόμενο/άνεργο να μην παρακολουθήσει αμέτοχος τη δολοφονική επίθεση στα παιδιά του, να κατέβει στο δρόμο και να απαιτήσει να ξεκουμπιστούν τα ένστολα καθάρματα από τα σχολεία και από τις γειτονιές μας.

Ακούστε το καλά μπάτσοι, δικαστές: Κάτω τα χέρια από τους μαθητές

▲/ Αναδημοσιευτής

Κάνοντας πλάκα με τη δυστυχία των άλλων!

“Ο καθένας μας,
περπατώντας μες στο πλήθος με παπούτσια
ξεσκισμένα,
μαρτυράει την ντροπή που τη χώρα μας
μολεύει.
Όμως κανένας μας
δε θα μείνει εδώ.

Η τελευταία λέξη
δεν ειπώθηκε ακόμα.”

(Μπ. Μπρεχτ Για τον όρο «μετανάστες»)

Ό,τι πιο εμετικό, ό,τι πιο χυδαίο, και ταυτόχρονα ενδεικτικό της σκατομυαλιάς που μας κυβερνάει, είναι η φωτογραφία του Δένδια να κρατάει ένα Δελτίο Αιτούντος Άσυλο με τη φωτογραφία του και το ονοματεπώνυμό του (δώρο της προϊσταμένης της υπηρεσίας ασύλου) και να γελάει διάπλατα, απολαμβάνοντας τη φωτογράφιση και το «αστείο» κατά τη τελετή αποχώρησης από το αγαπημένο του υπουργείο, αυτό της προστασίας των κυρίαρχων.

Πρόκειται για το ίδιο χαρτί που ζητούσαν οι γυναίκες και τα παιδιά που πνίγηκαν στο Φαρμακονήσι όταν το ελληνικό λιμενικό αποφάσισε να τους επαναπροωθήσει στην Τουρκία παρά τις αγωνιώδεις κραυγές τους πως το σκάφος βυθίζεται. Πρόκειται για το ίδιο χαρτί που θα είχε σώσει τις ζωές ανθρώπων που έφευγαν από τα πεδία των μαχών της Συρίας και του Αφγανιστάν – τα οποία ζητούσε να βομβαρδίσουμε ο Βενιζέλος .

Αυτή η φωτογραφία είναι η πιο σαφής, ίσως, απεικόνιση των αξιών της «σοβαρής Χρυσής Αυγής». Βλέπεις, τα προβλήματα που έχουμε όλα αυτά τα χρόνια, τα φέρανε αυτοί οι «σκούροι» από το Ισλαμαμπάντ και το Μπαγκλαντές. Οι ευρωέλληνες τραπεζίτες και οι πολιτικοί τους υπάλληλοι ήταν αποτέλεσμα της «λαθρο»μετανάστευσης κι αυτοί;

Γι’ αυτό το άθλιο κομμάτι χαρτί που κρατάει ο Δένδιας σκασμένος στα γέλια, έχουν πνιγεί εξάχρονα παιδάκια στο Αιγαίο, έχουν διαμελιστεί γυναίκες με μωρά στην

αγκαλιά στον Έβρο, έχουν ξεπουλήσει κοριτσάκια το σώμα τους και τη ζωή τους, έχουν διασχίσει το μισό πλανήτη οδικώς και με τα πόδια ολόκληρες οικογένειες μπρος-και πίσω πάλι-και πάλι μπρος, ανάμεσα σε μπάτσους, στρατιώτες και κάθε λογής φασίστες, σφαίρες, νάρκες και ατέλειωτους μήνες και χρόνια φυλάκισης στις αθλιότερες τρύπες. Για το εικονιζόμενο σκουλήκι, όλα είναι ένα ξεκαρδιστικό αστείο, ένα κόλπο για να ξεγελούν τους «Ελληνες το Γένορ» οι εχθροί του, και να αποφεύγουν τα υπόλοιπα μαρτύρια που τους επιφυλάσσονται. Ακόμα κι αν υπήρχε θεός, δε θα υπήρχε κόλαση αρκετά βαθιά να σας χωρέσει, καθίκια.

Αν, πάντως, πραγματικά αναζητάτε την έμπνευση στην αρχαία Ελλάδα, θυμηθείτε (ή ανακαλύψτε, η επιλογή δική σας, απλά το δεύτερο είναι πιο οδυνηρό) ότι πάντα στην τραγωδία η Ύβρις ακολουθείται από την κάθαρση!

▲/ Ευάγγελος Αληθινός

Κάτω στον Πειραιά, στο Λιμάνι...είναι πολλά τα λεφτά Άρη!

Στο δεύτερο γύρο των αυτοδιοικητικών εκλογών, στο μεγαλύτερο λιμάνι της χώρας ο παντοδύναμος λαός εμίλησε και εξέλεξε δήμαρχο τον ένα από τους δύο ακροδεξιούς υποψηφίους: τον Βαγγέλη Μαρινάκη, ε, συγγνώμη, τον Γιάννη Μώραλη - έναντι του αποχωρήσαντα δημάρχου Βασίλη Μιχαλολιάκου (της γνωστής οικογενείας).

Ο Γ. Μώραλης (δηλ. ο Μαρινάκης) στην προεκλογική του εκστρατεία υπερασπίστηκε σθεναρά τη μη ιδιωτικοποίηση του λιμανιού, την παραμονή του σε κρατικά και δημοτικά χέρια. Εκ πρώτης όψεως, σε μια χώρα που ξεπουλιέται άρδην, αυτό φαίνεται θετικό: δε θα μπουν οι κακοί ξένοι στο λιμάνι να μας το φάνε, θα το αξιοποιήσει το κράτος, η χώρα θα γνωρίσει ανάπτυξη και εθνική περηφάνια. Ή μήπως τα πράγματα δεν είναι όπως φαίνονται;

Η νύφη και οι μνηστήρες

Στις 10 Ιουνίου έγινε συνάντηση μεταξύ του υπ. Ναυτιλίας Μιλτιάδη Βαρβιτσιώτη και υψηλόβαθμων στελεχών της Cosco. Αφού αντάλλαξαν φιλοφρονήσεις για την ήδη υπάρχουσα δραστηριότητα-επένδυση της εταιρίας στο λιμάνι, εκφράστηκε το επίσημο ενδιαφέρον της για την απόκτηση του πλειοψηφικού πακέτου του ΟΛΠ, με τον Βαρβιτσιώτη να αναφέρει “Εμείς έχουμε αποφασίσει να εκμεταλλευτούμε τη γεωστρατηγική θέση της χώρας μας και γι’ αυτό προχωράμε στην αποκρατικοποίηση ολόκληρου του λιμανιού”. Εκτός από τον ΟΛΠ, έγινε συζήτηση για την ανάδειξη του Πειραιά σε πρώτο λιμάνι στη Μεσόγειο στην κρουαζιέρα, τη δημιουργία car terminal που να εξυπηρετεί όλη την Ευρώπη, την περαιτέρω ανάπτυξη της ναυπηγοεπισκευαστικής κ.α. ωραία και αναπτυξιακά. Τονίστηκε η συμβολή του Α. Σαμαρά στην συνεργασία των δύο χωρών, που λίγες μέρες μετά συναντήθηκε με τον Κινέζο ομόλογό του για να του προσφέρει γη και ύδωρ: επέκταση δραστηριοτήτων στους τομείς των αεροδρομίων, των σιδηροδρόμων, των οδικών δικτύων και άλλων υποδομών, με προοπτική επέκτασης στους τομείς των θαλάσσιων μεταφορών, του τουρισμού κ.τ.λ. Επίσης, οι κινέζοι κεφαλαιοκράτες έχουν βάλει στο μάτι το διεθνή αερολιμένα Ελ. Βενιζέλος στα Σπάτα, καθώς και το νέο αεροδρόμιο στο Καστέλι Ηρακλείου, λιμάνια, πλην των δύο μεγάλων σε Πειραιά και Θεσσαλονίκη, κ.ά., ενώ μια μεγάλη κινεζική εταιρεία, η State Grid International of China, είναι μεταξύ των τριών ενδιαφερομένων για το 66% των μετοχών του Ανεξάρτητου Διαχειριστή Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας (ΑΔΜΗΕ).

Στον (υποτιθέμενο) αντίποδα, οι Μαρινάκης και Μώραλης αντιτίθενται στην ιδιωτικοποίηση, δηλ. στην πώληση του λιμανιού σε έναν επενδυτή. Αναφέρει χαρακτηριστικά ο Μαρινάκης στην εκπομπή Αυτοψία: «Ο νόμος για τις off shore πρέπει να αλλάξει, αυτές οι εταιρίες είναι καθ’ όλα νόμιμες [...] Θεωρώ ότι είναι τραγικό λάθος η πώληση του λιμανιού. Δε μπορεί να πουληθεί το λιμάνι, [...] για να φτιαχτεί έχουν επενδυθεί δισεκατομμύρια. Επίσης, υπάρχει ο ναύσταθμος. Η Ελλάδα δεν έχει λύσει τα προβλήματά της με τους γείτονές της. Άρα λοιπόν, το μόνο που μπορεί να γίνει είναι να παραχωρηθεί μέρος του λιμανιού σε ιδιώτες, κι επίσης δε μπορεί να αξιοποιηθεί μόνον από έναν.» Οι κακοί γείτονες και η εθνική ασφάλεια απ’ τη μια, οι καλοί επενδυτές και οι αγαπημένες off

shore από την άλλη.

Σε επιστολή που έστειλε λίγο μετά την εκλογή του ο Μώραλης στον Σαμαρά αναφέρει ότι στοχεύει «να γίνει ο Πειραιάς διεθνές ναυτιλιακό κέντρο, να δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας από τις νέες επιχειρήσεις που θα εγκατασταθούν στον Πειραιά αλλά και από τις υφιστάμενες που θα υποστηριχθούν ώστε να γίνουν διεθνώς ανταγωνιστικές. [...] Η αναπτυξιακή προοπτική και η ανταγωνιστική θέση του λιμένα του Πειραιά θα ενισχυθεί εάν η πλειοψηφία των μετοχών του ΟΛΠ διατηρηθεί από το Δημόσιο, με ταυτόχρονη άμεση και ισχυρή παρουσία του Δήμου Πειραιά στη διοίκηση του και υιοθέτηση του ανταγωνιστικού

μοντέλου παραχώρησης δραστηριοτήτων σε ιδιώτες μέσω πολυετών συμβάσεων».

Ποιοί είναι αυτοί οι ιδιώτες; «Εξ υποψήφιοι εκδήλωσαν το ενδιαφέρον τους για την πώληση του 67% των μετοχών του ΟΛΠ. Πρόκειται για τις APM Terminals (Δανία), Cartesian Capital Group LLC (ΗΠΑ), COSCO Group Limited (Hong Kong), International Container Terminal Services (Φιλιππίνες), Ports America Group Holdings (ΗΠΑ) και Utilico Emerging Markets Limited (Ν. Ζηλανδία). Βάσει του όγκου των εμπορευμάτων που διακινούν, οι περισσότεροι συγκαταλέγονται στις

μεγαλύτερες εταιρείες στον κόσμο.» (πηγή: καθεστωτικά). Στο παιχνίδι μπαίνει και ο πάλαι ποτέ ΟΣΕ, η ταρινή ιδωτικοποιημένη ΤΡΑΙΝΟΣΕ (την οποία γλυκοκοιτάζει η RZD δηλ. οι Ρωσικοί Σιδηρόδρομοι, με την... υπόσχεση, αν ευδοκιμήσει η εξαγορά, να κάνουν μείωση προσωπικού), που κάνει ήδη πιλοτικά δρομολόγια στην Ευρώπη για την ιαπωνική Sony κ.α. πολυεθνικές, ενώ μεγάλο ρόλο διαδραματίζει και η Hewlett-Packard, από τους πρώτους που έσπενσαν να εκμεταλλευτούν τη συγκυρία και να αποκομίσουν γρηγορότερες μεταφορές με μικρότερο κόστος.

Παράλληλα, κρίση έχει ξεσπάσει στο ΤΑΙΠΕΔ για την πώληση του ΟΛΠ, λόγω του φιλικού διακανονισμού του δεύτερου με την Cosco για το έργο του δυτικού

προβλήτα ΙΙΙ, δεδομένου ότι ήδη η ΣΕΠ (Σταθμός Εμπορευματοκιβωτίων Πειραιά), θυγατρική της Cosco, διαχειρίζεται δύο προβλήτες του ΟΛΠ. Γενικά, υπήρξαν αντιδράσεις κάποιων φορέων (ΟΜΥΛΕ, Ένωση Λιμενεργατών) κατά της μεταφοράς των μετοχών στο ΤΑΙΠΕΔ με προσφυγή στο ΣτΕ από το Μάιο του 2012, και κατά της προκήρυξης εκδήλωσης ενδιαφέροντος για την πώληση του 67% του μετοχικού κεφαλαίου του ΟΛΠ και του ΟΛΘ τον Μάιο και Ιούνιο 2014. Η απόφαση της 18/6/14 στέκεται μόνο στο έννομο συμφέρον και αποφεύγει να μπει στην ουσία της υπόθεσης, αναφέρουν σε ανακοίνωσή τους. Η γνωστή “τυφλή” δικαιοσύνη.

Άρα, η διαφορά μεταξύ των δύο πλευρών δεν είναι άλλη από τον αριθμό των ιδιωτών και τον τρόπο που θα τους πουληθεί το λιμάνι. Η μεν κυβέρνηση εστιάζει στους Κινέζους και θέλει να έχει τον πλήρη έλεγχο της πώλησης - έχει άλλωστε πολλές πωλήσεις να κάνει, μη μπλέξει με πολλούς αγοραστές, οι δε νέοι τοπικοί άρχοντες εκθειάζοντας το ρόλο του δημοσίου, δηλ. του δήμου, δηλ. των ιδίων προτίθενται να μοιράσουν το λιμάνι σε πολλούς επενδυτές. Λέξεις-κλειδιά και στις δύο θέσεις: “ανάπτυξη”, “ανταγωνιστικότητα”, “συμβάσεις”, “θέσεις εργασίας”.

Θέσεις “εργασίας”

Το τυράκι για το πόπολο δεν είναι άλλο από τις θέσεις εργασίας, ήδη προεκλογικά κατέφθαναν στο γραφείο του Μώραλη βιογραφικά δημοτών για να τους βολέψει κάπου. Η λέξη ‘εργασία’ όμως στον Πειραιά έχει διαίτερη σημασία, στο λιμάνι δε μιλάμε για εργασιακές συνθήκες αλλά για κατάφωρη δουλειά: ο Cosco ‘προσλαμβάνει’ μέσω της υπεργολάβου Διακίνηση Α.Ε. και άλλων 4-5 μικρότερων (που ροκανίζουν τα μεροκάματα στην πορεία) εργαζόμενους με ατομικές συμβάσεις ημέρας. Από τους 600-700 εργαζόμενους μόνο οι 200-250 έχουν πλήρη σχέση εργασίας (με αμοιβή 700 ευρώ περίπου), οι υπόλοιποι (των 300-400 ευρώ) δουλεύουν εκ περιτροπής και όποτε τους ειδοποιεί η εργοδοσία, χωρίς σταθερό ωράριο και πρόγραμμα. Προσλαμβάνονται ως ανειδίκευτοι εργάτες, πέφτοντας έτσι στο κατώτερο δυνατό μισθολογικό επίπεδο. Η υπέρβαση ωραρίου θεωρείται οικειοθελής προσφορά, άρα αποκλείεται η πληρωμή υπερωριών, ενώ στο ημερομίσθιο των 40 ευρώ (που καταβάλεται στο τέλος του μήνα!) περιλαμβάνονται τα επιδόματα και οι πρόσθετες αμοιβές για νυχτερινή εργασία, αργίες, υπερεργασία, εκτός έδρας. Η εταιρεία έχει το δικαίωμα μετακίνησης χωρίς συμφωνία του εργαζόμενου. Σε περίπτωση ασθένειας η εταιρεία στέλνει γιατρό της αρεσκείας

της, που αναμενόμενο είναι να βρει τον εργαζόμενο να χαίρει άκρας υγείας. Ο εργαζόμενος αναλαμβάνει έναντι της εταιρείας την υποχρέωση πίστης, δηλαδή δίνει όρκο σιωπής για τα κακώς κείμενα, για τις λαμογιές, το λαθρεμπόριο, τις παραβιάσεις των εργασιακών. Δεν υπάρχει κανονισμός εργασίας, δεν αναγνωρίζεται καμία δικαιοδοσία κανενός εργασιακού φορέα και συνδικάτου, ενώ μόλις τέσσερις καταγγελίες εξετάζονται από την Επιθεώρηση Εργασίας, χωρίς καμία να έχει ολοκληρωθεί.

Δύο μόνο απολυμένοι κατήγγειλαν επώνυμα την ύπαρξη περιφερόμενων μπράβων στο λιμάνι και το κλίμα φόβου που δημιουργούν, την απαγόρευση συζητήσεων μεταξύ των εργαζομένων, το φόβο τους να αντιδράσουν λόγω της ανεργίας και της ανάγκης τους για ένα λειψό μεροκάματο, τα ανύπαρκτα μέτρα ασφάλειας που τους υποχρεώνουν να δουλεύουν με χαλασμένα μηχανήματα (παρά τις αναφορές τους στην εταιρία) χωρίς θέρμανση και ψύξη είτε με χιόνι είτε με καύσωνα, την έλλειψη προγραμματισμού (καλούν τους εργαζόμενους όποτε θέλουν με ένα sms στο κινητό), την παντελή απουσία του ΣΕΠΕ, την ύπαρξη φράχτη και καμερών, ακόμα και το ότι τους απαγορεύεται να πάνε στην τουαλέτα! Στην προσπάθειά τους να συστήσουν σωματείο, απλά απολύθηκαν.

Στις 18 Ιουλίου η ομερτά επιτέλους έσπασε και οι εργαζόμενοι απάντησαν με απεργία. Μέσα σε μία μόλις μέρα -μεγάλη η χασούρα για την εταιρεία, προφανώς- και παρά την εκφοβιστική παρουσία ΜΑΤ στο λιμάνι, κέρδισαν τα αυτονόητα: αναγνώριση και πιστοποίηση των εργαζομένων ως λιμενεργατών (επάγγελμα που ανήκει στα βαρέα και ανθυγιεινά), 4μελή πληρώματα σε κάθε γερανογέφυρα (ήταν 3μελή) με προοπτική αύξησης του αριθμού αν υπάρχει φόρτος εργασίας, εκπαίδευση για την καβοδεσία, παρουσία ειδικής ομάδας του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού που θα αξιολογεί αν η μεταφορά τραυματιών πρέπει να γίνει με ασθενοφόρο ή με ΙΧ (πάγια τακτική, ώστε τα ατυχήματα να μην χαρακτηρίζονται εργατικά), ειδικό επίδομα στους εναερίτες και επίδομα επικινδυνότητας σε όλους, αύξηση των αποδοχών, δέσμευση για καμία απόλυση για τη συμμετοχή στην απεργία, έναρξη διαλόγου για υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας και -το σημαντικότερο ίσως- τη σύσταση Σωματείου.

Οι ναυτικοί αντιμετωπίζουν παρόμοιες καταστάσεις: στα καράβια των ελλήνων εφοπλιστών οι εργάζονται κατά πλειονότητα αλλοδαποί, που αμείβονται λιγότερο, δεν εντάσσονται σε συλλογικές συμβάσεις και χρησιμοποιούνται εκβιαστικά για την επιδείνωση των συνθηκών εργασίας όλου του κλάδου.

Απο την άλλη, η παραχώρηση του Σταθμού Εμπορευματοκιβωτίων στην Cosco έφερε ραγδαία ανάπτυξη της κίνησης εμπορευμάτων στον Πειραιά, πλήττοντας αισθητά τα λιμάνια της Β. Ευρώπης και εξασφαλίζοντας τα σχετικά κέρδη για τις εκμεταλλευτρίες εταιρίες, ενώ και ο εφοπλιστικός κλάδος γνωρίζει συνεχή ανθοφορία: Το 2013 προστέθηκαν ακόμη 6 εφοπλιστές στους «εκατομμυριούχους» (που διαθέτουν στόλο με χωρητικότητα άνω του ενός εκατομμύριο τόνους dwt), ανεβάζοντάς τους σε 66. Σύμφωνα με πρόσφατη μελέτη του IOBE, ο ετήσιος τζίρος του κλάδου κυμαίνεται στα 13-14 δισ. ευρώ, ενώ η φορολογία που προκύπτει ειδικά από τις θαλάσσιες μεταφορές (κέρδη

περίπου 5,5 δισ.) είναι μόλις 25 εκατ. ευρώ.

Αυτό εξηγείται εύκολα, κι ας πιάσουμε την περίπτωση του δημοτικού συμβούλου -πλέον- Μαρινάκη: τα πλοία του φέρουν σημαίες Λιβερίας, Νήσων Μάρσαλ και Παναμά, κανένα ελληνική, άρα δεν υπόκεινται στην ελληνική νομοθεσία που έχει περιορισμούς για τη σύνθεση των πληρωμάτων, έτσι προτιμούνται οι υποαμοιβόμενοι αλλοδαποί. Για τις φοροαπαλλαγές των εφοπλιστών κάθε αναφορά, με βάση τα παραπάνω, κρίνεται περιττή. Επιστρέφοντας στον Μαρινάκη, εκτός από τη ναυτιλία δραστηριοποιείται επίσης στα μέσα ενημέρωσης, το real estate, τον Ολυμπιακό (που τον τελευταίο χρόνο έχει "πουλήσει" παίχτες αποκομίζοντας 62 εκατομμύρια ευρώ, χωρίς να κάνει καμία μετεγγραφή ανάλογης αξίας), γενικά το ποδόσφαιρο.

Αυτή η τελευταία ενασχόλησή του είναι που τον έμπλεξε με την δικαιοσύνη, μαζί με άλλα 85 άτομα (μ.α. Αχιλλέας Μπέος, Χρυσόστομος και Σταύρος Ψωμάδης): λίγες μέρες μετά την δικαίωση των ναυτεργατών, στις 24 Ιουνίου, ασκήθηκε στον Μαρινάκη και τον Αθανάσιο Κανελλόπουλο, αντιπρόεδρο του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών, ποινική δίωξη για α) απλή συνέργεια σε εγκληματική οργάνωση, τα μέλη της οποίας επιδιώκουν οικονομικό ή άλλο υλικό όφελος και β) απλή συνέργεια σε δωροδοκία για αλλοίωση αποτελέσματος αγώνα, τελεσθείσα κατ' εξακολούθηση και τους επιβλήθηκε απαγόρευση εξόδου από τη χώρα. Παράνομα στοιχήματα, στημένα παιχνίδια, παράγκες, αθάνατη Ελλάδα!

(Βέβαια, αν δεν είχε διαφορετική από την κυβερνητική ατζέντα για την εκμετάλλευση του λιμανιού ίσως να μην διωκόταν, και μάλιστα μαζί με το σωρό, αλλά αυτό δε θα το μάθουμε ποτέ... Καλό το Κεφάλαιο, αλλά προέχει το Κράτος!)

Τί λένε για όλα αυτά "τα παιδιά του Πειραιά";

Οι Πειραιώτες δεν έχουν κανένα λόγο να διαφέρουν από τον υπόλοιπο πληθυσμό, που εθελotuφλεί και ψηφίζει ό,τι βλέπει στην tv και ό,τι λάμπει. Ο πρόεδρος του Ολυμπιακού Μαρινάκης, αφού έδωσε το χρίσμα στον Μώραλη -αντιπρόεδρο της ΠΑΕ, πρόεδρο της Super League και στενό συνεργάτη του πάλαι ποτέ δημάρχου Φασούλα- να πολιτευτεί ("Εμπιστεύομαι το Γιάννη Μώραλη για τη θέση και την ευθύνη του δημάρχου Πειραιά.") επιστράτευσε κάθε επικοινωνιακή τεχνική: προέβαλλε τον συνδυασμό του ως υπεράνω κομμάτων, με εκπροσώπους από όλους τους χώρους και το χαρακτηριστικό σύνθημα "ΝΟ ΡΟΛΙΤΙΚΑ" σε πανό των οπαδών του Ολυμπιακού στο Καραϊσκάκη τον Μάρτιο του 2013, τη στιγμή που συνεργάζεται με πρόσωπα με ξεκάθαρο πολιτικό πρόσημο, μ.α. τον Κώστα Μπαρμπή, πρόεδρο της ΠΕΦΟ και μέλος του ΔΣ της ΠΑΕ, υποστηρικτή της μοναρχίας, τακτικό συνεργάτη ακροδεξιών εφημερίδων, συντάκτη κάθε είδους συνωμοσιολογικού πονήματος, μελετητή της "ελληνικής καταγωγής" του Ιησού και της Μαρίας και εκδότη των "Πρωτοκόλλων των Σοφών της Σιών". Συγκέντρωσε

μαμάδες και παιδάκια στο Καραϊσκάκη για τη γιορτή της μητέρας μία βδομάδα πριν τις πρώτες εκλογές, και ολόκληρα σχολεία στις 14/5, στο άνευ προηγουμένου φιάσκο «Ευ αγωνίζεσθαι» της Εθνικής Ολυμπιακής Ακαδημίας (που ένα μήνα πριν είχε καλέσει αθηναίους μαθητές στο Καλλιμάρμαρο, παρέα με τον... Κοκό!) του Ισ. Κούβελου, συζύγου της "εμένα η Χ.Α. μου φέρεται με το σεις και με το σας" Ντ. Μπακογιάννη. Οι μαθητές υποτίθεται ότι θα εξασκούνταν στα ολυμπιακά αθλήματα που είχαν δηλώσει νωρίτερα, αντ' αυτού επικρατούσε ένα ατελείωτο μπάχαλο, εκατοντάδες παιδιά, καμία οργάνωση, παρα μόνο στη διανομή υλικού: μπλουζάκια με το σήμα της ΕΘΝ.Ο.Α. (η Ελληνική Ολυμπιακή Ακαδημία μετονομάστηκε σε Εθνική Ολυμπιακή Ακαδημία της Ελλάδας, για ευνόητους εθνικιστικούς λόγους) και καπελάκια του συνδυασμού "Πειραιάς Νικητής", το σύνθημα που τελικά φώναζαν ρυθμικά οι μαθητές, υπό την κατάλληλη καθοδήγηση. Όλα αυτά υπό την αιγίδα του Υπουργείου Παιδείας και της Ελληνικής Ολυμπιακής Επιτροπής, και μέγα χορηγό τον Ολυμπιακό. Όταν άρχισαν οι καταγγελίες το υπ. Παιδείας αρνήθηκε κάθε σχέση, αλλά δυστυχώς scripta manent. Προηγουμένως είχαν αποσταλλεί από το υπουργείο στα σχολεία φυλλάδια του "Πειραιά Νικητή", χωρίς ιδιαίτερες αντιδράσεις. Γιורתς σε στάδια, εκμοντερνισμένοι εθνικισμός, οι επικοινωνιακές τεχνικές της χούντας εκσυγχρονισμένες.

Για τις μεγαλύτερες ηλικίες χρειάστηκε η στήριξη του Μητροπολίτη Πειραιά Σερα-

φείμ, τον οποίο επισκέφθηκαν Μαρινάκης και Μώραλης, και πήραν την... ευλογία του. Συζήτησαν για στήριξη των οικονομικά ασθενέστερων, τη δημιουργία θέσεων εργασίας, την ενίσχυση φιλανθρωπικού έργου της Μητρόπολης, και κατέληξαν σε συμφωνία για συνεχή συνεργασία: όσο ο Μαρινάκης και οι συν αυτό θα κλέβουν τους εργαζόμενους, τόσο θα τους ελεεί η Εκκλησία. Εξάλλου, είχε προηγηθεί κατινίστικη κόντρα μεταξύ Σεραφείμ και Μιχαολιάκου για μικρότερης σημασίας ζητήματα, όπως θέσεις στάθμευσης στο Ογκολογικό Νοσοκομείο, μια κεραία κινητής στην Καστέλλα, κ.α., με τον Σεραφείμ να λέει χαρακτηριστικά: «Τα παραπάνω πολυσήμαντα έργα έγιναν κατόπιν προσωπικών μου παρεμβάσεων και παρακλήσεων από ομίλους επιχειρηματιών που εσείς σήμερα προσπαθείτε να μειώσετε.» Κι εμείς αγαπήσαμε, σεβασμιότατε, αλλά έτσι δεν κάναμε...

Τέλος, στον Αγ. Ελευθέριο στα Καμίνια η καλή εκκλησία διένειμε τρόφιμα στους ψηφοφόρους -ε, συγγνώμη, τους πιστούς- σε σακούλες που περιείχαν ψηφοδέλτια του "Πειραιά Νικητή" (ποιού άλλου;). Από πάρα πολύ κόσμο ακούστηκε ότι οι φάκελλοι περιείχαν και 20ευρα! Δεν υπάρχει καπνός χωρίς φωτιά, και η φωτιά στον Πειραιά έχει ήδη ανάψει. Μένει να δούμε αν θα καούν αυτοί που πρέπει...

■ ο Κανένας

■ Η τελευταία ενημέρωση απ' το κατειλημμένο εργοστάσιο της ΒΙΟ.ΜΕ

Ο αγώνας των εργατών της ΒΙΟΜΕ αποτελεί το μεγαλύτερο εργατικό αγώνα στη χώρα, τόσο σε χρονικό διάστημα, όσο και σε σπουδαιότητα. Όχι μόνο γιατί είναι ευρύτερα γνωστός, αλλά λόγω της φύσης του: θέτει σε αμφισβήτηση την ιδιοκτησία των μέσων παράγωγης και προτάσσει το μοντέλο της αυτοδιαχείρισης. Γι' αυτό και τον τελευταίο καιρό έχουμε γίνει μάρτυρες μιας συγχρονισμένης επίθεσης προερχόμενης από πολλές πλευρές, με απώτερο στόχο την παύση του εγχειρήματος. Τελευταίο επεισόδιο σε αυτό τον δύσκολο και μακρύ αγώνα, μετά την πρόσφατη ανεπιτυχή προσπάθεια της πρώην ιδιοκτησίας να επανέλθει στο εργοστάσιο, αποτελεί η αίτηση για πτώχευση που κατέθεσε η εταιρία ΑΓΕΤ ΗΡΑΚΛΗΣ σε ανύποπτο χρόνο για χρέη ύψους 130.000 ευρώ που της οφείλει η ΒΙΟΜΕ. Η απόφαση του δικαστηρίου βγήκε τέλη Ιουλίου, λίγο μετά από την προηγούμενη απόφαση για την προσωρινή διοίκηση.

Η αίτηση, λοιπόν, εκδικάστηκε και πλέον η

ΒΙΟΜΕ Α.Ε. είναι χρεοκοπημένη. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι στην αίτηση της ΑΓΕΤ ΗΡΑΚΛΗΣ για την πτώχευση της ΒΙΟΜΕ, γίνεται ολοσέλιδη αναφορά στους εργάτες της και στο μοντέλο της αυτοδιαχείρισης που οι ίδιοι έχουν οικειοποιηθεί. Τελικά, φαίνεται ότι αυτό είναι που ενόχλησε περισσότερο από όλα την εταιρία και όχι τα χρέη της ΒΙΟΜΕ, που δεν θα εισπράξει ποτέ, μιας και βρίσκεται στην ουρά των πιστωτών.

Την πρώτη μέρα του Σεπτεμβρίου αλληλέγγυοι στον αγώνα των εργατών της ΒΙΟΜΕ προκειμένου να συνεχίσουν την επαναλειτουργία του εργοστασίου κάτω από εργατική αυτοδιεύθυνση, πραγματοποίησαν μοτοπορεία στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, δημιουργώντας ένα δυναμικό κλίμα σε όλη την πόλη.

Αυτή τη στιγμή όλα εξαρτώνται από τη σύνδικο[1] της ΒΙΟΜΕ, αφού έχει τη δικαιοδοσία να εισέλθει όποτε θέλει και να σφραγίσει είτε όλο το εργοστάσιο είτε ένα

μέρος του. Το χειρότερο σενάριο είναι να προβεί σε απολύσεις των εργαζομένων, κάτι που σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι δεν θα έχουν το δικαίωμα να μένουν μέσα στο εργοστάσιο. Βέβαια, ένα γεγονός που έστω και βραχυπρόθεσμα ευνοεί την κατάσταση υπέρ των εργαζομένων, είναι η παραίτηση της ορισμένης από το δικαστήριο συνδικου.

Η νομική ομάδα που είναι στο πλευρό των εργαζομένων θα κινηθεί προς την κατεύθυνση της διακοπής της απόφασης για πτώχευση. Οι εργαζόμενοι και αλληλέγγυοι έχουμε πάρει απόφαση να μην φύγουμε από το χώρο του εργοστασίου όποιος και αν έρθει και ζητάμε τη στήριξη όλων των αλληλέγγυων στις άλλες πόλεις.

Το εργοστάσιο θα παραμείνει στα χέρια των εργατών και της κοινωνίας.

Εργαζόμενοι στη ΒιοΜε

■ επιμέλεια: Ανεμόσκαλα

Προς το παρόν, βρίσκομαι αιχμάλωτος στα χέρια των υπηρέτων του Κεφαλαίου
Η καρδιά μου όμως παραμένει στο στρατόπεδο της επανάστασης

Αντώνης Σταμπούγλος

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΣΤΟΝ ΑΝΤΩΝΗ ΣΤΑΜΠΟΥΓΛΟ**

Ο Τίγρης και ο Δράκος το χρονικό του αγώνα στη Νέα Φιλαδέλφεια

Ήταν Οκτώβρης του 2013 όταν ο Δ. Μελισσανίδης πρωτοπαρουσίασε τα σχέδια της Δικέφαλος ΑΕ για το νέο γήπεδο της ΑΕΚ στο Δημοτικό Συμβούλιο Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας. Οι ενθουσιασμένοι, και για χρόνια άστεγοι, οπαδοί της ΑΕΚ κατέκλυσαν την αίθουσα. Ένα μήνα αργότερα, στην παρουσίαση της προμελέτης, οι ίδιοι προπηλάκισαν τους δημοτικούς συμβούλους που τόλμησαν να εκφράσουν έστω κι ένα προβληματισμό (ΚΚΕ, ΣΥΡΙΖΑ).

Το Φλεβάρη του 2014, οι οπαδοί που είχαν πιστέψει στην επιχειρηματική δεινότητα του «Τίγρη» φαίνεται να δικαιώνονται. Η κυβέρνηση δημοσιοποιεί νομοσχέδιο που παραχωρεί 29,1 στρέμματα δημόσιας δασικής γης στην ερασιτεχνική ΑΕΚ (ο χώρος του παλαιού γηπέδου συν κάτι παραπάνω) για την ανέγερση «Κέντρου Αθλητισμού, Μνήμης και Πολιτισμού». Ταυτόχρονα δίνεται το δικαίωμα στην ερασιτεχνική να εκχωρεί τα δικαιώματα που απορρέουν από αυτή την παραχώρηση σε τρίτους (Δικέφαλος ΑΕ).

Το Ρυθμιστικό Σχέδιο Αθήνας-Αττικής

Το Μάρτιο δημοσιοποιείται το νομοσχέδιο για το νέο Ρυθμιστικό Σχέδιο Αθήνας-Αττικής (ΡΣΑ). Μ' αυτό, οι προσφυγικές συνοικίες Ν. Φιλαδέλφεια και Ν. Χαλκηδόνα αλλάζουν δραματικά χαρακτήρα. Παύουν να θεωρούνται περιοχές αμιγούς κατοικίας και δίνεται η δυνατότητα να αναπτυχθούν εμπορικές δραστηριότητες «επιτελικής διοίκησης, χρηματοπιστωτικές, γραφείων και εδρών επιχειρήσεων, εμπορίου, τουρισμού, εκπαίδευσης και πολιτισμού».

Το Άλσος της Ν. Φιλαδέλφειας, από δασική και αναδασωτέα έκταση, μετατρέπεται σε «Μητροπολιτικό Πάρκο» και μεταβιβάζεται από τον Δήμο Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας στον «Φορέα Ανάπλασης και Διαχείρισης Μητροπολιτικών και Υπερτοπικών Πάρκων Αττικής». Μέχρι 5% της έκτασης του Άλσους (τουλάχιστον 22 στρέμματα) μπορεί να παραχωρηθεί για ανέγερση αθλητικών εγκαταστάσεων.

Ο Νόμος Σαμαρά- Βενιζέλου-Μελισσανίδη

Στις 9 Μάη, κατατίθεται στη Βουλή το νομοσχέδιο για το νέο ΡΣΑ, στο οποίο εντάσσεται τελικώς και η νομοθετική ρύθμιση για την ΑΕΚ ως άρθρο 81. Οι δημοτικές εκλογές διεξάγονται με σχεδόν όλες τις δημοτικές παρατάξεις στην Φιλαδέλφεια-Χαλκηδόνα να σφυρίζουν αδιάφορα για το νέο ΡΣΑ.

Μετά τις εκλογές, μια πρωτοβουλία κατοίκων της πόλης βλέποντας το αδιέξοδο που θα επιφέρουν στην πόλη

τα σχέδια του κεφαλαίου παίρνει το ζήτημα στα χέρια της και καλεί σε ανοιχτή συζήτηση «για την υπεράσπιση της πόλης και του Άλσους», στις 29 Μαΐου που ξεκινά η συζήτηση στη Βουλή. Μεταξύ τους βρίσκονται και αγωνιστές από τον κατελιμμένο αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό χώρο Στρούγκα, , που είναι ένας παραγωγικότατος χώρος, με έντονη πολιτική παρουσία στη γειτονιά. Εκεί συνυπάρχουν αναρχικοί, λενινιστές κομμουνιστές και ανένταχτοι αγωνιστές.

Γύρω στους 150 οπαδούς της ΑΕΚ γεμίζουν την αίθουσα του Πνευματικού Κέντρου της πόλης και δεν επιτρέπουν

την ομαλή διεξαγωγή της συζήτησης. Η πρωτοβουλία κατοίκων εκδίδει το επόμενο πρωί δριμυττατη καταγγελία για τις ευθείες απειλές που δέχτηκε από τους οπαδούς της ΑΕΚ για τους οποίους υποστηρίζει ότι υπερασπίστηκαν επί της ουσίας τα συμφέροντα του Μελισσανίδη. Δεν υποκύπτει όμως στην τρομοκρατία και καλεί σε δυο συσκέψεις για να αποφασιστούν τα επόμενα βήματα. Ο κόσμος πολλαπλασιάζεται. Συμμετέχουν και κάτοικοι γειτονικών Δήμων που αγκαλιάζουν το Άλσος, όπως της Ν. Ιωνίας. Έτσι δημιουργείται το Συντονιστικό Κατοίκων Ν. Φιλαδέλφειας-Ν. Χαλκηδόνας και Γύρω Περιχών και καλείται εκ νέου ανοιχτή συζήτηση για το ΡΣΑ στην κεντρική πλατεία της Ν. Φιλαδέλφειας το απόγευμα της 19ης Ιουνίου.

Στις 17 Ιουνίου, η Original καλεί σε ΕΙΡΗΝΙΚΗ (sic) αντισυγκέντρωση, μια ώρα νωρίτερα στην ίδια πλατεία, «υπέρ φυσικά του γηπέδου που θα χτιστεί στα χώματά» τους. Παράλληλα ξεκαθαρίζει την αρνητική θέση του συνδέσμου για το ΡΣΑ εκτός από το άρθρο 81 και αφήνει αιχμές για τα μέλη του Συντονιστικού που τους έχει καταγγείλει ως τραμπούκους και ιδιωτικό στρατό.

Το Συντονιστικό, με μια αιχμηρή καταγγελία, απαντά στο κάλεσμα για αντισυγκέντρωση κατηγορώντας το σύνδεσμο της Original για παρακρατικές πρακτικές και αναβάλλει τη συζήτηση για την επόμενη ημέρα. Αεκτζίδικα sites και ο τοπικός τύπος με τακτική παραπληροφόρηση δυναμιτίζουν το κλίμα εμφανίζοντας τους αγωνιζόμενους κατοίκους ως «αντιφρονούντες στο γήπεδο της ΑΕΚ». Οι οργανωμένοι οπαδοί ανανεώνουν κι αυτοί το ραντεβού.

Αγώνας για τη Γη και την Ελευθερία

Είναι 20 Ιουνίου και το Συντονιστικό δηλώνει ότι δεν θα κάνει πίσω και ότι «η ελευθερία της έκφρασης και του συνέρχεσθαι έχουν κατακτηθεί με ποτάμια αίματος από το λαϊκό κίνημα και τους αγώνες του». Η φράση αυτή δυστυχώς ήταν προφητική. Οι πρώτοι σύντροφοι που στάθηκαν στην προσυγκέντρωση έξω από το Δημαρχείο της πόλης δέχτηκαν επίθεση από δεκάδες οπαδούς με διακριτικά της ΑΕΚ. Στη συνέχεια ακολούθησε ένα πογκρόμ στα στενά της Ν. Φιλαδέλφειας, με κατοίκους να κυνηγιούνται και να κρύβονται στα γειτονικά σπίτια. Όταν ο αυτοδιαχειριζόμενος κοινωνικός χώρος

συνελεύσεις και τη στήριξη του αναρχικού και αντιεξουσιαστικού χώρου, οργανώθηκε η πολυπληθέστερη ίσως πολιτική κινητοποίηση στην ιστορία της Νέας Φιλαδέλφειας. Στις 3 Ιούλη, μια πορεία 2.000 ανθρώπων από το ευρύτερο φάσμα του αγώνα, φώναξε ότι οι μαφίες, όπως και οι φασίστες πρέπει να τσακίζονται σε κάθε γειτονιά. Ο αναρχικός χώρος είχε πολύ ισχυρή παρουσία και με τις εντυπωσιακές περιφρουρήσεις των συντρόφων, η όποια ιδέα για αντισυγκέντρωση ή για σύγκρουση με μια πορεία του κινήματος εξανεμίστηκε. Οι μεμονωμένες ομάδες φασιστών που είχαν κρυφτεί πίσω από γηπεδικά χαρακτηριστικά και μιλούσαν για «θολοκουλουριάριδες» «άπλυτους» και «πρεζοφωλιές», λούφαζαν. Την ημέρα εκείνη, ο τρόμος σπάστηκε στο δρόμο. Στην απελευθερωμένη πλατεία της Ν. Φιλαδέλφειας ακούστηκε επιτέλους η φωνή των κατοίκων. Ακούστηκε η φωνή του αγώνα ενάντια στην επέλαση του κεφαλαίου και των εμπροσθοφυλακών του.

Και ο Αγώνας Συνεχίζεται...

Σεπτέμβρης πλέον και το νέο Ρυθμιστικό Σχέδιο Αθήνας Αττικής έχει γίνει νόμος του κράτους, ανοίγοντας το δρόμο για το πλιάτσικο των επιχειρηματικών συμφερόντων. Μεγάλα clubs και ξενοδοχειακές μονάδες, γραφεία «χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών», βενζινάδικα και βιομηχανικές μονάδες μπορούν να ξεπηδήσουν ανά πάσα στιγμή, υποβαθμίζοντας τις ζωές των ανθρώπων που μέχρι πρότινος ζούσαν σε περιοχές αμιγούς κατοικίας. Βέβαια, οι επιχειρηματικοί κύκλοι της περιοχής και ο παρατρεχάμενος τοπικός τύπος, προσπαθούν να πείσουν για τις «δουλειές που θα ανοίξουν» και για «τον κόσμο που θα φάει ψωμάκι», μπαίνοντας σε μια λογική που θυμίζει τα δουλοπρεπή μεροκάματα των 18 ευρώ «μόνο για Έλληνες».

Παράλληλα, και παρόλο που τα τζιμάνια του κράτους ψήφησαν το δασικό νομοσχέδιο που αντιφάσκει με το ΡΣΑ στο ζήτημα των δασών, ο έντυπος και ηλεκτρονικός τύπος του Μελισσανίδη, συνεχίζει να προβάλλει την εικόνα της προόδου των σχεδίων του, σε αγαστή συνεργασία πάντα με υπουργεία, αντιπολίτευση και τον αριστερό δήμαρχο. Των σχεδίων ενός φαραωνικού κτίσματος δημιουργημένου από το μεγάλο κεφάλαιο για τις ανάγκες του, χωρίς καμία πρόνοια για τις επιπτώσεις στην τοπική κοινωνία, αφού της τελευταίας της έχει απαγορευτεί με κάθε τρόπο να αρθρώσει λόγο και άποψη, έχοντας υποχρεωθεί επί της ουσίας να εμπιστευτεί τις καλές διαθέσεις του Τίγρη ή και τις κόκκινες γραμμές μιας μελλοντικής «κυβέρνησης της Αριστεράς»...

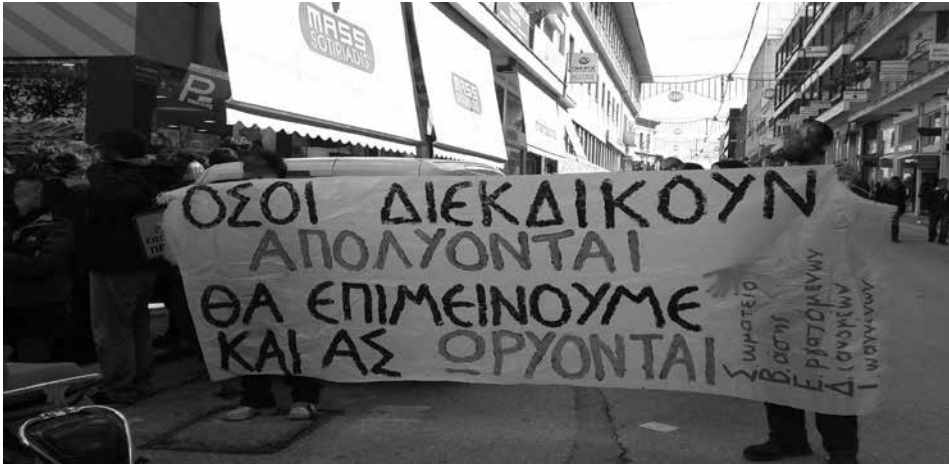
Ας μη γελιούνται. Όσο κι αν προσπαθούνε χρόνια τώρα να το εντάξουν στη διατροφή τους, στην ιστορική Φιλαδέλφεια των αγώνων, υπάρχει πολύς κόσμος που δεν τρώει κουτόχορτο. Σε μια κοινωνία που συνθλίβεται καθημερινά υπό το βάρος της ευημερίας των από πάνω, ο δίκαιος αγώνας στη Φιλαδέλφεια είναι ένα παράδειγμα αγώνα για τη ζωή, τη γη και την ελευθερία.

Τις επόμενες μέρες, με αλληλέγγυες

■/ Ενβίκτις Οναύτις

Συνέντευξη με μέλη του Σωματείου Βάσης Εργαζομένων Διανομέων Ιωαννίνων

Η συνέντευξη πραγματοποιήθηκε από τη συντακτική ομάδα Ιωαννίνων της Απατρис σε συνεργασία με το Αυτόνομο Ραδιόφωνο Ιωαννίνων (radio-i.org), στις (αντι)δομές του δεύτερου. Μπορείτε να την ακούσετε ηχογραφημένη στο www.radio-i.org/index.php/15-homepage/556-apatrisradio.html

Ε: Πώς και πότε ξεκίνησε το Σωματείο Βάσης Εργαζομένων Διανομέων;

ΣΒ_1: Οι διαδικασίες για τη δημιουργία της συνέλευσης ξεκίνησαν στις αρχές του 2012 με πρωτοβουλία εργαζομένων διανομέων κυρίως από τον κλάδο του επισιτισμού και στη συνέχεια σε αυτές άρχισαν να συμμετέχουν και άλλοι διανομείς. Οι διαδικασίες διήρκησαν περίπου 4 μήνες, και αποφασίστηκε η δημιουργία της συνέλευσης και του σωματείου, που συστάθηκε νομικά τον Αυγουστο του 2012.

Ε: Τι θα αναφέρατε αν μας παρουσιάζατε τον τρόπο δράσης και πίεσης του σωματείου βάσης;

ΣΒ_1: Για εμάς η δράση δεν περιορίζεται μόνο σε παρεμβάσεις σε καταστήματα, απεργίες και αφισοκολλήσεις. Ξεκινά από κινήσεις, όπως το να κολλήσουμε ένα αυτοκόλλητο που δηλώνει την ύπαρξη και του στόχους μας, το να επικοινωνήσουμε με τους συναδέλφους μας σταματώντας δίπλα δίπλα στα φανάρια και φτάνει στον αποκλεισμό καταστημάτων ώστε να διεκδικήσουμε τα δικαιώματά μας. Η δημιουργία του σωματείου μας συνέπεσε με δύο εργατικούς αγώνες διανομέων στην πόλη: στο κατάστημα piazza del cafe και στην pizza fan. Εκεί συγκεκριμένα, κάναμε παρεμβάσεις έξω απ' το κατάστημα, με τη βοήθεια αλληλέγγυων και άλλων εργατικών πρωτοβουλιών, μοιράσαμε κείμενα, πραγματοποιήσαμε μοτοπορείες, αφισοκολλήσεις κτλ.

Ε:Υπάρχει ικανοποιητική συμμετοχή απ' τους εργαζόμενους διανομείς στα Γιάννενα;

ΣΒ_1: Κατά την άποψη μας, η συμμετοχή μέχρι στιγμής είναι αναλογικά αρκετά μεγάλη. Η συνέλευση έχει ολοένα και μεγαλύτερη συμμετοχή και η ανταπόκριση γενικότερα είναι θετική.

Ε: Ποια είναι τα βασικά χαρακτηριστικά του Σ.Β.Ε.Δ.Ι;

ΣΒ_1: Έχοντας παρατηρήσει και βιώσει το συνδικαλισμό της ανάθεσης, την αρνητική χροιά που είχε πάρει ο ίδιος ο συνδικαλισμός αφού λειτουργούσε με τη λογική του «κάτι το οποίο δε μπορώ να το κάνω εγώ, ας το κάνει κάποιος άλλος για μένα», αυτό το οποίο θέλαμε να δημιουργήσουμε είναι ένα σωματείο του οποίου οι αποφάσεις να λαμβάνονται ισότιμα, μέσα από τη γενική συνέλευση. Κύριο όργανο του σωματείου βάσης είναι η γενική συνέλευση και το «διοικητικό συμβούλιο» επιτελεί το ρόλο γλάστρας,

αφού αποτελεί απλώς τυπική υποχρέωση μας απ' την νομοθεσία. Θεωρούμε τους εαυτούς μας μέρος αυτών που βρίσκονται από τα κάτω, είμαστε εκμεταλλεζόμενοι και προσπαθούμε να ενώσουμε τις ανάγκες μας, τα συμφέροντά μας, για να κερδίσουμε συλλογικά τα δικαιώματά μας και πάνω απ'

όλα την αξιοπρέπεία μας.

Ε: Υπάρχουν σχέσεις του Σ.Β.Ε.Δ.Ι με άλλα σωματεία διανομέων;

ΣΒ_1: Γενικά, δεν υπάρχουν πολλά σωματεία. Υπάρχει άλλο ένα σωματείο βάσης στην Αθήνα, υπήρχε άλλο ένα στο Ηράκλειο Κρήτης και νομικά κατοχυρωμένες συνελεύσεις σε άλλες πόλεις. Έχουμε έρθει σε επαφή μαζί τους και προσπαθούμε να βρισκόμαστε συνεχώς σε επικοινωνία μαζί τους. Όποτε προκύπτουν ζητήματα και προβαίνουν σε δράσεις, προσπαθούμε κι εμείς με τον τρόπο μας να δείξουμε την αλληλεγγύη μας. Μάλιστα, στα Γιάννενα είχε πραγματοποιηθεί και μια εκδήλωση στο εργατικό κέντρο, του Σ.Β.Ε.Δ.Ι με καλεσμένους τους συναδέλφους από το Σ.Β.Ε.Ο.Δ. Αυτό που προσπαθούμε να κάνουμε είναι η δημιουργία διάθεσης για τη σύσταση νέων σωματείων βάσης διανομέων σε άλλες πόλεις ή και η βοήθεια ατόμων που έχουν ήδη εκφράσει τη διάθεσή τους να δημιουργήσουν σωματείο βάσης.

Ε: Πρόσφατα υπήρξε κι ένας εργατικός αγώνας έπειτα απ' την απόλυση ενός εργαζόμενου διανομέα, που αποτελεί και μέλος του Σ.Β.Ε.Δ.Ι, από καφετέρεια στο κέντρο της πόλης. . Τι ακριβώς συνέβη σε αυτή την περίπτωση;

ΣΒ2: Μιλάμε για ένα cafe το οποίο λειτουργεί με francise, εδρεύει στη Λάρισα και σιγά σιγά ξεφυτρώνουν καταστήματα του σε όλη την Ελλάδα όπως και στην πόλη των Ιωαννίνων, όπου υπάρχουν δύο. Ο συνάδελφος διανομέας εργαζόταν σ' ένα απ' αυτά σαν υπάλληλος απ' τον Αυγουστο του 2013. Ο εργαζόμενος έπρεπε να φέρει το δικό του εξοπλισμό, κάτι το οποίο αποτελεί άτυπο κανόνα στα Γιάννενα, ώστε ο εργοδότης να γλιτώνει λίγο ακόμη κέρδος για την τσέπη του. Τα αναγκαία υλικά, λοιπόν, όπως η βενζίνη, το μηχανάκι, ή και τα σέρβις για το μηχανάκι, όπως και όλος ο εξοπλισμός επιβαρύνουν τον ίδιο τον εργαζόμενο. Επίσης, ο συνάδελφος δούλευε (πάλι με τον άτυπο νόμο των εργοδοτών) με λιγότερα έσοδα απ' όσα του αναλογούσαν, όντας απασχολούμενος 6 ώρες την ημέρα, 6 μέρες την εβδομάδα. Κάποια στιγμή, όταν πλησίαζαν τα Χριστούγεννα και ο συνάδελφος θεωρούσε αυτονόητο ότι θα πάρει την τακτική του αποδοχή, το δώρο των χριστουγέννων, η εργοδοσία αρνήθηκε να το καταβάλλει, ισχυριζόμενη πως «εμείς σαν επιχείρηση δε δίνουμε δώρα». Ο συνάδελφος προσπάθησε άλλες δυο φορές να έρθει σε επαφή με την

εργοδοσία ώστε να εκφράσει τη δυσφορία του για το γεγονός της άρνησης καταβολής του επιδόματος χριστουγέννων το οποίο και θεωρούσε ότι δικαιωματικά έπρεπε να λάβει. Η εργοδοσία απάντησε ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, ότι δηλαδή σαν εταιρεία δε καταβάλλει σε κανένα εργαζόμενο δώρα κι έτσι λειτουργεί η συγκεκριμένη επιχείρηση. Ο συνάδελφος προσέφυγε στην επιθεώρηση εργασίας και διεκδίκησε μέσω αυτής (πάντα όχι μόνος του αλλά μαζί με τους συναδέλφους απ' το σωματείο) το δώρο χριστουγέννων το οποίο και τελικά πήρε. Στις αρχές Απριλίου, δηλαδή ένα μήνα πριν την καταβολή του δώρου του Πάσχα, τον κάλεσε η εργοδοσία για να του πει πως το κατάστημα στο οποίο εργαζόταν και ήταν ο μοναδικός διανομέας «δε βγαίνει» οικονομικά κι έτσι αποφάσισαν να διακόψουν τη διανομή και κατ' επέκταση να απολύσουν τον ίδιο. Ο συνάδελφος δε δέχτηκε αυτή την πρόφαση ως δικαιολογία, δε δέχτηκε να υπογράψει κανένα χαρτί απόλυσης, απαντώντας πως τον απολύουν καθαρά εκδικητικά για τη συνδικαλιστική του δράση και πως όλο αυτό το κάνουν για παραδειγματισμό, λόγω του ότι απέχει μόνο ένας μήνας από την καταβολή του δώρου του πάσχα, ώστε να μη σηκώσει κεφάλι κανένας από τους υπόλοιπους εργαζόμενους. Μετά από 3-4 μέρες τελικά τον απέλυσαν και η επίσημη δικαιολογία τους ήταν το ότι...δε βγαίνουν οικονομικά. Η κλασική δηλαδή δικαιολογία που χρησιμοποιούν οι εργοδότες όταν βλέπουν πως ο εργαζόμενος δε σκύβει το κεφάλι στις ορέξεις τους.

Ε Ποια ήταν η αντίδραση του ίδιου του εργαζόμενου;

ΣΒ_2: Αρχικά, όταν τον ενημέρωσαν πως θέλουν να τον απολύσουν, ο ίδιος δε δέχτηκε την απόλυση, συνέχισε να εργάζεται κανονικά σύμφωνα με το ωράριο εργασίας του. Πήγαινε στη δουλειά του και η (εκδικητική) στάση της εργοδοσίας ήταν να μην τον αφήνουν να πηγαίνει παραγγελίες. Δηλαδή, ο συνάδελφος καθόταν, ήταν τυπικός στο ωράριό του, απλά τα αφεντικά δεν του επέτρεπαν να πηγαίνει παραγγελίες για να τον αναγκάσουν να φύγει. Παρ' όλα αυτά ο συνάδελφος συνέχισε να δίνει την παρουσία του εκεί σύμφωνα με το ωράριο για 3 μέρες μέχρι που την τρίτη μέρα του έστειλαν με δικαστικό κλητήρα την απόλυσή του.

Ε: Ποια ήταν η αντίδραση απ' το Σ.Β.Ε.Δ.Ι και ποιές οι δράσεις στις οποίες προέβη;

ΣΒ_2: Ως σωματείο γενικότερα, στην τακτική συνέλευση που έχουμε κάθε πρώτη και τρίτη κυριακή του μήνα, συζητάμε όλα μας τα προβλήματα, συλλογικοποιώντας τα, κι αυτός ήταν ένας ακόμη απ' τους λόγους που δημιουργήθηκε το Σ.Β.Ε.Δ.Ι. Επομένως, οι συνάδελφοι απ' το σωματείο γνώριζαν όλη την εξέλιξη απ' την πρώτη στιγμή που ο συνάδελφος ξεκίνησε να εργάζεται στη συγκεκριμένη επιχείρηση μέχρι και την ημέρα της απόλυσής του,

γνώριζαν δηλαδή την τροπή που έπαιρνε το ζήτημα μέρα με τη μέρα. Άπο εκεί και πέρα, όταν ήρθε η απόλυση, ενημερώθηκε και αλληλέγγυος κόσμος έτσι ώστε μέσα από τη συνέλευση να δούμε τι δράσεις θα κάνουμε για να διεκδικήσουμε την επαναπρόσληψη του συναδέλφου. Πράγμα το οποίο είχε σαν αποτέλεσμα να πραγματοποιηθούν τρεις παρεμβάσεις στο κατάστημα των Ιωαννίνων και μια παρέμβαση απ' το σωματείο σεβριτόρων μαγείρων στη Θεσσαλονίκη σε κατάσταση της ίδιας αλυσίδας. Τα αιτήματά μας ήταν η επαναπρόσληψη του συναδέλφου, ο εξοπλισμός να παρέχεται από την επιχείρηση, να καταβάλλονται κανονικά υπερωρίες, δώρα, επιδόματα. Οι όροι που βάλαμε στον εργατικό αγώνα ήταν κινηματικοί, κι έτσι καταφέραμε και την επαναπρόσληψη αλλά και την ικανοποίηση όλων των αιτημάτων του σωματείου συλλογικά.

ΣΒ1: Τέτοιες προσπάθειες, όπως στις δύο καφετέριες και στην πιτσαρία, μπορεί να μην αποτελούν ένα «μεγάλο εργατικό αγώνα», όπως κάποιοι τον έχουν στο μυαλό τους, είναι όμως μικροί καθημερινοί εργατικοί αγώνες που έχουν τη δική τους σημασία, προσφέρουν τις δικές τους νίκες, κι έχει μεγάλη σημασία να τους αναδείξουμε. Τα αφεντικά, αλλά και ο κόσμος εκεί έξω, είδαν πως ο συνάδελφος δεν είναι μόνος του, ότι προσπάθησε να συλλογικοποιήσει τα προβλήματά του και διεκδίκησε συλλογικά το δικό του με όλα τα μέσα.

ΑΠ: Ποιές είναι οι συνθήκες εργασίας ενός διανομέα στα Γιάννενα;

ΣΒ_1: Είναι ένα επάγγελμα για το οποίο έχει περάσει στην κουλτούρα και του εργοδότη και του πελάτη ότι ο εργαζόμενος σ' αυτό διανομέας είναι το παιδί για όλες τις δουλειές. Για τον εργοδότη διότι έχει έναν υπάλληλο που δουλεύει για 3,5 ευρώ την ώρα βάζοντας ο ίδιος όλον τον εξοπλισμό, δίχως επιδόματα, δώρα, άδειες, και μπορεί να κάνει και δουλειές πέρα απ' το καθηκοντολόγιο, λίγη λάτσα, λίγο τηλεφωνητής, λίγο το ένα, λίγο τ' άλλο. Κι όλα αυτά με τη διαρκή απειλή της απόλυσης, καθώς οι διαθέσιμοι άνεργοι αναμένουν στην ουρά. Στα Γιάννενα υπάρχουν αρκετά καταστήματα τα οποία προσφέρουν ανασφάλιστη εργασία, κι έτσι είναι πολλοί οι συνδάλεφοι που βρίσκονται εκτεθειμένοι πάνω στο μηχανάκι χωρίς ασφάλεια. Μάλιστα, σε μια πόλη σαν τα Γιάννενα, όπου οι βροχές αποτελούν σύνθεσης φαινόμενο, ο βαθμός επικινδυνότητας ανεβαίνει, κάτι το οποίο δεν ενδιαφέρει ούτε τον εργοδότη, ούτε πολλές φορές τον πελάτη. Ακόμη κι αν είναι ασφαλισμένος όμως, ο διανομέας έχει υπογράψει μια σύμβαση με το ελάχιστο δυνατό κόστος και τώρα οι εισφορές των εργοδοτών όσων αφορά την ασφάλιση είναι μειωμένες...Το χειρότερο σε όλο αυτό είναι ότι κοστίζουμε το λιγότερο και αποδίδουμε το περισσότερο κι έχει επικρατήσει ένας φόβος. Αυτό τουλάχιστον παρατηρούμε και βιώνουμε στο δρόμο, ότι μετά από εσένα θα έρθει κάποιος άλλος. Αυτό το φόβο προσπαθούμε να σπάσουμε, αυτή τη σιωπή και πιστεύω ότι σιγά σιγά, με μικρούς καθημερινούς αγώνες, θα τα καταφέρουμε.

Η συνέλευση του Σ.Β.Ε.Δ.Ι είναι ανοιχτή, γίνεται κάθε πρώτη και τρίτη κυριακή του μήνα στο εργατικό κέντρο στις 11 το πρωί. Οποιοδήποτε μπορεί να παρευρεθεί.

■ Βαλκάνια: πέρα από τα τείχη των εθνικισμών και των πολέμων

Τοποθέτηση συμμετεχόντων στην 8η Αναρχική Γιορτή Βιβλίου Βαλκανίων

Είναι σαφές πως ο εθνικισμός αποτελεί ένα εργαλείο που χρησιμοποιείται εναντίον των εκμεταλλεζόμενων τάξεων. Στα Βαλκάνια (και ιδίως στην περιοχή της πρώην Γιουγκοσλαβίας) η άνοδος της εθνικιστικής ιδεολογίας τη δεκαετία του 1990 διευκόλυνε την ωμή καπιταλιστική επίθεση που εξαπολύθηκε εναντίον της κοινωνίας. Κατέτμησε ακόμη περισσότερο τον πληθυσμό και κατέστρεψε υπάρχοντα δίκτυα συνεργασίας και αλληλεγγύης.

Η αναγκαιότητα να αντιμετωπίσουμε την εθνικιστική ιδεολογία από μια ριζοσπαστική και αντεξουσιαστική προοπτική αποτέλεσε το λόγο για τον οποίο συγκεντρωθήκαμε στην πόλη του Μοστάρ την 5η και 6η Σεπτεμβρίου 2014, στο πλαίσιο της 8ης Αναρχικής Γιορτής Βιβλίου Βαλκανίων, ερχόμενοι/-ες από τη Βοσνία και Ερζεγοβίνη, την Κροατία, τη Σερβία, τη Σλοβενία, την Αλβανία, τη Ρουμανία, την Ελλάδα και άλλες χώρες εκτός βαλκανικής περιοχής.

Η πραγματική φύση του εθνικισμού αποκαλύπτεται περισσότερο απ' οπουδήποτε αλλού στο Μοστάρ, μια πόλη χωρισμένη στα δύο, με τα σημάδια της πολεμικής βαναυσότητας να είναι ακόμα φανερά στους δρόμους της πόλης.

Είναι θεμελιώδους σημασίας να αντιληφθούμε πως αυτή η διαίρεση δεν ήταν το αίτιο του πολέμου, αλλά το απότοκο πολεμικών συρράξεων και εθνικιστικών ιδεολογιών που κατασκεύασε η άρχουσα τάξη.

Αυτό ήταν ξεκάθαρο στους διαδηλωτές στην Τούζλα που πάτησαν το σύνθημα «Θάνατο στον εθνικισμό», όπως και στους διαδηλωτές στο Μοστάρ που πυρπόλησαν τα αρχηγεία και των δύο εθνικιστικών κομ-

μάτων τον Φλεβάρη του 2014.

Ωστόσο, σε άλλες περιοχές του κόσμου νέοι εθνικισμοί και συρράξεις κατασκευάζονται με παρόμοιες κατευθυντήριες και προβλέψιμες συνέπειες.

Πολλοί σήμερα στην Ουκρανία πιστεύουν πως πρέπει να ανταποκριθούν στις κάλπικες επιλογές του πολέμου που σερβίρει το κράτος και οι εταιρείες – ανάμεσά τους παίζουν ακόμα και αναρχικοί, αλλά και «αναρχικοί».[1] Εμείς πάντως συνεχίζουμε

να θεωρούμε πως ο εθνικισμός είναι πάντοτε μια ιδεολογία η οποία αναπαράγει το κράτος, ένα σύστημα καταστολής και εκμετάλλευσης που σπρώχνει τους εκμεταλλεζόμενους και καταπιεζόμενους στον

αλληλοφαγωμό. Σήμερα βλέπουμε στην Ουκρανία τον ίδιο μηχανισμό που χρησιμοποιήθηκε κατά τη διάρκεια των πολέμων στην πρώην Γιουγκοσλαβία: Ο εθνικισμός είναι το εργαλείο των εξουσιαστών για να εξωθήσουν τον κόσμο σε πόλεμο για τα συμφέροντα του Κεφαλαίου. Ως αναρχικοί/-ές, εναντιωθήκαμε σε όλες τις πολεμικές απόπειρες στην πρώην Γιουγκοσλαβία μέσω της αλληλεγγύης στάσης μας που συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Μακριά από το φιλελεύθερο πασιφισμό ή τις εμμονές με αριστερά-εθνικιστικά αντάρτικα σώματα,

ο αγώνας μας δεν πρόκειται ποτέ να σταθεί στο πλευρό милитарιστικών πολιτικών και της ισοπέδωσης στην οποία βασίζονται όλα τα κράτη.

Ενάντια σε εθνικισμό, милитарισμό και πόλεμο! Ενάντια σε κάθε κυβέρνηση και κάθε κράτος! Για την αλληλεγγύη και την αυτονομία!

[1] Από τους αντιποικιοκράτες εθνικιστές της Mlada Bosna/«Νεαρή Βοσνίας» του Σαράγεβο του 1914, που είχαν επηρεαστεί απ' τον αναρχισμό, μέχρι συγκεκριμένα την περίπτωση ποζεράδων, όπως η «αναρχο»-εθνικιστική ομάδα Slobodari/«Ελευθεριακοί» του Σαράγεβο του 2014, όλες οι απόπειρες παντρέματος του αναρχισμού με τον εθνικισμό έχουν αποδείξει πως το αποτέλεσμα είναι απλώς: εθνικισμός. Οι Slobodari είναι μια μικρή γκρούπα από το Σαράγεβο που παριστάνουν τους αναρχικούς αλλά έχουν παρτίδες με ναζήδες από την Ουκρανία (τους αποκαλούμενους αυτόνομους εθνικιστές της Avtonomy Opir/«Αυτόνομης Αντίστασης»). Έχουν στήσει πολλές ιστοσελίδες και μπλογκ στο ίντερνετ προκειμένου να σπείρουν σύγχυση, συμπεριλαμβανομένης μιας σελίδας ενός υποτιθέμενου βαλκανικού αναρχικού μαύρου σταυρού – περισσότερο για το θέμα (στ' αγγλικά) στο sabotagemedia.

■/ πηγή: ContraInfo

■ Το μαρτύριο της Γάζας, το έγκλημα του Ισραήλ και οι δικές μας ευθύνες, του Noam Chomsky

Στις 9 Ιουλίου, στις 3 π.μ. ώρα Γάζας, εν μέσω της τελευταίας επίδειξης αγριότητας του Ισραήλ, έλαβα ένα τηλεφώνημα από έναν νεαρό Παλαιστίνιο δημοσιογράφο στη Γάζα. Στο βάθος μπορούσα να ακούσω το μωρό του να κλαίει με αναφιλητά, ανάμεσα από ήχους εκρήξεων και αεριωθούμενων αεροσκαφών, που σημάδευαν αδιακρίτως πολίτες και σπίτια. Είχε μόλις δει έναν φίλο του μέσα σε ένα

αυτοκίνητο με την επιγραφή 'press' (τύπος) να τινάζεται στον αέρα. Άκουγε στριγγλιές και αναφιλητά από το διπλανό σπίτι αλλά δεν μπορούσε να βγει έξω για να δει τι συμβαίνει γιατί θα αποτελούσε πιθανό στόχο. Πρόκειται για μία ήσυχη γειτονιά χωρίς στρατιωτικούς στόχους -εκτός από τους Παλαιστίνιους που αποτελούν εύκολη λεία για τον υπερσύγχρονο πολεμικό εξοπλισμό που το Ισραήλ προμηθεύεται από τις ΗΠΑ. Είπε ότι το 70% των ασθενοφόρων έχουν καταστραφεί, ότι μέχρι εκείνη τη στιγμή πάνω από 70 άνθρωποι είχαν σκοτωθεί, και ότι από τους σχεδόν 300 τραυματίες τα 2/3 περίπου ήταν γυναίκες και παιδιά. Ελάχιστοι μαχητές της Χαμάς ή τοποθεσίες ρίψης ρουκετών είχαν πληγεί. Όπως πάντα οι άμαχοι ήταν τα συνήθη θύματα.

Είναι σημαντικό να αντιληφθούμε πώς είναι η ζωή στη Γάζα όταν η συμπεριφορά του Ισραήλ είναι 'συγκρατημένη', στα διαστήματα δηλαδή μεταξύ των τακτικά κα-

τασκευασμένων κρίσεων όπως αυτή. Μία καλή αίσθηση αυτής της κατάστασης μας μεταφέρει η αναφορά στην Υπηρεσία των Ηνωμένων Εθνών για τους Παλαιστίνιους Πρόσφυγες (UNRWA) του θαρραλέου Νορβηγού ιατρικού εμπειρογνώμονα Mads Gilbert, ο οποίος έχει εργαστεί εκτεταμένα στη Γάζα, μεταξύ άλλων και κατά τη διάρκεια της κτηνώδους, δολοφονικής επιχείρησης Cast Lead. Απο κάθε άποψη η κατάσταση είναι καταστροφική. Αναφερόμενος μόνο στα παιδιά ο Gilbert περιγράφει: 'Τα παιδιά των Παλαιστίνιων στη Γάζα υποφέρουν τρομερά. Ένα τεράστιο ποσοστό από αυτά πλήττονται από το καθεστώς υποσιτισμού που οφείλεται στον αποκλεισμό που τους έχει επιβάλλει το Ισραήλ. Η αναιμία μαστίζει το 72,8% των παιδιών κάτω των 2 ετών στη Γάζα, ενώ το 34,3% υποφέρει από εξάντληση, το 31,4% έχει παρουσιάσει ανακοπή ανάπτυξης και το 31,45% είναι ελλιποβαρή. Και όσο προχωρά η αναφορά η κατάσταση γίνεται ακόμη πιο ζοφερή.

Όταν το Ισραήλ είναι 'στις καλές του' πάνω από δύο παιδιά Παλαιστίνιων σκοτώνονται κάθε βδομάδα, και αυτό το μοτίβο επαναλαμβάνεται τα τελευταία 14 χρόνια. Η πραγματική αιτία είναι η εγκληματική κατοχή και το σχέδιο που έχει ως στόχο να ευτελιστεί η ζωή των Παλαιστίνιων σε άθλια επιβίωση στη Γάζα. Ενώ οι Παλαιστίνιοι στοιβάζονται σε μη βιώσιμα καντόνια στη Δυτική Όχθη, το Ισραήλ καταλαμβάνει ό,τι θέλει και όλα αυτά σε μία κατάφωρη παραβίαση του Διεθνούς Δικαίου, των ψηφισμάτων του Συμβουλίου Ασφαλείας για να μη μιλήσω για τη στοιχειώδη ανθρωπιά. Και αυτό θα συνεχίζεται όσο συνεχίζει να το στηρίζει η Ουάσινγκτον και να το ανέχεται η Ευρώπη. Προς αιώνια ντροπή και αίσχος όλων μας.

■/ Μετάφραση-επιμέλεια: fata morgana.

Κείμενο των 64 συλληφθέντων του Κερατσινίου

Την Πέμπτη 18/9/2014 βρεθήκαμε στους δρόμους του Κερατσινίου, ένα χρόνο μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τον χρυσαυγίτη Ρουπακιά. Ήμερα μνήμης και αγώνα ενάντια στον φασισμό. Κατεβήκαμε στον δρόμο συνειδητά και οργανωμένα - σε μπλοκ με πανό και περιφρουρήσεις- υπερασπιζόμενοι, για ακόμη μια φορά, τις συλλογικές μας αποφάσεις, δηλαδή αυτοοργανωμένα δίχως κομματικές διαμεσολαβήσεις.

Ενώ η πορεία των χιλιάδων αντιφασιστών βάδιζε στους δρόμους του Κερατσινίου, το μπλοκ των αυτοοργανωμένων συλλογικοτήτων δέχτηκε την επίθεση των δυνάμεων καταστολής, χωρίζοντάς το ουσιαστικά σε 2 κομμάτια. Ο συγκεντρωμένος κόσμος δεν πτοήθηκε συνεχίζοντας δυναμικά με συνθήματα και παλλό υπερασπίζοντας την παρουσία του στο δρόμο, με σκοπό να ενωθεί και πάλι με το κυρίως σώμα της πορείας. Σταθήκαμε αξιοπρεπώς απέναντι στις πολυάριθμες δυνάμεις των ΜΑΤ που πλεύρισαν ασφυκτικά προκαλώντας διαρκώς, μέχρι την ολομέτωπη, πλέον, επίθεση που δεχτήκαμε λίγα λεπτά αργότερα.

Δακρυγόνα, ξυλοδαρμοί, εξύβριση, κατέληξαν σε δεκάδες προσαγωγές στο σωρό που οδηγήθηκαν με το γνωστό πλέον χολιγουντιανό τρόπο στη ΓΑΔΑ.

Μετά από αρκετές ώρες παραμονής εκεί μας ανακοινώνεται πως 64 από αυτές έχουν μετατραπεί σε συλλήψεις (61 πλημμεληματικού χαρακτήρα και 3 κακουργηματικού). Η τυχαία επιλογή και το ανυπόστατο των κατηγοριών φαίνεται εξόφθαλμα από το ότι άτομα που προσήχθησαν σε διαφορετικό σημείο έχουν ενταχθεί σε κοινές ομάδες κατηγοριών, χωρίς κανένα στοιχείο απέναντί τους.

Ο ψυχολογικός πόλεμος, οι τραμπουκισμοί σε συντρόφους, οι ατελείωτες ώρες κωλυσιεργίας των διαδικασιών, η απαγόρευση της επικοινωνίας με τους δικηγόρους και πολλές άλλες παρατυπίες ούτε μας λύγισαν, ούτε μας ξάφνιασαν.

Δε μας λύγισαν γιατί το δυνατότερο όπλο μας είναι οι δεσμοί συντροφικότητας και αλληλεγγύης, που ισχυροποιήθηκαν αυτές τις δύο μέρες που βρεθήκαμε όμηροι στα χέρια του κράτους, καθώς είχαμε ο ένας τον άλλο και όλοι μαζί τους δεκάδες αλληλέγγυους που με τα συνθήματα και τις υψωμένες γροθιές εκμηδένιζαν τους τοίχους και τους μπάτσους που μας χώριζαν.

Δε μας ξάφνιασαν, καθώς γνωρίζουμε πολύ καλά ότι ο φασισμός δεν εμφανίστηκε ξαφνικά με τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, ούτε φυσικά και τελείωσε με τις θεαματικές συλλήψεις των χρυσαυγιτών από το «αντιφασιστικό» κράτος.

Η ουσία και τα περιεχόμενά του, άλλωστε μας είναι ξεκάθαρα μέσα από αναρίθμητες περιπτώσεις, όπως ο βασανισμός των 15 αντιφασιστών της μοτοπορείας, τα καθημερινά πογκρόμ μεταναστών και ρομά στους δρόμους των μητροπόλεων καθώς και οι εκατοντάδες δολοφονίες και βασανισμοί τους σε Α.Τ. και στρατόπεδα συγκέντρωσης, η δημόσια διαπρόμπευση οροθετικών, η ποινικοποίηση κάθε ριζοσπαστικής αντίληψης.

Για εμάς ο πόλεμος ενάντια στον φασισμό δεν τελειώνει με μία διαδήλωση, ούτε περιορίζεται σε καταγγελτικές δηλώσεις. Ο αντιφασιστικός αγώνας είναι και θα πρέπει να παραμείνει διαρκής, ολομέτωπος μέσα σε κάθε έκφανση της καθημερινότητας. Στις σχέσεις, στα σχολεία, στις γειτονιές, στους χώρους εργασίας, ο φασισμός αντιμετωπίζεται συλλογικά και αδιαμεσολάβητα μέχρι την οριστική εξάλειψή του.

ΝΑ ΣΥΝΤΡΙΨΟΥΜΕ ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΟΥ ΤΟΝ ΓΕΝΝΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΘΡΕΦΕΙ

✎ Συνέλευση συλληφθέντων της αντιφασιστικής πορείας στις 18/9/2014 στο Κερατσίνι

Σημειωματάριο βίας: ανταπόκριση απ' το Ferguson

Ferguson, Πάνω από μια βδομάδα εκεί

Αυτό που ξεκίνησε σαν ένα κίνημα διαμαρτυρίας έπειτα από δέκα ημέρες συνεχόμενης πρόκλησης, έχει ήδη κάνει τα πρώτα του ασταθή βήματα προς την εξέγερση.

Η κατάσταση είναι ακόμη ρευστή και γεμάτη προοπτικές. Ο κόσμος εδώ απορεί που δεν έχουν πυροδοτηθεί παρόμοιες αναταραχές σε άλλες πόλεις. Αν τυχόν εξαπλώνονταν, το περιθώριο δράσης θα διευρυνόταν και σε τοπικό επίπεδο. Είναι δύσκολο να αντιληφθεί κανείς το πώς εξηγούν τι συμβαίνει εδώ οι άνθρωποι που βρίσκονται εκτός της μητροπολιτικής περιοχής. Αυτό που ακολουθεί είναι μερικές παρατηρήσεις από κατοίκους του St.Louis και συμμετέχοντες στον αγώνα που ίσως δώσουν μια ξεκάθαρη εικόνα σχετικά με τις παράξενες συνθήκες αυτής της καινούριας πραγματικότητας.

Αυτοκίνητα, όπλα και εξέγερση στις ΗΠΑ

Η οδός West Florissant είναι ένας κεντρικός δρόμος που διασχίζει όλη την κομητεία του North St. Louis καθώς και την NorthCity. Ένα τμήμα μήκους περίπου τετρακοσίων μέτρων αυτού του δρόμου είναι το πρωτεύον σημείο συγκέντρωσης των διαδηλωτών. Λίγο παραπέρα, στο πάρκινγκ ενός εμπορικού κέντρου βρίσκεται το σημείο συγκέντρωσης της Αστυνομίας (τόσο της δημοτικής όσο και της κοινοτικής, συμπεριλαμβανομένων και μονάδων από δεκάδες μικρότερους δήμους), της τροχαίας του αυτοκινητοδρόμου και της εθνοφυλακής. Αυτή η μικρής έκτασης περιοχή φιλοξενεί πολλές λεηλατημένες και καμένες πια (αν και σε διαφορετικό βαθμό) επιχειρήσεις συμπεριλαμβανομένου και του QT1, το οποίο έχει γίνει σημείο αναφοράς και συγκέντρωσης των

διαδηλωτών καθώς και σημείο περιήγησης. Η οδός Canfield Drive που περνάει από αυτό το τμήμα της West Florissant, οδηγεί σε μικρότερους δρόμους και καταλήγει στο συγκρότημα διαμερισμάτων όπου ο Mike Brown δολοφονήθηκε από την αστυνομία, η οποία φοβάται πια να κινηθεί αρκετά

δυνάμεις κλείνουν τον δρόμο και από τις δύο πλευρές, αυτοκίνητα ξεχύνονται στους παράπλευρους δρόμους και ο κόσμος κάνει τα ίδια. Και όταν οι διαδηλωτές γίνονται αρκετά εριστικοί, ο κόσμος τριγύρω πέφτει πάνω σε καταστήματα με τα αυτοκίνητά του και, αφού τα γεμίσει με λεηλατημένα

εντός αυτού του δρόμου.

Τις μέρες που η αστυνομία επιτρέπει την κυκλοφορία, η οδός West Florissant γεμίζει από αυτοκίνητα, πολλά από τα οποία είναι γεμάτα εντός και εκτός με επιβάτες. Συνήθεις δραστηριότητες των επιβαινόντων είναι να βάζουν τέρμα μουσική, να μαρσάρουν και να χλενάζουν την αστυνομία με εκφράσεις όπως «γαμώ την αστυνομία», να σπινάρουν τα αυτοκίνητά τους σχηματίζοντας δύο ομόκεντρους κύκλους από καμένο λάστιχο στο σχήμα του ντόνατ και να κινούνται με φόρα εναντίον τους φρενάροντας την τελευταία στιγμή. Ο κόσμος, σαν να είναι σε γιορτή, πηδά από αυτοκίνητο σε αυτοκίνητο φωνάζοντας συνθήματα, τραγουδώντας, φλερτάροντας, πίνοντας και καπνίζοντας. Όταν οι αστυνομικές

αγαθά, διαφεύγει μέσα στις γειτονιές.

Ένας υπολογισμός αριθμός διαδηλωτών είναι οπλισμένος. Τις πρώτες μέρες, μια κοινή τακτική ήταν να πυροβολούν στον αέρα ώστε να τρομοκρατούν τους αστυνομικούς όταν πλησίαζαν υπερβολικά. Μερικοί μιλούν ανοιχτά για πόλεμο με την αστυνομία και δεν αποκρύβουν το γεγονός ότι οπλοφορούν. Τις τελευταίες μέρες έχουν ξεκινήσει ακόμη και να πυροβολούν ενάντια στην αστυνομία. Δυστυχώς μέχρι τώρα έχουν τραυματιστεί μόνο διαδηλωτές, μερικοί από τους οποίους είναι σε κρίσιμη κατάσταση. Ο κόσμος έχει αρχίσει να συνηγορεί υπέρ μιας πιο συγκρατημένης χρήσης των όπλων και να μιλά για την ανάγκη καλύτερης στόχευσης.

Οι εξεγερμένοι (όπως άλλωστε και η αστυνομία) δεν έχουν εμπειρία από

παρόμοιες καταστάσεις. Εξέγερση σαν και αυτή δεν έχει συμβεί στις ΗΠΑ από την δεκαετία του '70. Ο κόσμος τώρα μαθαίνει πως να φτιάχνει και να χρησιμοποιεί τις βόμβες μολότοφ, τα οδοφράγματα, τα βλήματα, πώς να ανάβει φωτιές καθώς επίσης και το πότε και πού είναι σκόπιμο να γίνουν επιθέσεις. Είναι δύσκολο να υπάρξει συντονισμός και επικοινωνία εκτός των στιγμών της εξέγερσης, πιθανόν λόγω του ότι δεν υπάρχει ασφαλές και βολικό σημείο συνάντησης για την ανταλλαγή ιδεών. Το QT1 θα μπορούσε ενδεχομένως να παίξει αυτό το ρόλο, αλλά μόλις σήμερα περιφράχθηκε εντελώς. Η δεύτερη βραδιά αναταραχής ήταν μάλλον πολύ καλά οργανωμένη καθώς ομάδες έσπασαν καταστήματα σε όλη την μητροπολιτική περιοχή, γεμίζοντας τα αυτοκίνητά τους με όλων των ειδών τα υλικά αγαθά.

Καταστολή, Αξιοπιστία, Φυλή, Φύλο και το Χάσμα Γενεών

Η αστυνομία βρίσκεται σε δύσκολη θέση και έχει αρχίσει να αντιλαμβάνεται τα όρια της καταστολής. Όταν δεν παρεμβαίνει, οι διαδηλωτές προκαλούν ταραχές. Αλλά όταν πλησιάζει με απειλητικές διαθέσεις, τότε περισσότερος κόσμος βγαίνει στους δρόμους με αποτέλεσμα να επεκτείνονται οι συγκρούσεις. Αυτή τη στιγμή, αν θέλουν να αλλάξουν την κατάσταση, πρέπει να καταδικάσουν για φόνο τον Darren Wilson (τον μπάτσο που σκότωσε τον Brown). Αλλά οι τροχοί της δικαιοσύνης είναι αργοί. Στο μεταξύ μηχανεύονται τρόπους για να διασπάσουν τους διαδηλωτές. Μέσα στην απελπισία τους όλες οι δοκιμασμένες στον χρόνο διχοτομήσεις έχουν εφαρμοστεί. Διαδηλωτής έναντι εγκληματία, αδιάβλητος έναντι ομορτυνιστή, ντόπιος έναντι ξένου. Δυστυχώς είναι μεγάλη η λίστα των συνεργών που είναι πρόθυμοι να συμβάλουν σε αυτήν την διάσπαση, και οι περισσότεροι από αυτούς εκτελούν

συνειδητά το έργο τους. Από το Νέο Κόμμα των Μαύρων Πανθήρων² μέχρι το Έθνος του Ισλάμ³. Από το τοπικό ραδιοφωνικό σταθμό HOT 104.1 μέχρι το FOX News (Σημ. Μετ.: τόσο το πρώτο όσο και το δεύτερο είναι καθεστωτικά ΜΜΕ). Από το MORE⁴ μέχρι το OBS⁵. Από τον Jesse Jackson μέχρι τον Al Sharpton⁶. Από τον Nelly⁷ μέχρι τον Tef Poe(Po)⁸. Από τον τωρινό δήμαρχο του St Louis, Slay μέχρι τον μελλοντικό French. Και η λίστα δεν τελειώνει εκεί.

Παρότι έχουν επιτυχίες στα ΜΜΕ και στα social media, αυτοί οι φωνακλάδες δεν είναι ιδιαίτερα δημοφιλείς στο West Florissant (παρά τους ισχυρισμούς τους περί του αντιθέτου) και αυτό πρέπει να τους έχει τρομοκρατήσει. Δεν είναι τυχαίο ότι την μεγαλύτερη επιτυχία τους την έχουν στα social media. Εκεί που το μεγαλύτερο σχόλιο περιέχει 140 χαρακτήρες, ότι πρέπει δηλαδή για ένα μάτσο ηλίθιους που δεν θα μπορούσαν να γράψουν κάτι που απαιτεί πραγματικό λόγο και σοβαρό περιεχόμενο. Άλλωστε το τελευταίο δεν θα μπορούσαν ποτέ να το αποκτήσουν μιας και οι «αυτόπτες μάρτυρες» των οποίων τα σχόλια «αναμεταδίδουν» ούτε είναι ούτε θα έρθουν ποτέ στο Ferguson. Βέβαια, τουλάχιστον έτσι, αυτοί οι κατά φαντασία παπαγάλοι αυθεντικών ειδήσεων μετατρέπονται και σε κατά φαντασία συμμετέχοντες στα κοινωνικά δρώμενα. Έτσι νιώθουν ότι είναι μέρος του συνόλου. Φυσικά, είναι πιθανόν αυτές οι φήμες, οι μισές αλήθειες και τα ψέματα να αποδειχτούν επιζήμια για τους διαδηλωτές (και αυτό θα ήταν κακό), αλλά όποιος έχει μια στοιχειώδη κριτική ικανότητα μπορεί εύκολα να καταλάβει ότι τα όσα «αναμεταδίδουν» δεν είναι παρά φθηνές θεωρίες συνωμοσίας.

Ακόμη και τώρα οι μαύροι διαδηλωτές στο West Florissant υπερτερούν κατά πολύ σε αριθμό τους λευκούς, αλλά όσο συνεχίζεται ο αγώνας, τόσο αυξάνεται η ποικιλομορφία. Από την αρχή τα σχόλια του στυλ «γιατί είσαι εδώ;» που απευθύνονταν στους λευκούς έπαιρναν ως απάντηση το ότι «και αυτοί/ές μισούν την αστυνομία». Πια όταν σχολιάζεται η παρουσία λευκών, είναι στο στυλ «σε ευχαριστούμε που είσαι εδώ». Λίγα γκρουπ αριστερών και προοδευτικών προσπαθούν να διαδώσουν παράλογες ιστορίες για μικρές ομάδες λευκών υποκινητών (μιλώντας ακόμη και για μέλη της Κουξ Κλουξ Κλαν που έχουν παρεισφρήσει!) και ξεγελούν τους μαύρους διαδηλωτές για να περάσουν στην επίθεση. Οι ρατσιστικές υφέρπουσες υποθέσεις

σχετικά με την εκμεταλλεύσιμη φύση των μαύρων διαδηλωτών γίνονται κατανοητές όταν αντιληφθεί κάποιος ότι αυτός ακριβώς είναι ο τρόπος με τον οποίον τους βλέπουν ομάδες όπως το Έθνος του Ισλάμ και το κόμμα των Νέων Μαύρων Πανθήρων.

Στην πραγματικότητα οι λευκοί διαδηλωτές τώρα μόλις αρχίζουν να πλησιάζουν την αγριότητα των μαύρων συντρόφων τους, που είναι αρκετά μεγάλοι για να παίρνουν μόνοι τους τις αποφάσεις. Οι αρχές έπαιξαν το παιχνίδι του καλού και του κακού μπάτσου βάζοντας τον Ron Johnson (έναν μαύρο αξιωματικό που μεγάλωσε στο North County) επικεφαλής των αστυνομικών επιχειρήσεων. Στη διάρκεια της ημέρας, αυτός και οι αξιωματικοί του βγάζουν τις στολές του ματατζή και πλευρίζουν τους διαδηλωτές. Αυτό το κόλπο δούλεψε καλά με τους αυτόκλητους επικεφαλής των διαδηλωτών οι οποίοι ανοιχτά συνεργάζονται με τον Johnson για τον έλεγχο του πλήθους.

Υπάρχουν αναρίθμητες προτροπές από το Έθνος του Ισλάμ, από το κόμμα των Νέων Μαύρων Πανθήρων και των κοινωνικά συντηρητικών ομοιών τους, προς τις γυναίκες να πάνε σπίτια τους, προς τους δυνατούς μαύρους άντρες να πατήσουν πόδι και άλλες παρόμοιες υποδείξεις που στοχεύουν στην διάσπαση των διαδηλωτών. Τις πρώτες μέρες αυτές οι εκκλήσεις συνάντησαν τρομερή αντίσταση κυρίως από μαύρες γυναίκες. «Άντε γαμήσου και πήγαινε στην εκκλησία σου», «είμαι εδώ από την πρώτη μέρα», «είναι τα μωρά μας που σκοτώνονται». Η συνεχής παρενόχληση είχε δυστυχώς τις επιπτώσεις της καθώς όλο και λιγότερες γυναίκες είναι έξω, ιδιαίτερα το βράδυ. Αλλά οι γυναίκες είναι ακόμη στην πρώτη γραμμή χλευάζοντας την αστυνομία και ορμώντας στα καταστήματα για να πάρουν τα αγαθά που τους ανήκουν.

Σχεδόν όλοι όσοι επιχειρούν να περιορίσουν τις πράξεις των πιο συγκρουσιακών αυτό-ανακηρύσσοντας τον εαυτό τους ηγέτη της κοινότητας είναι άνω των 40. Δεν προσπαθούν μόνο να εμποδίσουν τους νεαρούς να δράσουν αλλά και να τους αποβάλλουν από την διαμαρτυρία. Αυτοί οι σοφοί γηραιότεροι τριγυρίζουν με μια πατερναλιστική αύρα εξουσίας, αλλά οι νεότεροι δεν ξεγελιόνται: «Δεν μπορώ να ακούω άλλο αυτούς τους τύπους με τα

παλιά μυαλά, λένε τα ίδια και τα ίδια εδώ και χρόνια.» «Αυτή η ειρηνική διαδήλωση δεν αποφέρει τίποτα, χωρίς την λεηλασία κανένας δεν θα έδινε δεκάρα για τον Mike». Παρόλα αυτά συνεχίζουν να καλούν τους νεαρούς να ωριμάσουν και να γίνουν

άντρες και τις νέες γυναίκες να πάνε σπίτι γιατί οι δρόμοι είναι επικίνδυνοι για αυτές.

Ειρήνη και πούχια

Υπάρχουν μερικές ενδείξεις ότι τα αριστερά γκρουπ απομακρύνονται από την πόλη του Ferguson. Έχουν αρχίσει να διοργανώνουν πορείες και πράξεις πολιτικής ανυπακοής στο Clayton και στο κέντρο του St Louis. Ίσως εγκαταλείπουν την προσπάθεια να ελέγξουν τα επιθετικά στοιχεία. Ίσως προσπαθούν να προβάλουν ένα πιο ειρηνικό και κατάλληλο για τα μίντια προφίλ. Ίσως δοκιμάζουν νέες τακτικές για την απόδοση δικαιοσύνης. Μόνο ο χρόνος θα το δείξει.

Η κατάσταση στο Ferguson είναι τρομαχτική. Είναι εύκολο να καταλάβει κανείς γιατί κάποιοι, και ειδικότερα αυτοί που ζουν κοντά στα γεγονότα επιθυμούν να επιστρέψουν στην κανονικότητα: Σφαίρες, δακρυγόνα, κανόνια ήχου, σημεία ελέγχου, φωτιά. Αλλά πάραυτα, υπάρχει ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων, εμείς, που δεν το επιθυμούμε. Κατεβαίνουμε στο West Florissant μέρα-νύχτα για να βρούμε τρόπο να το αποτρέψουμε. Για μάς, ο αγώνας δεν περιορίζεται στην απόδοση δικαιοσύνης για τον Mike Brown και την καταδίκη του ενός και μοναδικού μπάτσου για την δολοφονία. Ό,τι κάνουμε το κάνουμε για εμάς, για τους φίλους και την οικογένειά μας, όπως επίσης και για τον Mike Brown. Έχουμε ήδη κρίνει αυτό το σύστημα ένοχο, όπως και τον ρατσισμό, την ταξική διάθρωση, την κυβέρνηση, την αστυνομία. Όταν η «ειρήνη», στην οποία μας ζητούν συνεχώς να επιστρέψουμε, μοιάζει με αδυναμία, εξευτελισμό, φτώχεια, βαρεμάρα και βία, τότε η επιλογή πολλών να συνεχίσουν να πολεμούν δεν θα έπρεπε να προκαλεί έκπληξη. Και για να γίνει αντιληπτή η αγριότητα με την οποία μερικοί από εμάς πολεμούν, αρκεί να πούμε ότι είναι σχεδόν σαν να περιμέναμε όλη μας την ζωή για αυτήν την στιγμή. Πριν δυο μέρες ο κόσμος έκανε καταδρομική επίθεση στην αστυνομική σκοπιά εξαναγκάζοντας τους να καλέσουν την εθνοφυλακή. Αυτό παλιότερα θα ήταν αδιανόητο, αλλά από

την άλλη μόλις πριν δυο βδομάδες όλο αυτό το σκηνικό ήταν επίσης αδιανόητο.

✍/ ANTISTATIST – STL

Σημειώσεις

1. Το QT (Quick Trip) είναι ένα παράρτημα μιας αλυσίδας βενζινάδικων και παντοπωλείων.

2. Το Κόμμα των Μαύρων Πανθήρων της δεκαετίας του '60 έχει ρητώς διαχωρίσει τη θέση του από το Νέο Κόμμα των Μαύρων Πανθήρων λόγω πολιτικών διαφορών.

3. Το Έθνος του Ισλάμ (Nation of Islam: NOI) είναι μία συντηρητική οργάνωση μαύρων εθνικιστών/μουσουλμάνων που δημιουργήθηκε στο Ντιτρόιτ το 1930. Ο Μαλκομ Χ ήταν μέλος της αλλά αποστασιοποιήθηκε. Δολοφονήθηκε λίγο μετά την ρήξη του με την ηγεσία της οργάνωσης.

4. Το MORE (Missourians Organizing for Reform and Empowerment: Κάτοικοι του Μισούρι για την αλλαγή και την χειραφέτηση) είναι ένας τοπικός αριστερός, μη κερδοσκοπικός οργανισμός που συμμετείχε στο τοπικό κίνημα Occupy.

5. Το OBS είναι μια τοπική αριστερή οργάνωση για τον ριζοσπαστικό αγώνα των μαύρων που ιδρύθηκε το 1980.

6. Και οι δύο είναι πολιτικοί, ακτιβιστές υπέρ των δικαιωμάτων του πολίτη και βαπτιστές ιερείς.

7. Ο Νέλλυ είναι ένας ράπερ από την περιοχή. Πήγε στο Ferguson και προσπάθησε να παρακινήσει τον κόσμο να σταματήσει την εξέγερση λέγοντάς του «υπάρχουν άλλες επιλογές». Ένας από τους διαδηλωτές του απάντησε ότι οι άλλες επιλογές υπάρχουν μόνο για τους πλούσιους όπως ο ίδιος.

8. Ο Tef Poe είναι ένας εναλλακτικός χιπχόπερ της τοπικής σκηνής που συμμετείχε στις αναταραχές στο Ferguson. Οι σύντροφοι από το Ferguson θεωρούν τον Tef Poe ρουφιάνο της αστυνομίας.

Στις 9 Οκτώβρη 2014 άλλη μια δολοφονία ενός δεκαοκτάχρονου αφροαμερικανού, του Βόντερνιτ Μάγερς Τζούνιορ, έλαβε χώρα στο St Louis.

Αστυνομικός εκτός υπηρεσίας έριξε δεκαεφτά σφαίρες εναντίον του νεαρού την ώρα που κατευθυνόταν στη δεύτερη δουλειά του. Υπάρχουν μαρτυρίες ότι οι αυτόπτες μάρτυρες πείστηκαν να αλλάξουν καταθέσεις και να υποστηρίξουν τον ισχυρισμό ότι ο δεκαοκτάχρονος οπλοφορούσε, ενώ οι αρχικές μαρτυρίες αναφέρουν ότι δεν κράταγε όπλο αλλά ένα σάντουιτς που έτρωγε πηγαίνοντας προς τη δουλειά του.

Η κατάσταση παραμένει έκρυθμη με τα τελευταία γεγονότα να δυναμιτίζουν ακόμη περισσότερο το κλίμα. Οι συγκεντρώσεις συνεχίζονται, με μεγάλη συμμετοχή κόσμου, και κεντρικό σύνθημα «Καμία δικαιοσύνη, καμιά ειρήνη».

Ι Σ Ο Τ Ι Μ Α , Α Ν Τ Ι Ε Ρ Α Ρ Χ Ι Κ Α , Α Υ Τ Ο Ν Ο Μ Α (« »)

στο ηχοαρχείο μας
θα βρείτε πλήθος
από ηχογραφημένες
εκδηλώσεις

www.radio-i.org
αυτόνομο ραδιόφωνο ιωαννίνων

Eurogendfor - Ευρωπαϊκή Δύναμη Χωροφυλακής ο στρατός των τραπεζιτών

“Οι ευρωπαϊκές χώρες θα πρέπει να κατευθυνθούν προς το υπερκράτος χωρίς οι λαοί που τις αποτελούν να γνωρίζουν τι συμβαίνει. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μέσω διαδοχικών σταδίων, κάθε ένα από τα οποία θα συγκαλύπτεται από έναν οικονομικό σκοπό, ο οποίος τελικά θα οδηγήσει στην ομοσπονδία”

(Jean Monnet, από τους ιδρυτές της Ευρωπαϊκής Ένωσης)

Τα τελευταία χρόνια γίναμε θιασώτες του σχεδίου του κεφαλαίου που τέθηκε σε εφαρμογή ώστε να πάρει στην κατοχή του και την πολιτική εξουσία, η οποία είναι λειτουργική στις κερδοσκοπικές συναλλαγές του. Παρακολουθήσαμε την καταστροφή της οικονομίας διαφόρων χωρών, όπως η Ελλάδα, η Ιταλία, η Ισπανία και η Πορτογαλία. Σκοπός ήταν να δημιουργηθούν οι απαραίτητες προϋποθέσεις έτσι ώστε, φτάνοντας στα όριά τους, να ζητήσουν βοήθεια από τους ίδιους τους καπιταλιστές. Οι συγκεκριμένοι, ενώ καλούνταν να διασώσουν από την αποτυχία τα κράτη τα οποία οι ίδιοι έχουν οδηγήσει στην εξαθλίωση, εγκατέστησαν τα δικά τους πρόσωπα στην κορυφή των κυβερνήσεων που αντιμετώπιζαν δυσκολίες. Όπως ο Μόντι που εκείνο τον καιρό ήταν ήδη ευρωπαϊκός πρόεδρος της Τριμερούς Επιτροπής, μέλος του διοικητικού συμβουλίου της ομάδας Bildenberg και σύμβουλος της Coca Cola, της Goldman Sachs και της Moody's, ο Παπαδήμου πρώην πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας κλπ. Οι σωτήρες/τραπεζίτες μας ενθρονίστηκαν στην εξουσία από την μία αποκτώντας τον έλεγχο της κατάστασης διασφαλίζοντας τα δικά τους συμφέροντα και από την άλλη τονίζοντας την αδυναμία των επαγγελματιών πολιτικών να αποκαταστήσουν την οικονομία της χώρας και, κατά συνέπεια, προβάλλοντας ότι όποιος κατέχει την οικονομική εξουσία είναι ο μόνος ικανός να χειριστεί και την πολιτική εξουσία. Η οικονομική ανάκαμψη της χώρας για αυτούς τους «καλούς» τεχνοκράτες βασίζεται απλά στην καταστροφή του κοινωνικού συστήματος και στην εξάλειψη των ελάχιστων εγγυήσεων που έχουν συχνά αποκτηθεί μέσα από χρόνια αγώνων. Δεν είναι τυχαίο ότι οι μόνες επενδύσεις που γίνονται είναι υπέρ των συστημάτων ελέγχου της μάζας, της αστυνομίας και του στρατού που θα χρησιμοποιούνται όλο και περισσότερο για την καταπολέμηση των αστικών εξεγέρσεων οι οποίες, όπως προβλέπεται από την ίδια την εξουσία, θα αυξηθούν ολοένα και περισσότερο. Αναπόσπαστο λοιπόν κομμάτι του πολιτικού θεάτρου που εξελίχθηκε μπροστά στα μάτια μας για τη διάσωση των τραπεζών, δεν θα μπορούσε παρά να είναι και το στρατιωτικό για την ένοπλη προάσπιση των συμφερόντων του κεφαλαίου αλλά και της ίδιας της υπαρχής του.

Ας δούμε όμως τα πράγματα από την αρχή, λίγο πριν το ξέσπασμα της κρίσης το 2007.... “Εμείς, ως Eurogendfor δεν αποτελούμε μέρος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των θεσμικών της οργάνων. Ακόμη και τα αστέρια της Ένωσης τα οποία αρχικά είχαν περιληφθεί στο σύμβολό μας και στα διακριτικά των στολών έχουν αφαιρεθεί”.

(Cornelis Kuijs - Διοικητής EGF)

Το 2007 η Συνθήκη του Velsen επικύρωσε την τελευταία επινόηση του Μπόγια του Κράτους. Στην καταστολή ταραχών, το χτύπημα διαδηλωτών, την χρήση χημικών αερίων, δεν αρκούσαν οι εθνικές αστυνομικές δυνάμεις διαφόρων επιπέδων και ειδών, έπρεπε να δημιουργηθεί μια νέα ευρωπαϊκή Χωροφυλακή: η Eurogendfor (EGF). Η οποία EGF διαθέτει ένα εύρος ικανοτήτων υψηλής εκτελεστικής ετοιμότητας, μεταβαλλόμενης ανάλογα με τις απαιτήσεις η οποία επιτρέπει την πιθανή ενεργοποίηση μέσα σε 30 μέρες 800 αντρών και 2300 εφεδρικών. Στο επιχειρησιακό επίπεδο η EGF έλαβε το βάπτισμα στο πλαίσιο της στρατιωτικής επιχείρησης «EUFOR ALTHEA» στη Βοσνία Ερζεγοβίνη. Από τον Δεκέμβριο του 2009 δρα και στο Αφγανιστάν, ως μέρος του Training Mission Afghanistan του NATO και από τον Φεβρουάριο του 2012 συμμετέχει στην αποστολή του ΟΗΕ στην Αϊτή.

Η εν λόγω συνθήκη υπεγράφη στο Velsen - στην Ολλανδία - στις 18 Οκτωβρίου του 2007 από τις χώρες που διαθέτουν Στρατοχωροφυλακή: την Ιταλία (Carabinieri), την Ολλανδία (maréchaussée), την Ισπανία (Guardia Civil), τη Γαλλία (Gendarmerie) και την Πορτογαλία (Guardia Nacional). Στις 3 Μαρτίου του 2009 προσχώρησε και η Ρουμανία. Η Λιθουανία και η Πολωνία θεωρούνται χώρες εταίροι του EGF και η Τουρκία κατέχει σήμερα τη θέση του “παρατηρητή”. Αυτή η συνθήκη όρισε τα καθήκοντα και τις εξουσίες της EGF η

οποία στην ουσία είναι η μελλοντική στρατιωτική αστυνομία της Ευρώπης. Η έδρα του αρχηγείου της EGF είναι στην Ιταλία, στον στρατώνα “Generale Chinotto” των καραμπινιέρων στη Βιτσέντσα. Εκεί βρίσκεται επίσης η μεγαλύτερη αμερικανική βάση (Camp Ederle) στην Ιταλία (η οποία συνοδεύεται από τη δεύτερη αμερικανική βάση Dal Molin, μία από τις έδρες του AFRICOM, δηλαδή της διοίκησης των ΗΠΑ για τον τομέα Μεσογείου-Αφρικής), η οποία υπόκειται στη δικαιοδοσία μόνο του Πενταγώνου. Προφανώς, οι αμερικάνοι παίζουν το δικό τους ρόλο στη λειτουργική διαχείριση του EGF.

Η δημοκρατία βγάζει τη μάσκα

Η αποστολή και τα καθήκοντα της EGF αναφέρονται στο άρθρο 4 της συνθήκης: α) να διεξάγει αποστολές ασφάλειας και δημόσιας τάξης. β) να παρακολουθεί, να παρέχει

συμβουλές, να καθοδηγεί και να επιβλέπει τις τοπικές υπηρεσίες επιβολής του νόμου κατά τη διεξαγωγή των τακτικών τους εργασιών, συμπεριλαμβανομένων των εργασιών της ποινικής έρευνας. γ) να αναλαμβάνει καθήκοντα δημόσιας επιτήρησης, διαχείρισης των μεταφορών, ελέγχου των συνόρων και γενικές δραστηριότητες μυστικών πληροφοριών. δ) να αναπτύσσει ανακριτικές δραστηριότητες στον ποινικό τομέα, να εντοπίζει τα αδικήματα και να οδηγεί τους υπαίτιους ενώπιον των αρμόδιων δικαστικών αρχών. ε) να προστατεύει πρόσωπα και αγαθά και να διατηρεί την τάξη στην περίπτωση δημόσιων ταραχών. στ) να εκπαιδεύει τους αστυνομικούς σύμφωνα με τα διεθνή πρότυπα. ζ) να εκπαιδεύει τους ανακριτές, ιδίως μέσω προγραμμάτων συνεργασίας.

Καταστολή κι επιστημονική φαντασία

Χρόνια τώρα τα αστικά κράτη έψαχναν τρόπους καταστολής των εξεγερμένων. Τα πιο φιλελεύθερα προσπαθούσαν να βρουν τρόπους με τους οποίους θα είχαν τις λιγότερο δυνατές απώλειες και από τις δυο πλευρές: δακρυγόνα, αντλίες νερού, πλαστικές σφαίρες, απώθηση σώμα με σώμα ήταν και είναι οι πιο διαδεδομένες μορφές καταστολής (για να μη μιλήσουμε για σιδηρογροθιές, που είναι λιγότερο διαδεδομένες, αλλά «κοσμούν» τα χέρια αρκετών αστυνομικών).

Όμως οι δυνάμεις καταστολής κοστίζουν, αλλά και έχουν συναισθήματα - επιθετικά ή συμπαθητικά προς τους διαδηλωτές. Κανένα από τα δύο δε συμφέρει, το πρώτο επειδή ποιος να τραβιέται τώρα με μηνύσεις και το δεύτερο επειδή δε γίνεται σωστά η δουλειά. Άλλωστε ο ανθρώπινος παράγοντας τείνει να εξαφανιστεί και από άλλους τομείς του δημοσίου και σε αυτό έχει συμβάλει τα μέγιστα το διαδίκτυο και η ευκολία πρόσβασης σε δημόσιες υπηρεσίες μέσω αυτού, όπως π.χ το e-government. Έτσι λοιπόν έρχονται τα μη επανδρωμέ-

να αεροσκάφη ή αλλιώς drones για να κάνουν τη βρώμικη δουλειά, ή, μάλλον, για να κάνουν τη βρώμικη δουλειά αλλά τα χέρια του κράτους να είναι «καθαρά», να μην υπάρχει δηλαδή κάποιος που να ευθύνεται άμεσα για τυχόν παράπλευρες απώλειες, τυχαίες εκτυροσκοροτήσεις και επιθετικές ζαρντινιέρες.

Η αρχική, βέβαια, χρήση των drones είναι για καθαρά πολεμικούς σκοπούς, με drones να χρησιμοποιούνται από την Αμερική σε όλα τα πολεμικά μέτωπα που έχουν ανοίξει. Για παράδειγμα στο Πακιστάν από το 2004 έχουν γίνει 368 επιθέσεις στις οποίες έχουν σκοτωθεί τουλάχιστον 2.300 άνθρωποι, με τουλάχιστον 168 από τα θύματα να είναι παιδιά. Σύν τοις άλλοις, τα drones χρησιμοποιούνται και μέσα στην Αμερική από όλο και περισσότερες πολιτείες, με ιδιαίτερη μνεία στη χρήση τους ως - τι άλλο - μηχανικοί «βοηθοί» της αστυνομίας, αν και ακόμα δεν έχει εγκριθεί η χρήση τους συγκεκριμένα για καταστολή διαδηλώσεων. Το Ισραήλ χρησιμοποιεί εξίσου συχνά ιπτάμενα drones για να κατασκοπεύει, μελετά και να ειδοποιεί για κινήσεις της Χεζμπολά στον Λίβανο, αλλά και για κινήσεις της Χαμάς στη λωρίδα της Γάζας. Η νοτιοαφρικανική εταιρεία Desert Wolf φρόντισε να φτιάξει μια ρέπλικα Μπάτσου σε περίπτωση που κάποιο κράτος ή εταιρία θέλει να αγοράσει ένα τέτοιο έκτρωμα με τον συναφή εξοπλισμό. Και εδώ στην Ελλάδα, όμως, η τεχνολογία αυτή του μέλλοντος φαίνεται θελκτική στην ΕΛΑΣ που, από το 2011 αναζητεί τρόπους να διαλύσει με

πιο αποτελεσματικό τρόπο κάθε μορφής αντίσταση στους δρόμους.

Εκτός από αυτά τα παραδείγματα, υπάρχει και το πιο πρόσφατο του Ferguson, όπου φάνηκε το μέγεθος της στρατιωτικοποίησης της Αμερικανικής αστυνομίας. Από το Σεπτέμβριο του 2001 η Αστυνομία εξοπλίζεται με όλο και πιο φονικά εξαρτήματα στο όνομα της «εσωτερικής ασφάλειας». Οι Αμερικάνοι έχουν πλέον συνηθίσει να βλέπουν αστυνομικούς με παραλλαγή, θεαματικά αλεξίσφαιρα και αυτόματα όπλα, τα οποία για πρώτη φορά χρησιμοποιήθηκαν στη Βαγδάτη. Οι συγχρονοί μπάτσοι δεν απέχουν πολύ από τον πρόγονό τους τον ρομποτικό μπάτσο (Robocop) του 1987 που πολεμούσε τους εγκληματίες όντας μισός άνθρωπος μισός ρομπότ. Η σημερινή τεχνολογία μπορεί εύκολα να βρει τρόπους να «απανθρωποποιήσει» και στην κυριολεξία τον σύγχρονο μίζερο ανθρωπάκο που θέλει να «ταΐσει την οικογένειά του» κι ας σκοτώνει την οικογένεια άλλων ως νόμιμος στρατιώτης ενός κράτους.

Robocops και Drones που μοιάζουν να βγήκαν από μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας, μας υπενθυμίζουν ότι η φαντασία είναι στην εξουσία, αλλά δεν είναι αυτή που θα ονειρευόμασταν εγώ κι εσύ.

Όπως αναφέρεται στο άρθρο 5 “Η EUROGENDFOR μπορεί να τίθεται στη διάθεση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, των Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ), του ΟΑΣΕ (Οργανισμός για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη), του ΝΑΤΟ και άλλων παρόμοιων διεθνών οργανισμών ή συνασπισμών”.

Επιπλέον, η EGF απολαμβάνει καθολική ασυλία όπως αναφέρεται στα άρθρα 21-23 και τα άρθρα 28, 29. Συνοπτικά οι ασυλίες αφορούν: 1) Το απαραβίαστο των γραφείων, αγαθών και αρχείων (Άρθρα 21 και 22) 2) Την απαγόρευση παρακολούθησης των επικοινωνιών (Άρθρο 23) 3) Τη ναπαλλαγή από την υποχρέωση αποζημίωσης ζημιών στην ιδιοκτησία ή πρόσωπα (Άρθρο 28) 4) Την αδυνατότητα της δικαιοσύνης των εκάστοτε χωρών που τους φιλοξενούν να καλέσει τους χωροφύλακες σε δίκη.

Η EGF λοιπόν στην πράξη θα μπορεί να ενεργεί σε κάθε μεριά του πλανήτη, να υποκαθιστά τις τοπικές δυνάμεις της αστυνομίας, να ενεργεί με την πλήρη ανοχή των δικαστικών αρχών και στο τέλος της υπόθεσης οφείλει να απαντά για τις δράσεις της μόνο στην εσωτερική επιτροπή. Η οποία στο σύνολό της διευθύνεται από δύο κεντρικά όργανα: ένα πολιτικό και ένα τεχνικό.

Το πρώτο είναι η υψηλού επιπέδου διατμηματική Επιτροπή, που ονομάζεται CIMIN, η οποία αποτελείται από τους αντιπροσώπους των υπουργείων εξωτερικών και άμυνας που πρόσκυνται στη συμφωνία. Το δεύτερο είναι το ΡΗQ το οποίο αποτελείται από 16 αξιωματικούς και 14 υπαξιωματικούς.

Δεν πρόκειται λοιπόν για ένα πραγματικό ευρωπαϊκό ένοπλο σώμα, την απαρχή ενός μοναδικού ευρωπαϊκού στρατού, ο οποίος εν προκειμένω θα υπαγόταν στη δικαιοδοσία του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου και της ευρωπαϊκής επιτροπής αλλά για ένα υπερεθνικό ένοπλο σώμα το οποίο απολαμβάνει πλήρη αυτονομία. Για τις πράξεις του δεν δίνει λογαριασμό σε κανένα εθνικό κοινοβούλιο ούτε στο ευρωπαϊκό κοινοβούλιο. Θα δίνει λογαριασμό μόνο στα υπουργεία εξωτερικών και άμυνας των μελών κρατών. Κάτι τουλάχιστον επικίνδυνο για αυτούς που θεωρούν ακόμη τη δημοκρατία τον καλύτερο από τους πιθανούς κόσμους, γιατί από πίσω κρύβεται η εξουσία που δίνεται σε κάθε χώρα που έχει υπογράψει τη συμφωνία να αλλοτριώνει τις αποφάσεις του κοινοβουλίου της που αφορούν τη χρησιμοποίηση των στρατευμάτων της. Και επιτρέπει να γίνεται αυτό με πλήρη νομιμότητα.

Ποια είναι όμως τα καθήκοντά της EGF; Στη συνθήκη του Velsen υπάρχει ένα ολόκληρο τμήμα το οποίο τιτλοφορείται “Missions and tasks” από το οποίο γίνεται κατανοητό ότι η Eurogendfor θα μπορεί να ενεργεί ακόμη και υποκαθιστώντας της δυνάμεις της αστυνομίας, σε όλες τις φάσεις της διαχείρισης μιας κρίσης. Ευρύτατα είναι τα καθήκοντα που αναθέτει η συμφωνία στην Eurogendfor: ανάμεσα σε άλλα το να εγγυάται τη δημόσια ασφάλεια και τη δημόσια τάξη, να εκτελεί καθήκοντα δικαστικής αστυνομίας (αν και δεν γίνεται αντιληπτό για λογαριασμό ποιός Δικαστικής Αρχής!!!), ελέγχου, γνωμοδότησης, εποπτείας των τοπικών αστυνομιών, συμπεριλαμβανομένων των εργασιών για ποινική έρευνα, να διευθύνει τη δημόσια επιτήρηση, να δρα ως συνοριακή αστυνομία, να συλλέγει πληροφορίες και να αναπτύσσει επιχειρήσεις μυστικών πληροφοριών. Μια

ένοπλη ομάδα οργανωμένη σαν μια υπηρεσία εσωτερικής και εξωτερικής κατασκοπείας, η οποία απολαμβάνει πλήρη ασυλία και προστασία συγκρίσιμη μόνο με τη σοβιετική KGB, τη Στάζι της Α. Γερμανίας, την OVRA του Μουσολίνι, την GESTAPO του Χίτλερ...

“Η Eurogendfor δεν μπορεί να επεμβαίνει στην εσωτερική ζωή των κρατών μελών αλλά μόνο σε έξω - ΕΕ περιβάλλοντα. Ό, τι κάναμε στη Βοσνία, την Αϊτή και το Αφγανιστάν όπου σκοτώθηκαν τρεις άνδρες μας”. (Cornelis Kuijs – Διοικητής EGF) Ας σημειώσουμε ότι στην προηγούμενη δήλωση αποκλείεται η πιθανότητα να χρησιμοποιηθεί η EGF στο εσωτερικό της ευρωπαϊκής ένωσης, ενώ το άρθρο 5 που αναφέραμε παραπάνω επιτρέπει κι αυτή τη δυνατότητα. Κατεργαριές του επαγγέλματος. Δεν έχουν ειπωθεί όμως όλα, στην πραγματικότητα το βασικότερο από τα καθήκοντα της Eurogendfor θα είναι να κάνει τον λαουτζικό να καταπίνει τις οικονομικές επιλογές τις οποίες θα αναγκάζονται να υιοθετούν τα κράτη για να αντιμετωπίσουν τα χρέη που θα επιβάλλει ο Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Σταθερότητας (ΕΜΣ).

Ο Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Σταθερότητας (ΕΜΣ) και οι εξουσίες του “Θα ενεργήσουμε έτσι ώστε στην επόμενη νομοθεσία να επιτευχθεί μια αυστηρή επικύρωση της ατζέντας Monti” (Enrico Letta

η εξέλιξη των μπάτσων...

- εφημερίδα Corriere della Sera, 3/10/ 2012) Στις 17 Δεκεμβρίου του 2012 στην Κύπρο τα μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης έθεσαν αμέσως σε ενέργεια τον ΕΜΣ. Με αυτά τα αρχικά ταυτίζεται ο Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Σταθερότητας. Συνήθως ονομάζεται και Ταμείο διάσωσης των κρατών μελών της ευρωζώνης (ή στην πραγματικότητα Ταμείο Διάσωσης των Τραπεζών). Γεννήθηκε ως ευρωπαϊκό χρηματοπιστωτικό ταμείο για τη χρηματοοικονομική σταθερότητα της ζώνης του ευρώ. Με βάση τις τροποποιήσεις που επικυρώθηκαν το 2011 στη Συμφωνία της Λισσαβώνας, ο ΕΜΣ έγινε μια οργάνωση με όλη

τη σημασία της λέξης, στα πρότυπα του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, προικισμένο με ένα Συμβούλιο Διοικητών το οποίο σχηματίζεται από τους υπουργούς οικονομικών των κρατών μελών, ένα Συμβούλιο Διευθυντών και έναν γενικό διευθυντή. Ο Ευρωπαίος Επίτροπος οικονομικών

υποθέσεων (ο Φινλανδός Όλι Ρεν) και ο πρόεδρος της Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας (Μάριο Ντράγκι) είναι μέλη παρατηρητές. Ο ΕΜΣ έχει τη δυνατότητα να επιβάλλει επιλογές μακροοικονομικής πολιτικής στα κράτη μέλη.

Ο ΕΜΣ εκδίδει οικονομικούς τίτλους κι επιπλέον μπορεί να αποκτά Κρατικούς Τίτλους των χωρών της Ευρωζώνης. Παραθέτουμε μερικά άρθρα της συμφωνίας για να καταλάβουμε περί τίνος πρόκειται... Άρθρο 9 - Ο Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Σταθερότητας μπορεί να ζητήσει την κατάθεση του κεφαλαίου οποιαδήποτε στιγμή, το κεφάλαιο πρέπει να καταβληθεί μέσα σε 7 μέρες για μην επιβληθούν κυρώσεις Άρθρο 10 - Μπορεί οποιαδήποτε στιγμή να ζητήσει μια αύξηση του κεφαλαίου Άρθρο 13 - Η αίτηση βοήθειας στον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας πρέπει να συνεκτιμάται με την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και το ΔΝΤ και τη βιωσιμότητα του χρέους Άρθρο 14 - Ο Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Σταθερότητας θα δανείζει χρήματα (συν τους τόκους) στο Κράτος μέλος.

κρατούν τις πληροφορίες προστατευμένες από το επαγγελματικό απόρρητο. Άρθρο 35 - Ασυλία των μελών του ΜΕΣ και των εγγράφων τους. Άρθρο 36 - Όλες οι ενέργειες του ΕΜΣ δεν υπόκεινται σε άμεση φορολόγηση. Άρθρο 41 - Το αρχικό κεφάλαιο πρέπει να καταβληθεί σε πέντε δόσεις σε πέντε χρόνια.

Λαμβάνοντας υπόψη τις εξαιρετικές εξουσίες που απολαμβάνει ο ΕΜΣ ήταν απολύτως αναγκαίο να πλαισιωθεί από έναν στρατιωτικό οργανισμό ικανό να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τις διαμαρτυρίες και τις εξεγέρσεις που θα προκύψουν από τις μελλοντικές αντιλαϊκές ντιρεκτίβες προς τα αφερέγγυα Κράτη, τα οποία με τη σειρά τους θα τις μεταθέσουν στο λαουτζικό. Αυτός ο στρατιωτικός μηχανισμός υπάρχει εδώ και αρκετό καιρό και ονομάζεται Eurogendfor.

Και για να κάνουμε ακόμα πιο σαφή τον λόγο που γράφουμε το παρόν άρθρο, αναφέρουμε μια εκ των πολλών πληροφοριών που για εμάς δείχνει ξεκάθαρα το ρόλο του εν λόγω σώματος. Την 8η του Οκτώβρη του 2011, οι στρατιωτικές δυνάμεις της Ευρωπαϊκής Χωροφυλακής ξεκινούσαν από τους στρατώνες “Generale Chinotto” της Vicenza για την Ηγουμενίτσα, για να μεταφερθούν στη βάση της Λάρισας, από όπου θα περνάγανε ολόκληρη τη χώρα με προορισμό τα Βαλκάνια. Υποτίθεται ότι θα ήταν μια στρατιωτική άσκηση προγραμματισμένη από καιρό, αλλά στην πραγματικότητα είχαν καλεστεί ως ενισχύσεις ενόψει των απεργιών στις 19 και 20 Οκτωβρίου. Άλλοι, ωστόσο, εξηγούν ότι ήταν μια άσκηση της Eurogendfor μαζί με κάποιους στρατιώτες από την Τσεχική Δημοκρατία και μέρος της SEEBRIG, την πολυεθνική ειρηνευτική δύναμη “Νοτιοανατολική Ευρώπη” που ενεργεί υπό την αιγίδα του ΟΗΕ. Εν ολίγοις, φαίνεται ότι αυτό ήταν μια συνηθισμένη άσκηση, ήδη προγραμματισμένη από καιρό. Τίποτα το ασυνήθιστο, εκτός από το ότι εβδομάδες τότε στην Αθήνα (καθώς κι σε πολλές άλλες πόλεις) ακολούθησαν η μια την άλλη απεργίες και διαδηλώσεις, κάθε άλλο παρά ειρηνικές... Και το συμβάν αυτό δεν είναι το μοναδικό τόσο στο “ελληνικό” έδαφος όσο και στα εδάφη άλλων “χωρών”...

Κατάλαβαν τα κράτη πως ο δρόμος για την κοινωνική ειρήνη είναι ακόμη μακρύς, και οι ηγέτες της καταστολής ότι το καρότο δεν είναι πλέον αρκετό για να κυβερνηθεί μια χώρα. Ελπίζουμε τουλάχιστον οι επαναστάτες να συνειδητοποιήσουν ότι οι εγγενείς αντιφάσεις σε διάφορες περιοχές μπορεί να εκραγούν οποιαδήποτε ημέρα και ώρα, και ότι το να είμαστε απροετοίμαστοι, είναι -το λιγότερο- ηλίθιο. Μπροστά στην εξαθλίωση του ανθρώπου που έρχεται, το απλό φιλοσοφείν δεν είναι πλέον αρκετό. Δεν μπορούμε πια να αγνοούμε την καταστροφή της ζωής μας. Δεν επιτρέπεται πλέον η αδιαφορία από την βολική θέση του “παρατηρητή”. Η απάθεια, ο φιλοτομαρισμός και η δειλία δεν δικαιολογούνται.

Μπροστά στην αλαζονεία όλων των στρατώνας αντιτάξουμε την διεθνή αλληλεγγύη και επίθεση ως την καταστροφή του κόσμου του κεφαλαίου. Ως την εξάλειψη κάθε εξουσίας για την πραγμάτωση της ουτοπίας. Την αταξική ελεύθερη κοινωνία.

✎ Randagio

athens.indymedia.org

Κάτω τα ξερά σας από το indymedia.

Η ελεύθερη, αδιαμεσολάβητη διακίνηση ιδεών δε φιμώνεται, δεν καταστέλλεται.

* Στηρίζουμε τα μέσα αντιπληροφόρησης. *

Η αλλαγή υποδείγματος στην ελληνική αγορά στέγης απ’ το μοντέλο «ατομικός ιδιοκτήτης κατοικίας» στο μοντέλο «ενοικιαστής από εταιρία real estate»

«Δεν θέλουμε μια χώρα προλετάρων, θέλουμε μια χώρα που να αποτελείται από ιδιοκτήτες σπιτιών», πρώτος υπουργός Κατοικίας του δικτάτορα Φράνκο, 1957

Στα πλαίσια του καπιταλισμού, η ανάγκη για στέγη ικανοποιείται από το εμπόρευμα που λέγεται κατοικία. Οι νόμιμοι τρόποι απόκτησης κατοικίας είναι τέσσερις: α) Ιδιόκτητη κατοικία χωρίς οικονομικές υποχρεώσεις, β) Ιδιόκτητη κατοικία με οικονομικές υποχρεώσεις (στεγαστικό δάνειο), γ) Παραχωρημένη δωρεάν κατοικία και δ) Ενοικιασμένη κατοικία.

Απ’ τα στοιχεία της ΕΛ.ΣΤΑΤ [1] προκύπτει ότι στην Ελλάδα υπάρχει υψηλό ποσοστό ιδιοκατοίκησης (σχεδόν 80%), ενώ μόλις το 20,9% των νοικοκυριών δεν καλύπτει την ανάγκη του με πάγιο και διαρκή τρόπο, αλλά αναγκάζεται να καταβάλλει περιοδικό ανά μήνα αντίτιμο. Το υψηλό αυτό ποσοστό αποτελεί μια ιδιομορφία για τον ελληνικό καπιταλισμό, καθότι εξαιρεί από την αγορά ενοικίων μεγάλο κομμάτι καταναλωτών, δηλαδή μειώνει τις επαναλήψεις της διαδικασίας που γεννάει κέρδη: ζήτηση-παραγωγή-πώληση-κέρδος-κατανάλωση-λήξη προϊόντος-ζήτηση κοκ. Το ποσοστό ιδιοκατοίκησης στη Γερμανία είναι μόλις 43%, άρα 57% των νοικοκυριών είναι ενταγμένο στην αγορά των ενοικίων.

Η ιδιαιτερότητα της ελληνικής αγοράς στέγης ερμηνεύεται από τα think tanks του εγχώριου καπιταλισμού ως «θέμα ιδιοσυγκρασίας και κουλτούρας», που συνεπικουρείται από το γεγονός πως δεν υπήρχαν έως πρόσφατα «αξιόπιστες εναλλακτικές επενδυτικές επιλογές» [2]. Εμείς θεωρούμε πως η αλήθεια βρίσκεται κάπου αλλού. Η επιθυμία ενσωμάτωσης των κατώτερων τάξεων στο καπιταλιστικό μοντέλο, μέσω της διαδεδομένης μορφής ιδιοκατοίκησης, ήταν μονόδρομος για τα ελληνικά αφεντικά, εάν λάβει κανείς υπ’ όψιν τη διάδοση των ανατρεπτικών ιδεών στη χώρα, που οδήγησαν στην κορύφωση της ταξικής σύγκρουσης την περίοδο ’46-’49. Η μετέπειτα γειτονίαση με το ανατολικό μπλοκ (με δεδομένο ότι στη συνείδηση των καταπιεσμένων δεν είχε ακόμη καταρρεύσει η εικόνα της διαχείρισης αλά ΕΣΣΔ) μόνο καθησυχαστική δεν μπορούσε να ήταν. Τα εκτεταμένα προγράμματα ανοικοδόμησης και αντιπαροχής μετέτρεψαν μεγάλα κομμάτια του πληθυσμού σε μικροαστούς, δένοντας τους στο άρμα της απρόσκοπτης και κερδοφόρας καπιταλιστικής λειτουργίας. Μόνο οι ιδιοκτήτες σπιτιού είχαν λόγους να αντιταχθούν στους «κομμουνιστές που θα

έρθουν και θα μας πάρουν τα σπίτια»...

Παράλληλα, η ιδιοκτησία σπιτιού συνδέθηκε άμεσα με την οικονομική ανάπτυξη. Η ζήτηση για κατοικία υπήρξε για χρόνια η κινητήριος δύναμη του κατασκευαστικού κλάδου, που τροφοδότησε τους θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης του ΑΕΠ. Προς αυτή την κατεύθυνση συνέβαλλαν και τα λογιστήρια του καπιταλισμού, οι τράπεζες, παρέχοντας πιστώσεις με τη μορφή στεγαστικών δανείων, βάζοντας τις προϋποθέσεις για έναν κύκλο κερδοφορίας του κατασκευαστικού και τραπεζικού κεφαλαίου. Έτσι, η αγορά των στεγαστικών δανείων διογκώθηκε υπέρμετρα. Ενδεικτικά αναφέρουμε πως

τα υπόλοιπα των στεγαστικών δανείων το 2000 ήταν 11,2 δισεκ. ευρώ (8,2% του ΑΕΠ) και το 2011 έφθασαν τα 78 δισεκ. ευρώ (36,2% του ΑΕΠ) [3]. Η κινητήριος ρήση, που εξοικείωσε ολόκληρες γενιές με την κουλτούρα της ιδιοκτησίας και την εμπορευματοποίηση της ανάγκης για στέγη, «να φύγουμε από το νοίκι, να ξενοιάσουμε, να μην μας κουνάει κανένας», έδωσε τη σκυτάλη σε μια άλλη ρήση, που συνδέθηκε με την κερδοσκοπία επί της ανάγκης για στέγη, «να πάρω ακόμα ένα, να το νοικιάσω, με το νοίκι να πληρώνω τη δόση για άλλο στεγαστικό και τα σπίτια να τα αυγατίσω» [4]. Αν συνυπολογίσουμε και την πάντοτε πρόθυμη να αποκαταστήσει τα τέκνα της ελληνική αγία οικογένεια, τότε μπορούμε να καταλάβουμε γιατί τα στεγαστικά δάνεια έφτασαν τον Οκτώβριο του 2012 να αποτελούν το 69,8% του συνόλου της χρηματοδότησης των τραπεζών προς τους ιδιώτες και τα ιδιωτικά μη κερδοσκοπικά ιδρύματα (κυρίως νοικοκυριά)[5]. Η καταναλωτική μανία γύρω από το εμπόρευμα στέγη και το συνεχόμενο παιχνίδι του κέρδους έμελλε κάποια στιγμή να σταματήσει. Στο «μπούκωμα» της αγοράς στέγης είχαν συμβάλει όλοι όσοι ακολουθούσαν τα καπιταλιστικά manuals, ξεχνώντας πάντοτε τις υποσημειώσεις της ιστορίας, που αρέσκεται να μας θυμίζει πως

μετά την ανάπτυξη έρχεται η ύφεση.

«η πρέζα της ιδιοκτησίας σου είπε που θα σε ανεβάσει, αλλά δε σου είπε που θα σε ρίξει», σύνθημα σε τοίχο

Βάσει εμπειρικών προσεγγίσεων ένας καλοπληρωτής δανειολήπτης είναι αναγκασμένος να επιστρέψει στην τράπεζα, στο τέλος της περιόδου δανεισμού, ποσό διπλάσιας αξίας από το αρχικό δανεισθέν ποσό. Η περίοδος αυτή συνήθως κυμαίνεται από 12 έως 30 έτη. Η ψευδαισθηση του χρήματος είχε ως αποτέλεσμα πολλοί να μη συνειδητοποιούν πως η περίοδος δανεισμού ταυτίζεται με μια περίοδο οικονομικού ζυγού, ενώ ελάχιστοι ήταν αυτοί που αντιλήφθηκαν πως το σπίτι που αποκτήθηκε με στεγαστικό δάνειο ανήκε ουσιαστικά στην τράπεζα μιας και είχε υποθηκευτεί ως εξασφάλιση του δανείου. Οι υπόλοιποι το ένιωσαν για τα καλά στο πετσί τους όταν τα κυβερνητικά χαράτσια κάναν επιδρομή κατά της ιδιοκτησίας τους ή, ακόμη χειρότερα, όταν απώλεσαν τη δυνατότητα να ανταποκρίνονται στις δόσεις των δανείων και συναντήθηκαν με την πιθανότητα κατάσχεσης. Η αδυναμία αποπληρωμής των στεγαστικών δανείων είχε στην καρδιά της τέσσερις αιτίες: α) την πλασματική βάση του δανεικού χρήματος: οι τράπεζες δε δανείζουν τα χρήματα που έχουν στα ταμεία τους, ο νόμος τους επιτρέπει να δανείζουν 55 μονάδες χρήματος για κάθε μία μονάδα που έχουν διαθέσιμη, (Κλασματικό Αποθεματικό Σύστημα – Fractional Reserve System) β) τη διογκωμένη αντικειμενική αξία των ακινήτων με αυτό τον τρόπο αυξάνεται η φορολογική βάση και άρα οι φόροι που καταλήγουν στα ταμεία του κράτους. Επίσης αυξάνονταν οι αμοιβές των συμβολαιογράφων και λοιπών...καλών ανθρώπων γ) το τεχνητό φούσκωμα της εμπορικής αξίας του ακινήτου, άρα και το τεχνητό φούσκωμα του δανείου. Με τα χρήματα που ενέκρινε μια τράπεζα δεν πληρωνόταν μόνο το σπίτι, αλλά και η μίζα του διευθυντή του υποκαταστήματος που υπέγραφε το δάνειο, η μίζα του μηχανικού-εκτιμητή, κάποια έξοδα του δανειζόμενου από δραστηριότητες άσχετες με την κατοικία κλπ. δ) την υποτίμηση των μισθών και των γενικότερων όρων διαβίωσης: κάθε δάνειο συνάπτεται βασίζόμενο στην προσδοκία για μελλοντικά εισοδήματα. Εάν αυτά δεν έρθουν (για την ΕΛΣΤΑΤ το 2012 οι άνεργοι ανήλθαν στους 1,203.8 εκ) ή έρθουν πετσοκομμένα (490€ καθαρά κατώτερος μισθός για άνω των 25 ετών) τότε το δάνειο κινδυνεύει. Αν λάβουμε υπ’ όψιν τον επίσημο

ορισμό για τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια, δηλαδή τα δάνεια που η αποπληρωμή τους έχει καθυστερήσει από 90 μέρες και πάνω, τότε θα δούμε πως αυτά έχουν φθάσει απ’ το 3,6% το 2005 στο 14,9% το 2011 και το 24% το β’ τρίμηνο του 2013[6]. Επιπρόσθετα, εξαιτίας του κατασκευαστικού ντελρίου υπολογίζεται πως υπερβαίνει τις 200.000 ο αριθμός των αδιάθετων νεόδμητων και μέχρι πέντε ετών κατοικιών σε ολόκληρη τη χώρα [7]. Ο λόγος που αυτές οι κατοικίες μένουν αδιάθετες είναι τριπλός: α) δεν υπάρχει ζήτηση για να τις απορροφήσει, β) οι κατασκευαστές δε θέλουν να τις προσφέρουν στην αγορά, γνωρίζοντας πως τα χρήματα που θα αποκομίσουν θα είναι αρκετά λιγότερα από όσα υπολόγιζαν, πράγμα που θα συμπαρασύρει τις τιμές όλου του κλάδου σε κατρακύλα και γ) ακόμα κι αν υπάρχει ζήτηση για κατοικία, άρα ζήτηση για στεγαστικά δάνεια, δεν υπάρχει προσφορά στεγαστικών από τις τράπεζες την τελευταία τετραετία, κι αυτό γιατί οι τράπεζες έβλεπαν πως το «σκάσιμο» της αγοράς έρχεται, αφού υπήρχαν και αρκετές περιπτώσεις δανειοληπτών που αρνούνταν να πληρώσουν ακόμα κι απ’ την πρώτη δόση αφού τους προστάτευε η ρύθμιση για το ακατάσχετο της κατοικίας. Ή μείωση τιμών στην αγορά κατοικιών επιβεβαιώνεται και από την Τράπεζα της Ελλάδος που αναφέρει σε έκθεσή της [8] πως το 2013 οι τιμές των διαμερισμάτων υποχώρησαν κατά 10,3%, ενώ το 2012 κατά 11,7%.

Αξίζει να επισημάνουμε πως οι τιμές των ενοικίων δεν κατρακύλησαν με τους ίδιους ρυθμούς με τις τιμές των κατοικιών. Οπότε θα μπορούσε ένας αναλυτής του κεφαλαίου να προτείνει: «ένας νέος κύκλος καπιταλιστικής κερδοφορίας θα μπορούσε να ανοίξει εάν αυξανόταν το ποσοστό των νοικοκυριών που καλύπτει την ανάγκη του για στέγη με ενοικιασμένη κατοικία. Έτσι, θα συνέχιζε ο δυνητικός αναλυτής μας, θα ισοσκελιζαμε τις ζημιές που έχει ήδη δημιουργήσει ο κύκλος των στεγαστικών δανείων που τώρα πια έφτασε στο τέλος του...». Σενάριο συνωμοσιολογίας; Όχι βέβαια! Το προσωπικό του καπιταλισμού δεν χρειάζεται να τα κάνει αυτά καλυπτόμενο από μυστικότητα. Ανακοινώνει τα μελλοντικά του βήματα στα συνέδρια, τα φόρα, τις εκθέσεις, τις αναλύσεις και τα άρθρα του. Το ότι εμείς δεν τους παρακαλούσαμε, είναι μια άλλη υπόθεση...

«ένας κύκλος κλείνει, ένας κύκλος ανοίγει», λαϊκή θυμοσοφία

Η τωρινή καπιταλιστική κρίση διαφέρει από οικονομικές κρίσεις που η ανθρωπότητα γνώρισε στο παρελθόν. Η βασική της δια-

φορά έγκειται στο ότι δεν αντιμετωπίζεται έλλειψη αγαθών, αλλά υπερπροσφορά. Τα συσσωρευμένα προϊόντα (και δεν αναφερόμαστε μόνο στα καταναλωτικά) μπορούν να καλύψουν τις ανάγκες ολόκληρης της ανθρωπότητας, ακόμα και με πολύ λιγότερες ώρες εργασίας. Όμως, αυτά τα προϊόντα είναι «ελαττωματικά»: δεν μπορούν να πουληθούν, δεν μπορούν να απορροφηθούν από την αγορά. Νομίζουμε πως οι περίπου 200.000 αδιάθετες κατοικίες μαρτυρούν του λόγου το αληθές. Αλλά ο καπιταλισμός δεν μπορεί να ανασάνει δίχως κερδοφορία. Η κερδοφορία θα πρέπει να επιτυγχάνεται πάση θυσία. Θα μπορούσαν τα αφεντικά του τραπεζικού και κατασκευαστικού κλάδου να ποντάρουν σε ένα σεισμό, σε μια φυσική καταστροφή ή σε ένα πόλεμο που θα έβγαζε μερικές χιλιάδες κατοικίες άχρηστες, ώστε να μπορέσουν να πουλήσουν τις αδιάθετες ή και να κατασκευάσουν νέες; Σίγουρα ναι! Η ιστορία της τάξης τους έχει αποδείξει το πόσο αδιάτακτοι είναι όταν κυνηγούν το κέρδος. Αλλά, κατά την άποψη μας, αυτό που οργανώνεται είναι η εγκατάλειψη της αγοράς των στεγαστικών με την ταυτόχρονη επέκταση της αγοράς των ενοικίων. Για αυτό και ο μεταπολεμικός φτωχός που έγινε ιδιοκτήτης, θα μετατραπεί τώρα σε νοικάρη, για χάρη ενός νέου κύκλου συσσώρευσης και καπιταλιστικής κερδοφορίας.

Στις 31 Δεκεμβρίου του 2014 τελειώνει η περίοδος προστασίας της κύριας κατοικίας, αντικειμενικής αξίας έως 200.000€, από κατασχέσεις και πλειστηριασμό, λόγω αδυναμίας αποπληρωμής στεγαστικών δανείων. Το «πάγωμα» αυτό των πλειστηριασμών αποφασίστηκε διότι η αγορά δεν ήταν έτοιμη να διαχειριστεί τον μεγάλο όγκο σπιτιών που θα βγαίνανε σε πλειστηριασμό και που θα γκρέμιζαν τις τιμές. Η επέκταση του «παγώματος» έως τις 31 Δεκεμβρίου 2014 ήταν απαραίτητη και είναι πιθανό αυτός ο χρόνος να μην επαρκεί και να δοθεί νέα παράταση[9]. Οι γελοίες αναφορές των ΜΜΕ για «κυβέρνηση που προστατεύει τους δανειολήπτες από τα γεράκια της Τρόικα» και «πρωθυπουργό που χτυπάει το χέρι στο τραπέζι», μόνο ως προπαγάνδα για υποτελείς μπορεί να γίνει αντιληπτή. Στο μεσοδιάστημα γίναμε μάρτυρες εξελίξεων και ανακατατάξεων που αποδεικνύουν πως τα αφεντικά ετοιμάζονται για την αλλαγή στο μοντέλο κατοικίας, ώστε να επιτευχθεί η ελάχιστη δυνατή ζημιά από το φούσκωμα του κλάδου των στεγαστικών. Παρακάτω αναφέρουμε όσα υπέπεσαν στην αντίληψη μας. Μένει να αποδειχτεί εάν το ξημέρωμα της 1ης Ιανουαρίου 2015 θα βρεί τα αφεντικά πανέτοια...

Τα τελευταία 2 χρόνια έχει συντελεστεί μια κοσμογονία στον τραπεζικό κλάδο της χώρας. Μετά από αλλεπάλληλες συγχωνεύσεις, εξαγορές, διαχωρισμούς τραπεζών σε «καλή και κακή», αυξήσεις μετοχικών κεφαλαίων, κουρέματα και ανακεφαλαιοποιήσεις φτάνουμε σήμερα να υπάρχουν 4 συστημικές ιδιωτικές τράπεζες: Εθνική, Alpha, Eurobank, Πειραιώς. Καθόλου τυχαία οι 4 αυτές τράπεζες ήταν και οι τράπεζες που διέθεταν εκτεταμένο δίκτυο υποκαταστημάτων στα Βαλκάνια. Η συγκεντροποίηση και ο εξορθολογισμός του τραπεζικού συστήματος θα αποδειχτούν απαραίτητα στοιχεία για να καταφέρει να απορροφήσει το τραπεζικό σύστημα τους κλυδωνισμούς που θα επιφέρει η δεδομένη χασούρα κατά την αλλαγή του μοντέλου κατοικίας.

Με το Νόμο 4141/2013 “Επενδυτικά εργαλεία ανάπτυξης, παροχή πιστώσεων και άλλες διατάξεις”, που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα της κυβέρνησης στις

05-04-2013, άνοιξε ο δρόμος στις Ανώνυμες Εταιρίες Επένδυσης Ακίνητης Περιουσίας (ΑΕΕΑΠ) να μπορούν πλέον να επενδύσουν σε οικιστικά ακίνητα, τουριστική κατοικία, σε υπό ανέγερση ακίνητα και σε οικοπέδα με οικοδομική άδεια. Μέχρι αυτό το νόμο μπορούσαν να επενδύσουν μόνο σε καταστήματα, γραφεία αποθηκευτικούς χώρους, εμπορικά κέντρα κ.ά. Υπό το θεσμικό πλαίσιο των ΑΕΕΑΠ λειτουργούσαν έως τις πρόσφατες συγχωνεύσεις τραπεζών οι εταιρίες Trastor (συμφερόντων Τράπεζας Πειραιώς), Eurobank Properties, MIG Real Estate (με το 35% των μετοχών της να μεταβιβάζονται τον Αυγουστο του 2014 στην Εθνική Πανγαία), Intercontinental (συμφερόντων αμερικανικής real estate εταιρίας) και η Εθνική Πανγαία (συμφερόντων Εθνικής Τράπεζας), με τις τρεις πρώτες από αυτές να είναι εισηγμένες στο Χρηματιστήριο Αθηνών. Μετά την απορρόφηση της MIG από την Πειραιώς αλλά και τις αλλαγές στη

νομοθεσία που επιβάλλουν την εισαγωγή όλων των ΑΕΕΑΠ στο χρηματιστήριο, βλέπουμε πως οι 3 από τις 4 συστημικές τράπεζες διαθέτουν τις δικές του real estate εταιρίες, έτοιμες –θα λέγαμε εμείς– να απορροφήσουν όλες τις κατοικίες που πρόκειται να βγουν σε πλειστηριασμό και δε θα πιάσουν τις επιθυμητές τιμές πώλησης.

Μεσούσης της κρίσης ακούστηκαν σενάρια, αλλά υπήρξαν και αντίστοιχα προγράμματα τραπεζών, που θα μετέτρεπαν τη δόση του στεγαστικού δανείου σε ενοίκιο. Η λογική είναι απλή: η κατοικία περνάει στην κατοχή της τράπεζας και ο κατά φαντασία ιδιοκτήτης μετατρέπεται από δανειολήπτη σε νοικάρη, με τον νοικάρη να έχει προτεραιότητα να ξαναγοράσει το ακίνητο μετά την πάροδο της περιόδου μίσθωσης. Η πρακτική αυτή ονομάζεται στη γλώσσα του real estate πώληση και επαναμίσθωση (sales and lease back) και επιτρέπει στις τράπεζες να υπολογίζουν σε μελλοντικές ροές εισοδημάτων, να αυξάνουν την ακίνητη τους περιουσία, να περιορίζουν τις οικονομικές ζημιές από μια πιθανή μη εύρεση αγοραστή που θα ήταν διατεθειμένος να δώσει το επιθυμητό αντίτιμο για την κατασχεμένη οικία[10] και να περιορίζουν τις κοινωνικές επιπτώσεις από τις κατασχέσεις και τις εξώσεις. Το μοντέλο sales and lease back εφαρμόστηκε πρόσφατα από το ελληνικό κράτος και δείχνει το μέλλον σχετικά με τις κατοικίες. Όπως μας ενημερώνει η Εφημερίδα των Συντακτών στο φύλλο της 21ης Οκτωβρίου 2013 το ελληνικό δημόσιο πούλησε μέσω του ΤΑΙΠΕΔ 28 ακίνητα που στεγάζουν δημόσιες υπηρεσίες στην Πανγαία (14 ακίνητα με αντίτιμο 115,5 εκ.€) και στην Eurobank Properties (14 ακίνητα με αντίτιμο 141,8 εκ.€), με την υποχρέωση να τα νοικιάσει από αυτές για 20-25 έτη. Οι 2 εταιρίες υποχρεούνται να αναβαθμίσουν τα κτίρια με επενδύσεις που θα αγγίξουν τα 100 εκ.€, ενώ αναμένεται να εισπράξουν από το ελληνικό δημόσιο περίπου 600εκ.€ για τα

χρόνια της μίσθωσης...

Με το άρθρο 19 του Νόμου 4055/2012 «Δίκαιη δίκη και εύλογη διάρκεια αυτής», που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα της κυβέρνησης στις 12-03-2012, προβλέπεται –σε απλά ελληνικά– πως εάν κάποιος θελήσει να «παγώσει» την απόφαση κατάσχεσης που εξέδωσε ένα δικαστήριο εις βάρος του, τότε η περίπτωση του πρέπει να συζητηθεί στο ακροατήριο εντός 60 ημερών. Μέχρι αυτό το νόμο, με τις καθυστερήσεις που χαρακτηρίζουν τα ελληνικά δικαστήρια, μπορούσε κανείς να διατηρήσει το σπίτι του ως και δυο χρόνια, χωρίς να μπορεί να του το πάρει η τράπεζα. Η επιτάχυνση της δικαιοσύνης δουλεύει προφανώς υπέρ των τραπεζών.

Ο φόρος μεταβίβασης ακινήτου, που επιβαρύνει τον αγοραστή, μειώθηκε το 2014 από 10% στο 3%. Ταυτόχρονα, τα πρώτα δείγματα από την εισαγωγή του Ενιαίου

Φόρου Ιδιοκτησίας Ακινήτων (ΕΝΦΙΑ), κάνουν κάτι παραπάνω από σαφές, πως η μικρή ιδιοκτησία επιβαρύνεται δυσανάλογα σε σχέση με τη μεγάλη ιδιοκτησία. Κατά την περίοδο αυτή που η φορολογία, τα χαράτσια και οι χαμηλοί μισθοί κάνουν δύσκολη τη διατήρηση ενός σπιτιού ή την ανταπόκριση στις δανειακές υποχρεώσεις προς τις τράπεζες, αρκετοί θα είναι αυτοί που θα τρέξουν να «ξεφορτωθούν» τα ακίνητα τους. Οι αγοραστές (ΑΕΕΑΠ, εγχώριες και ξένες) με το ζεστό χρήμα στο χέρι θα επωφελούνται τόσο από το χαμηλό φόρο μεταβίβασης, όσο κι από τον συμφέρον προς αυτές ΕΝΦΙΑ, για τις πάμπολλες αγοραπωλησίες ακινήτων που ήδη έχουν ξεκινήσει με γοργό ρυθμό.

Ταυτόχρονα το ελληνικό δημόσιο δίνει τον τόνο σχετικά με τις κατασχέσεις σπιτιών από τις τράπεζες, κατάσχοντας ήδη κατοικίες χωρίς προσχήματα. Στο άρθρο με τίτλο «Η μεγάλη επιδρομή της Εφορίας» που δημοσιεύτηκε στην έντυπη έκδοση της Εφημερίδας των Συντακτών στις 24/11/13, μαθαίνουμε πως τα δικαστικά τμήματα των εφοριών της χώρας δήμευσαν από φορολογούμενους με οφειλές πάνω από 100.000 ευρώ προς το Δημόσιο 13.597 ακίνητα. Πρόκειται για προγράμματα πληστεριασμού κατοικιών που αφορούν το διάστημα από τον Ιανουάριο μέχρι και τον Οκτώβριο του 2013, δηλαδή περίπου 56 ακίνητα την ημέρα στη διάρκεια αυτού του διαστήματος. Στις 24 Σεπτεμβρίου 2014 το ελληνικό δημόσιο λάνσαρε τον ιστότοπο www.publicrevenue.gr, από όπου θα μπορούν να γίνονται ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί κατασχεμένων από το δημόσιο ακινήτων. Σε μια επικείμενη απελευθέρωση των πληστεριασμών προς όφελος των τραπεζών, ας μην εκπλαγούμε εάν δούμε τον Μπάμπη Παπαδημητρίου στο ΣΚΑΪ ή τον Πάγκαλο στον Πρεσβύτερη, να μας λένε κυνικά: «μα οι τράπεζες δεν κάνουν τίποτα το διαφορετικό από ό,τι

κάνει έως τώρα το δημόσιο, οπότε γιατί τόση φασαρία;».

Συμπερασματικά θεωρούμε ότι πλέον πληρούνται οι προϋποθέσεις για να γίνει η μετάβαση από το μοντέλο «ατομικός ιδιοκτήτης κατοικίας» στο μοντέλο «ενοικιαστής κατοικίας από εταιρία real estate». Αυτό απαιτούν τα αφεντικά του τραπεζικού και κατασκευαστικού κλάδου και καμία σχέση δεν έχει με τις υποτιθέμενες πιέσεις που δέχεται η κυβέρνηση από την Τρόικα. Αυτό απαιτεί η κερδοφορία του εγχώριου καπιταλισμού. Η απελευθέρωση των πλειστηριασμών της πρώτης κατοικίας εκτιμούμε ότι σύντομα θα είναι γεγονός. Ένας νέος κύκλος κερδοφορίας θα ανοίξει (αγορά ενοικίων), παίρνοντας τη σκυτάλη από τον παλιό κύκλο (αγορά στεγαστικών δανείων). Για να αποφύγουν την ξέφρενη πτώση στις τιμές των ακινήτων, εκτιμούμε ότι, οι τράπεζες θα πωλούν την κατοικία που κατέσχσαν στην δικιά τους συμφερόντων real estate εταιρία, στην περίπτωση που δε βρίσκεται άλλος πιο συμφέρον αγοραστής. Εναλλακτικά, οι τράπεζες θα απειλούν τους ιδιοκτήτες με κατάσχεση και αυτοί θα υποχωρούν στη «συμβιβαστική λύση» της μετατροπής του δανείου σε ενοίκιο. Η τράπεζα δε θα εγγράφει ζημιές και η real estate θα αυξάνει το σύνολο των ακινήτων της και των πελατών της, με αποτέλεσμα να ισχυροποιούνται και οι δυο στο χρηματιστήριο. Επίσης οι τράπεζες δε θα εμφανίζουν στο ενεργητικό τους ένα «κόκκινο» δάνειο και έτσι θα βελτιώνουν το δείκτη κεφαλαιακής επάρκειας, πιάνοντας έτσι τα στάνταρ που θέτει η Βασιλεία 2. Πολύ πιθανά οι real estate εταιρίες να δανείζονται χρήματα από τις μητρικές τράπεζες για να αγοράζουν τα κατασχεθέντα σπίτια, ρίχνοντας περισσότερο νερό στο μύλο της δημιουργίας πλασματικού-λογιστικού χρήματος. Σε κάθε περίπτωση θα επωφεληθούν από τη μείωση του φόρου μεταβίβασης για τις κατοικίες που θα κατέχουν και θα νοικιάζουν πίσω.

Ο μέχρι πρότινος ιδιοκτήτης (κατά φαντασία, κατά την άποψη μας, γιατί το ακίνητο με τον ένα ή άλλο τρόπο ανήκει πάντοτε στην τράπεζα μέχρι να αποπληρωθεί το δάνειο) θα έχει προσφέρει επί έτη το αντίτιμο της εργασίας του (μισθό) για να δημιουργήσει ένα τεράστιο χαρτοφυλάκιο κατοικιών για λογαριασμό του κεφαλαίου, που δε θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει το ίδιο, οποιοδήποτε φαραωνικό οικιστικό σχέδιο κι αν είχε εκπονήσει. Τις κατοικίες αυτές θα τις παραδώσει σε καλή κατάσταση μιας και πολύ πιθανά θα συνεχίσει ο ίδιος να ζει μέσα. Ο ιδιοκτήτης που είχε προσδώσει στοιχεία lifestyle, υπερκατανάλωσης και μικρο-επιχειρηματικότητας στην κατοικία, θα αντιμετωπίσει το φάσμα της κοινωνικής και ταξικής μετάπτωσης, αλλά πολύ πιθανά –για κάποιους από αυτούς– το θέαμα και η προπαγάνδα θα συνεχίσει να τους τοποθετεί στο στρατόπεδο των καπιταλιστικών ιδεών και πρακτικών[11]. Ο ιδιοκτήτης θα αντιληφθεί (;) πως η καπιταλιστική υπόσχεση για ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι δε θα ισοδυναμεί με την καταστροφή της βασικής καπιταλιστικής σχέσης «πληρώνεις για να ζεις και ζεις για να πληρώνεις».

Στα πλαίσια της μετάβασης στο νέο μοντέλο είναι δεδομένο ότι δε θα γίνουν όλα αρμονικά και ειρηνικά. Όλο αυτό είναι μια διαδικασία βίαιης αναδιανομής του πλούτου προς όφελος των αφεντικών. Αυτό που απασχολεί περισσότερο τα καπιταλιστικά επιτελεία δεν είναι οι άστεγοι και οι φτωχοί [12], ούτε αυτοί που θα πεθάνουν απ' το κρύο και την αστία, αλλά οι οικονομικοί

δείκτες και η αποφυγή κοινωνικής έντασης που θα βάλει σε μπελάδες τα τεραστιών διαστάσεων σχέδια δομικής αναπροσαρμογής. Για τους απόκληρους και τους πλεονάζοντες δε θα υπάρξει καμία μέριμνα που να ξεπερνά τα όρια της φιλανθρωπία τύπου ΣΚΑΪ και Εκκλησίας, ενώ το μενού θα συμπεριλαμβάνει και ποινικοποίηση της φτώχειας, κατ' αντιστοιχία των πρακτικών που ήδη έχουν ακολουθήσει άλλα ευρωπαϊκά κράτη[13].

Εκτός και αν...

«Τι να κάνουμε σύντροφοι;», διαχρονική απορία ανθρώπων που αγωνίζονται για την αταξική κοινωνία

Έχοντας ζήσει σε ενοίκιο αντιλαμβανόμαστε ότι ο λογαριασμός που είχε τα έξοδα από τη μία και το μισθό από την άλλη δεν μας έβγαине ποτέ. Αν για να νοικιάσεις μια αξιοπρεπή κατοικία χρειάζεται στην καλύτερη των περιπτώσεων 200€ μηνιαίως και περίπου άλλα 100€ για πάγια έξοδα (ηλεκτρικό, ύδρευση, θέρμανση, κοινόχρηστα) και θεωρώντας δεδομένο πως ο μισθός μας δεν ξεπερνά τον βασικό των 490€, τότε καταλήγουμε πως η δαπάνη για στέγη αντιστοιχεί περίπου στο 60% των εισοδημάτων μας. Το δυσβάσταχτο αυτό βάρος ισοδυναμεί πρακτικά με το 60% του εργάσιμου χρόνου μας να πηγαίνει στα έξοδα στέγασης. Η συνθήκη αυτή αντικατοπτρίζει την κατάσταση μεγάλου κομματιού της ελληνικής κοινωνίας και δεν περιορίζεται στη νεανική εργένικη φιγούρα της περίπτωσης μας. Έχοντας παράλληλα τη βιωματική εμπειρία του οικονομικού ζυγού που επέφερε σε κοντινούς μας η απόκτηση ενός σπιτιού με δάνειο, σε συνάρτηση με τις θεωρητικές μας καταβολές, έπρεπε να ψάξουμε αλλού για μια λύση. Όχι μια όποια λύση.

Για εμάς η λύση δε μπορεί να βρεθεί στην επιστροφή στην οικογενειακή εστία, αλλά ούτε και στη δουλειά έως τα βαθιά γεράματα για να ανταποκριθούμε στις απαιτήσεις των ιδιοκτητών ή των τραπεζών. Από μια άλλη οπτική γωνία, δεν μπορούμε ούτε να δούμε λύση στο ζήτημα των κατασχέσεων μέσα από την υποταγή στις προσταγές του κεφαλαίου, στο σφίξιμο των δοντιών «για να περάσει και αυτή η μπόρα», στη μοιρολατρεία και την ηττοπάθεια του «αφού δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς», στο «να βάλουμε πλάτη να βγει η χώρα από την κρίση», στην ελπίδα πως «μια αριστερή κυβέρνηση θα μας σώσει» ή πως «θα γυρίσει η τύχη μας η ρημάδα», στο διαγκωνισμό για το ποιος θα πάρει καλύτερη σειρά στην ουρά για τα συσσίτια της Εκκλησίας, του Δήμου, της Χρυσής Αυγής ή για τις φιλανθρωπίες της Ένωσης Ελλήνων Εφοπλιστών, των Τραπεζών ή του ΣΚΑΪ. Φυσικά και δεν μπορούμε να δούμε λύση στην ατομική καβάτζα, στον

αναχωρητισμό ή ακόμα χειρότερα στην αυτοκτονία. Χωρίς να παραγνωρίζουμε ότι οι εκβιασμοί του συστήματος είναι αδυσώπητοι, δε θέλουμε να μέψουμε όσους και όσες έπεσαν στην ανάγκη της φιλανθρωπίας των εκμεταλλευτών μας. Ειδικά όσους/ες αυτοκτόνησαν ή πέθαναν από κακουχίες τους μετράμε ως δικές μας απώλειες στον κοινωνικό-ταξικό πόλεμο που μαίνεται. Θαρρούμε πως δεν πέταξαν ταυτόχρονα στα σκουπίδια τον αξιακό τους κώδικα και την αξιοπρεπεία τους.

Έστω και ένας να υπάρχει, δεν πρέπει να τον τσουβαλιάσουμε. Άλλωστε είμαστε και εμείς μισθωτοί σκλάβοι αυτής της μηχανής που πολεμάμε, με τις μικρές ή μεγάλες μας αντιφάσεις.

Για εμάς η λύση μπορεί να βρεθεί στις συλλογικές κινηματικές απαντήσεις που έχουν χαρακτήρα σύγκρουσης με την υπάρχουσα κοινωνικο-πολιτικο-οικονομική συνθήκη και αμφισβητούν τα θεμέλια αυτού του κόσμου. Θεωρούμε πως η κατάληψη στέγης πληροί αυτές τις προϋποθέσεις για τους παρακάτω λόγους:

- αμφισβητεί την ατομική ιδιοκτησία, θεωρώντας πως οι παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου πρέπει να έχουν πρόσβαση σε αυτόν συνολικά και συλλογικά
- είναι ριζοσπαστική, αφού πραγματώνει τα 2 αδιαχώριστα στοιχεία της ριζοσπαστικότητας, δηλαδή α) τη θέληση για αντίσταση και β) τη θέληση για δημιουργία και αλλαγή της ζωής, και όλα αυτά με άμεσο (όχι σε έναν μετεπαναστατικό παράδεισο) πρακτικό αντίκτυπο στην ποιότητα ζωής, στη μείωση των ωρών εργασίας, στην απελευθέρωση από οικονομικές εξαρτήσεις κλπ
- αφαιρεί από το εμπόρευμα κατοικία την ανταλλακτική και φετιχιστική του διάσταση, δε θέλουμε να είμαστε κάτοχοι αλλά χρήστες βάση των αναγκών μας μετατρέποντας την κατοικία σε σύμβολο ενάντια στην κατανάλωση από σύμβολο lifestyle και υπερκατανάλωσης
- εισάγει μια νέα αντίληψη για το τι είναι κοινωνικά χρήσιμο και τι κοινωνικά άχρηστο, πηγαίνοντας κόντρα στον καπιταλιστικό κανόνα που επιβάλει ότι: «χρήσιμο είναι οτιδήποτε μπορεί να αξιοποιηθεί για να αποφέρει κέρδος»

- επιτίθεται στην καπιταλιστική λειτουργία της «δημιουργικής καταστροφής» και τεχνητής έλλειψης, μειώνει έτσι την κατανάλωση ανθρώπινου κόπου, υλικών, αναλώσιμων, μειώνει την απόσπαση πρώτων υλών από το φυσικό περιβάλλον κ.ά., αφού χρησιμοποιεί υπάρχοντα αγαθά που σαν κοινωνία έχουμε ήδη παράξει και

επαρκούν για να καλύψουμε τις ανάγκες μας (σπίτια εν προκειμένω)

- προωθεί τη συλλογική ζωή, την αλληλεγγύη, την αλληλοβοήθεια, χτυπώντας την εξατομίκευση

Ούτε ανακαλύπτουμε τον τροχό, ούτε προτείνουμε κάτι πρωτοποριακό. Η πρακτική των καταλήψεων στέγης μετρά πάνω από 50 χρόνια στην κινηματική ιστορία της κεντρικής Ευρώπης και σχεδόν 30 χρόνια στην εγχώρια ριζοσπαστική σκηνή. Θεωρούμε πως σήμερα πρέπει να επανοικειοποιηθεί και να επανανοηματοδοτηθεί ως πρακτική από τους αγωνιζόμενους. Οφείλουμε ήδη από χτες να έχουμε χτίσει τις κοινότητες αντίστασης και αγώνα που –με σαφή αντικαπιταλιστική και συγκρουσιακή διάθεση- θα προχωρήσουν στην κατάληψη των προς κατάσχεση κατοικιών[14], θα σταματήσουν δυναμικά εξώσεις και πλειστηριασμούς[15], θα αρνηθούν την αποπληρωμή χρεών σε τραπεζίτες και δημόσιο, θα δώσουν ζωή σε άδεια κτίρια που είτε ρημάζουν είτε παραμένουν τεχνητά αδιάθετα από τις κατασκευαστικές και real estate εταιρίες, θα προχωρήσουν σε επανασυνδέσεις ρεύματος και νερού, θα υπερασπιστούν τις κινηματικές πρακτικές από τον κίνδυνο της αφομοίωσης (εναλλακτισμός, εμπόρευμα, θεσμοί, ΜΚΟ, ναρκωτικά κ.ά.).

Αυτό να κάνουμε.

Σημειώσεις

- [1] «Συνθήκες Διαβίωσης στην Ελλάδα – 06/09/2013
- [2] «Τα ποσοστά ιδιοκατοίκησης στην Ελλάδα είναι παρόμοια με τις χώρες της Ανατολικής και Νότιας Ευρώπης, για διαφορετικούς όμως λόγους. Στην Ανατολική Ευρώπη τα υψηλά ποσοστά ιδιοκατοίκησης είναι κληρονομιά των πρώην κομμουνιστικών καθεστώτων (εργατικές κατοικίες κ.τ.λ.), ενώ στη Νότια Ευρώπη τα υψηλά ποσοστά ιδιοκατοίκησης είναι θέμα ιδιοσυγκρασίας και κουλτούρας, αλλά εξαρτώνται και από έναν άλλο σημαντικό παράγοντα. Ιστορικά, τα ακίνητα θεωρούνται στην Ελλάδα ως μια ασφαλής επένδυση, που παρέχει προστασία από τον πληθωρισμό και τις διάφορες πολιτικές και οικονομικές κρίσεις. Συγχρόνως, τουλάχιστον μέχρι τις αρχές της δεκαετίας του 1990, δεν υπήρχαν επαρκώς ανεπτυγμένες χρηματοοικονομικές αγορές ώστε να υπάρχουν αξιόπιστες εναλλακτικές επενδυτικές επιλογές». Τράπεζα της Ελλάδος, «Η αγορά ακινήτων στην πρόσφατη χρηματοοικονομική κρίση», Δεκέμβριος 2012, σελ. 58-59
- [3] Τράπεζα της Ελλάδος, «Η αγορά ακινήτων στην πρόσφατη χρηματοοικονομική κρίση», Δεκέμβριος 2012, σελ. 55
- [4] Αντίληψη ευρέως διαδεδομένη σε πόλεις με μεγάλο αριθμό φοιτητών, όπως τα Ιωάννινα, όπου οι φοιτητές γίνονται αντιληπτοί από τους ιδιοκτήτες ως η κότα με τα χρυσά αυγά.
- [5] ο.π. Σελ. 117
- [6] πηγή: Τράπεζα της Ελλάδος
- [7] <http://www.elem.tee.gr/eidhseis/genika/1767-ethnikh-trapeza-200-xil-ta-apoulhta-neadiameterismata>, 19-02-2013
- [8] Νομισματική Πολιτική 2013-2014 (Κεφάλαιο III, Ενότητα 1.2, Σελ.49-52), Ιούνιος 2014.
- [9] «Επισημαίνεται ότι στη σχετική διατήρηση του

αυξημένου αποθέματος των προσφερόμενων για πώληση κατοικιών (περίπου 160-180 χιλ. σήμερα) έχουν συμβάλει τόσο η απαγόρευση (αρχικά έως το τέλος του 2012 και στη συνέχεια έως το τέλος του 2013) των πλειστηριασμών των κατοικιών που αποτελούν την πρώτη κατοικία νοικοκυριών (αντικειμενικής αξίας έως 200 χιλιάδες ευρώ) όσο και η απροθυμία των ιδίων των εμπορικών τραπεζών να εκπλειστηριάσουν τα ακίνητα που αποτελούν εξασφαλίσεις επισφαλών δανείων στην παρούσα φάση της έντονης ύφεσης, παρά τη σημαντική αύξηση των επισφαλών δανείων. Παράγοντες της αγοράς ακινήτων εκτιμούν ότι η απαγόρευση αυτή ίσως θα πρέπει να παραταθεί, καθώς τυγχόν διάθεσης μέσω πλειστηριασμών μεγάλου αριθμού ακινήτων στην παρούσα φάση της έντονης ύφεσης και του μειωμένου ενδιαφέροντος των νοικοκυριών και των επενδυτών (λόγω της αβεβαιότητας και της περιορισμένης ρευστότητας που χαρακτηρίζουν την αγορά) θα επιτείνει την κρίση στην κτηματαγορά και θα δυσχεράνει ακόμη περισσότερο την ανάκαμψή της», Τράπεζα της Ελλάδος, «Η αγορά ακινήτων στην πρόσφατη χρηματοοικονομική κρίση», Δεκέμβριος 2012, σελ. 99

[10] «Ωστόσο, η διόρθωση των τιμών δεν είναι ευπρόσδεκτη από την πλευρά των παλαιότερων αγοραστών κατοικιών, που έχουν χρηματοδοτήσει την αγορά της κατοικίας τους με ενυπόθηκα δάνεια, καθώς το περιουσιακό στοιχείο που είχαν αγοράσει με δανεισμό θα έχει πλέον μικρότερη αξία σε σχέση με το ύψος του δανείου, το οποίο οι εν λόγω αγοραστές δεν έχουν εξολοκλήρου αποπληρώσει (γνωστότερο στη βιβλιογραφία ως φαινόμενο “negative equity”). Επιπλέον, σε περίπτωση διόρθωσης των τιμών οι τράπεζες θα δουν την αξία των εμπράγματων εξασφαλίσεων των ενυπόθηκων δανείων που έχουν χορηγήσει να υποχωρεί, το οποίο σημαίνει ότι, σε ενδεχόμενη χρεοκοπία των δανειοληπτών, οι τράπεζες θα πρέπει να εγγράψουν ζημία στους ισολογισμούς τους», Τράπεζα της Ελλάδος, «Η αγορά ακινήτων στην πρόσφατη χρηματοοικονομική κρίση», Δεκέμβριος 2012, σελ. 143-144

[11] Τι πιο τραγικό από το παρακάτω πραγματικό σενάριο: Ο ιδιοκτήτης σπιτιού προς κατάσχεση να έχει ταυτόχρονα και μετοχές της τράπεζας από την οποία πήρε το δάνειο. Η κερδοφορία της τράπεζας να επιβάλλει τις κατασχέσεις για να διατηρηθεί ψηλά η μετοχή και ο μέτοχος που περιμένει υψηλό ετήσιο μέρισμα να γίνεται θύμα της ίδιας του της ταύτισης με την τραπεζική μηχανή...

[12] Σύμφωνα με την εφημερίδα Αυγή της Κυριακής, σε άρθρο-συνέντευξη με στελέχη της ΜΚΟ «Κλίμα-κα», που δημοσιεύτηκε στις 15-01-2012, γίνεται λόγος για εκτιμήσεις που ανεβάζουν τον αριθμό των αστέγων σε περίπου 20.000. Έκτοτε σίγουρα έχουν προστεθεί και άλλοι, παρόλο που δεν έχουμε πρόσβαση σε δημοσιεύματα, αφού το ΕΣΡ απαγόρευσε τη μετάδοση εικόνων-στοιχείων για αστέγους, άπορους και αυτόχειρες...

[13] Με νόμο της τοπικής κυβέρνησης η αστεγία στη Μαδρίτη τιμωρείται με πρόστιμο 750 ευρώ. Η πρωτοπόρος Ουγγαρία, ήδη από το 2010, έλαβε μέτρα ενάντια στην ορατή φτώχεια, νομοθετώντας -μεταξύ άλλων- την απαγόρευση επαιτείας και ύπνου στο δρόμο στις αστικές τουριστικές περιοχές, χωρίς όμως να γίνεται σαφής αναφορά στις περιοχές αυτές. Μένει λοιπόν στην αστυνομία να καθορίζει κατά περίπτωση... Η επανάληψη της παράνομης πράξης μπορεί να οδηγήσει και σε φυλάκιση...

[14] Στην Ισπανία των χιλιάδων εξώσεων και των χιλιάδων αυτοκτονιών έχει αναπτυχθεί το τελευταίο διάστημα ένα μεγάλο κίνημα υπεράσπισης των κατοικιών. Χωρίς να θέλουμε να το κρίνουμε, οφείλουμε να επισημάνουμε πως ένα βασικό επιχείρημα που αναδύθηκε εκεί –το οποίο κινητοποίησε κόσμο χωρίς πρότερη αγωνιστική κουλτούρα να εμπλακεί στον αγώνα- είναι το εξής: «από τη στιγμή που υπάρχουν τράπεζες που ανακεφαλοποιήθηκαν και διασώθηκαν με χρήματα του προϋπολογισμού, τότε η περιουσία αυτών των τραπεζών ανήκει σε εμάς τους φορολογούμενους που τροφοδοτούμε τον κρατικό προϋπολογισμό. Άρα δικαιούμαστε να καταλαμβάνουμε τα σπίτια που ανήκουν σε αυτές τις τράπεζες, αφού είναι κατ' ουσίαν δικά μας». Υπενθυμίζουμε ότι στα μέρη μας ανακεφαλοποιήθηκαν το σύνολο των ελληνικών τραπεζών (πλην των συνεταιριστικών) με χρήματα του κρατικού προϋπολογισμού, μέσω του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας.

[15] Στις 10 Οκτώβρη 2013 στη Μυτιλήνη απετράπη κατάσχεση κατοικίας 60τμ πολυτέκνου, για χρέη 2200 ευρώ προς το Δημόσιο, ύστερα από μεγάλη κινητοποίηση έξω από την τοπική ΔΟΥ.

■/ **κατάληψη στέγης Σαχίνη 3/ Ιωάννινα**

Φόροι Ολικής (ΕΝΦΙΑ)λεσης

1. «Εγώ δεν δέχομαι ότι οι Έλληνες υπερφορολογούνται»

Γ. Στουρνάρας, πρώην υπουργός οικονομικών και νυν διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας

Την παραπάνω δήλωση έκανε στα ΜΜΕ με εξοργιστικό θράσος το Νοέμβριο του 2013 ένας από τους πολλούς καθεστωτικούς εγκληματίες που ευθύνονται για τη μεθοδικά δρομολογημένη εξαθλίωση της μεγάλης πλειοψηφίας του πληθυσμού τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα. Λίγο μετά τη δήλωση αυτή, δόθηκε στη δημοσιότητα η Έκθεση του ίδιου του Γραφείου Προϋπολογισμού του Κράτους¹. Ενδεικτικά και μόνο, ορισμένα από τα συμπεράσματα που προκύπτουν από την Έκθεση αυτή, για τον προσεκτικό αναγνώστη (και ιδιαίτερα εκείνον που ανήκει στο στρατόπεδο του κοινωνικού ανταγωνισμού):

- Οι φορολογικοί συντελεστές στην Ελλάδα είναι υψηλότεροι από το μέσο όρο όλων των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης
- Παρά το γεγονός ότι τα εισοδήματα των κατώτερων κοινωνικών τάξεων έχουν σήμερα συρρικνωθεί κατά 50% σε σύγκριση με το 2010, η φορολογική επιβάρυνση μισθωτών και συνταξιούχων έχει αυξηθεί έως και 700%, ενώ των ελεύθερων επαγγελματιών έως και 900%
- Ο ΦΠΑ αυξήθηκε 4 φορές από το 2010
- Οι φόροι στα καύσιμα αυξήθηκαν 3 φορές από τότε
- Εξαιτίας μιας και μόνο αύξησης που επιβλήθηκε, εκείνης των φορολογικών συντελεστών στο πετρέλαιο θέρμανσης, το μέσο νοικοκυριό επιβαρύνθηκε με αύξηση φόρων έως και 450%.

...Γράψαμε «ενδεικτικά», για να μη μιλήσουμε για όλες τις άλλες, αναρίθμητες φορολογικές ανατροπές – επιδρομές που θεσμοθετήθηκαν τα τελευταία χρόνια (το «χαράτσι» από μόνο του αρκεί), διαλύοντας στην κυριολεξία τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων και οδηγώντας τους στη μετανάστευση, τη φτώχεια, την πείνα, την αυτοκτονία, τον εξευτελισμό από το κράτος – ληστή και τους ποικίλους συνεργάτες του (διεθνείς και εγχώριους τραπεζίτες, επιχειρηματίες και διαπλεκόμενους).

Κι όλ' αυτά χωρίς την παραμικρή ανταποδοτικότητα, για την οποία υποτίθεται πληρώνονται οι φόροι: αντίθετα, υγεία – (πά-λαι ποτέ) πρόνοια, εκπαίδευση, δημόσια έργα – υποδομές κοινής ωφέλειας (δρόμοι, δημόσιοι χώροι, ύδρευση, άρδευση, βιβλιοθήκες κλπ) πήραν εσκεμμένα την κατιούσα συμπληρώνοντας το σκηνικό της ανθρωπιστικής κρίσης².

Αλλά... «να δεις τι σου 'χω για μετά»: ψηφίστηκε πρόσφατα από το Γ' Θερινό Τμήμα της Βουλής η τροπολογία που θεσμοθέτησε την επιβολή και του άλλου μεγάλου κόλλπου, κανονικού οδοστρώτηρα: του λεγόμενου ΕΝΦΙΑ.

2. ΕΝΦΙΑλωση και των τελευταίων ρανίδων βιοτικού επιπέδου

Ο Ενιαίος Φόρος Ιδιοκτησίας Ακινήτων θεμοθετήθηκε καταρχάς τον περασμένο Δεκέμβριο, στο πλαίσιο των μνημονιακών «μας» υποχρεώσεων.

Περί τίνος πρόκειται, από τη σκοπιά της ανάλυσης και κριτικής του;

Επίσης ενδεικτικά, παραθέτουμε εδώ ορι-

σμένα καταστατικά στοιχεία του που θα τρόμαζαν, αν δεν είχαν ήδη πανικοβάλλει τον κόσμο τα εκκαθαριστικά που είδε στον «προσωπικό του λογαριασμό» του taxiset, σε υποκατηγορία του μενού με την απολύτως οργουελιανή πια ονομασία... «υπηρεσίες προς τον πολίτη»...

Ο νέος φόρος μονιμοποιεί και επιπλέον επεκτείνει στη γη και στα ακίνητα το γνωστό σε όλους/ες «χαράτσι», δηλαδή ένα φόρο που, σύμφωνα με τις δικές τους δικαιολογίες, είχε επιβληθεί – υποτίθεται – έκτακτα για να καλύψει ανάγκες εν καιρώ κρίσης. Επιπλέον, μονιμοποιεί και τον ΦΑΠ με στόχευση κυρίως τη μεσαία και κραυγαλέες φοροελαφρύνσεις για την πολύ μεγάλη περιουσία.

Παγιώνει την υπερφορολόγηση της μικρής και μεσαίας ιδιοκτησίας, αφού οι φόροι που θα εισπράττονται εφεξής από τα ακίνητα θα είναι 6,5 φορές μεγαλύτεροι από τα προ κρίσης επίπεδα (βλ. πίνακα), και μάλιστα με εξωπραγματικές αντικειμενικές αξίες του 2007³:

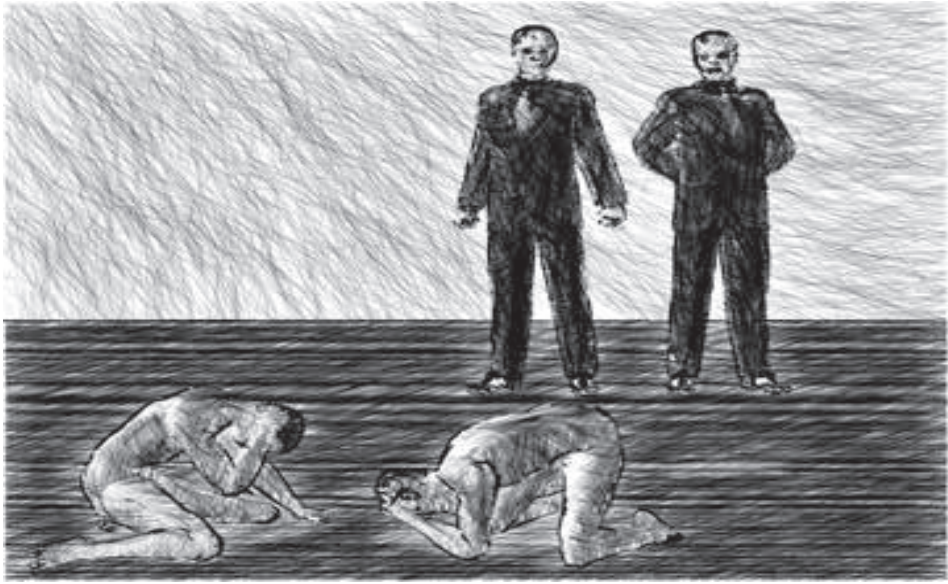
Εισπράξεις κρατικού προϋπολογισμού από φόρους στην περιουσία					
2009	2010	2011	2012	2013 (εκτ.)	2014 (προβλ.)
526	487	1172	2857	2784	3937

Πρόκειται για μια βαριά, ξεκάθαρα ταξική φορολογία. Προβλέπει εκπτώσεις στις μεγάλες ιδιοκτησίες (κτίρια άνω των 500 τ. μέτρων) και απαλλαγή των ιδιοκτησιών που ανήκουν στην εκκλησία ή σε εταιρείες (ΝΠΙΔ) που δηλώνουν φιλανθρωπικό, αθλητικό ή πολιτιστικό έργο. Αντίθετα, τα ήδη πτωχευμένα ή υπό διαρκή απειλή πτώχευσης κοινωνικά στρώματα καλούνται να πληρώσουν το μάρμαρο, χωρίς αφορολόγητο για την πρώτη κατοικία, χωρίς κριτήρια για την οικονομική κατάσταση του ιδιοκτήτη, με υψηλούς συντελεστές, χωρίς υπολογισμό της πραγματικής αξίας του ακινήτου (πλασματικές αντικειμενικές αξίες που ίσχυαν προ πολλών ετών – βλ. και παραπάνω στο κείμενο) και χωρίς υπολογισμό του αν αποφέρει εισόδημα ή όχι. Οι δήθεν φοροελαφρύνσεις για τα χαμηλά εισοδήματα αφορούν ελάχιστους, γιατί απαιτούν αυστηρά και σωρευτικά κριτήρια⁴.

Ο ΕΝΦΙΑ αποτελεί φόρο που κάνει δυσβάσταχτη την ιδιοκατοίκηση, λειτουργώντας ως ενοίκιο προς το κράτος για το ίδιο σου το σπίτι κι αυτό σε συνθήκες ανεργίας, απλήρωτης εργασίας, μείωσης μισθών και συντάξεων, αυξήσεων στις τιμές των κοινωνικών αγαθών και των προϊόντων, συρρίκνωσης των κοινωνικών παροχών. Τον επιβάλλουν τη στιγμή που ταυτόχρονα μεθοδεύουν την άρση της προστασίας από πλειστηριασμούς τραπεζών της α' κατοικίας και προωθούν την εκποίηση στο 1/3 της αντικειμενικής αξίας, όταν χιλιάδες νοικοκυριά δυσκολεύονται να πληρώνουν τις δόσεις των στεγαστικών δανείων.

Επιπλέον, προσθέτει στους κατ' επάγγελμα μικρούς και μεσαίους αγρότες φορολόγηση και για την κατοχή της γης, μαζί με το φόρο για το εισόδημα που αυτή τους αποφέρει. Μακροπρόθεσμο (...) αποτέλεσμα θα είναι, λόγω αδυναμίας πληρωμής, να σημειωθεί μαζική πώληση της γης σε μεγαλοκαρχαρίες και ξεκληρίσμα των αγροτών. Από 6,14 εκατ. φυσικά πρόσωπα θέλουν

να εισπράξουν πάνω από 3 δισ. € από τον ΕΝΦΙΑ. Πρόκειται για αύξηση 800% (!) των φόρων για την ακίνητη περιουσία από το 2010 μέχρι σήμερα. Όλ' αυτά τα λεφτά θα τα αρπάξουν από μας με τη βία των νόμων, των κλητήρων, των δικαστών και των μπάτσων για να τα διοχετεύσουν, βεβαίως - βεβαίως, ξανά στις τράπεζες και στους το-

Εισπράξεις κρατικού προϋπολογισμού από φόρους στην περιουσία					
2009	2010	2011	2012	2013 (εκτ.)	2014 (προβλ.)
526	487	1172	2857	2784	3937

κογλύφους⁵.

3. Το βασικότερο ερώτημα: γιατί γίνονται όλ' αυτά;

Οι αναφορές σε όλα τα παραπάνω είναι για ευνόητους λόγους αναγκαίες, όμως ο σκοπός της δημοσίευσής τους σε μια αναρχική εφημερίδα (ή γενικότερα σ' ένα έντυπο στρατευμένο στην πλευρά της κοινωνικής επανάστασης) δεν είναι μόνο αυτού του είδους η πληροφόρηση/κριτική ανάλυση. Αν δεν επισημάνουμε το βαθύτερο, ριζικό φόντο του «κάδρου» μέσα στο οποίο αποτυπώνεται όλη αυτή η απροκάλυπτη λεηλασία, είτε παίζουμε τον ίδιο ρόλο που παίζουν και πολλοί άλλοι, ακόμα και συστημικοί αναλυτές, που για δικούς τους συμφεροντολογικούς σκοπούς αντιτίθενται στα μέτρα αυτά, είτε δεν θα παράσχουμε τη σωστή οπτική βάσει της οποίας θα πρέπει να οργανώνονται οι αντιστάσεις και να επιλέγονται οι στόχοι.

Τόσο ο ΕΝΦΙΑ και η σύνολη μέχρι στιγμής, άγρια μεροληπτική υπέρ των εχόντων και ισχυρών, φορολογική πολιτική από καταβολής «κρίσης» (αλλά και από πολύ νωρίτερα⁶), όσο και όλα τα υπόλοιπα «μέτρα» που έχουμε υποστεί, βάζουν σ' εφαρμογή τον απώτερο στόχο των κρατούντων για συγκέντρωση του πλούτου στην άρχουσα τάξη (κράτος, εγχώριο και διεθνές κεφάλαιο). Πρόκειται για κεντρική πολιτική επιλογή του κράτους και του κεφαλαίου με στόχο την ανακατανομή του παραγόμενου πλούτου σε βάρος των καταπιεσμένων και σκοπό την αντικατάσταση του παλαιού Παραδείγματος κρατικό – οικονομικού μοντέλου μ' ένα άτεγκτο καινούριο νεοφιλελεύθερης κοπής, ακριβώς για να εξασφαλίζει τη συγκέντρωση αυτή για όσο περισσότερο χρονικό διάστημα γίνεται. Και έχουμε όλοι/ες νιώσει στο πετσί μας πως αυτό λαμβάνει χώρα 5 χρόνια τώρα, μέσα από μια βίαιη, μονομερή, αυταρχική διάλυση των μέχρι πρότινος συμβιβαστικών διευθετήσεων (βλ. «κοινωνικό συμβόλαιο») που αφορούσαν

όλες τις πτυχές της κοινωνικής ζωής (εργασία - ανάπαυση, κοινά, χώρος, χρόνος, σώμα, τάξη...) μεταξύ κυρίαρχων και κυριαρχούμενων.

Γιατί όμως επιδιώκουν με τόση μανία αυτή τη συγκέντρωση πλούτου, αυτή την ανακατανομή, ρισκάροντας κοινωνικές εκρή-

ξεις ή ενδοεξουσιαστικές ανακατατάξεις που πιθανά να στερήσουν τα προνόμια κάποιων από τις κλίκες τους προκειμένου να τα σφετεριστούν άλλες;

Η απάντηση, εν (πολλή) συντομία λόγω του περιορισμένου χώρου, βρίσκεται στον όρο – κλειδί του κεφαλαιοκρατικού μοντέλου κοινωνικο – οικονομικής οργάνωσης που ονομάζεται...

3α ...«Πρωταρχική Συσσώρευση»

Με όσο γίνεται απλούστερα λόγια: η συσσώρευση του κεφαλαίου (ανεξαρτήτως του τροπισμού που αυτό παίρνει ανάλογα με τις ανά περιόδους ανάγκες του και τις ιδιαίτερες ιστορικές, κοινωνιολογικές και πολιτισμικές καταβολές κάθε χώρας), προϋποθέτει αναπόδραστα, πάντα και παντού, την υπεραξία, όπερ σημαίνει την εξαγωγή και διαρκή μεγιστοποίηση του κέρδους που βγάζουν οι έχοντες (τα μέσα παραγωγής και τις διευθυντικές θέσεις) από την άγρια εκμετάλλευση της εργασίας μας (ή της ανεργίας μας) και του φυσικού πλούτου (γη, αέρας, θάλασσα, ορυκτά και ό,τι μας προσφέρουν σε διατροφή, ενέργεια, χώρους κλπ). Η υπεραξία αυτή που αρπάζουν αυθαίρετα, προϋποθέτει την απανταχού κυρίαρχη σήμερα κεφαλαιοκρατική παραγωγή, δηλαδή την αντιμετώπιση των πάντων (εργασίας,σχόλης, στέγης, τροφής, γης, αέρα, σώματος, πνεύματος κλπ) ως εμπορευμάτων, που υπάρχουν ή φτιάχνονται για να πωλούνται και να αγοράζονται με στόχο όχι την ικανοποίηση των ανθρωπινων αναγκών αλλά την εξαγωγή κέρδους για τους έχοντες αυτούς, δια της αέναης κυκλοφορίας/διάθεσής τους μέσω της αγοράς. Με τη σειρά του, το συγκεκριμένο παραγωγικό μοντέλο, για να ξεκινήσει να λειτουργεί προϋποθέτει την ύπαρξη αρχικών, μεγάλων «μαζών» κεφαλαίου και εργατικής δύναμης στα χέρια των αφεντικών, ώστε να βάλουν εμπρός την κίνηση της κερδοφορίας αφενός επενδύοντας τα πρώτα με διάφορους τρόπους και μορφές (που μπορεί κάλλιστα να είναι «άυλα», χρηματοπιστωτικά, «τοξικά» ομόλογα, μετοχές, δάνεια κ.α.), αφετέρου με την αναγκαία εκμετάλλευση της απαραίτητης γι' αυτό εργατικής δύναμης (χεριών, τεχνικών δεξιοτήτων, επινοητικότητας κλπ). Όταν τώρα τ' αφεντικά λένε πως περνάμε «κρίση», σημαίνει πως, εξαιτίας των δικών τους, ανορ-

θολογικών επιλογών για να εκβιάσουν με κάθε τρόπο το κέρδος (και όχι επειδή εμείς είμαστε «τεμπέληδες» ή οτιδήποτε άλλο), φτάνουν σ' ένα σημείο που το τελευταίο, πολύ απλά δεν βγαίνει, ή δεν βγαίνει στις ποσότητες που επιβάλλει ο κανιβαλικός, αναπόφευκτος ανταγωνισμός μεταξύ τους. Αυτό θέτει σε άμεσο κίνδυνο το σύστημα που αντιπροσωπεύουν και που τους εξασφαλίζει τα πλούτη, τα προνόμια και την κοινωνική τους θέση, διότι αντί για «ανάπτυξη» (ΑΥΤΟ είναι η «ανάπτυξη»...) καταγράφουν τεράστιες ζημίες, δηλαδή μαζική απώλεια κεφαλαίων, άρα οικονομικής ισχύος (και άρα εξουσίας). Μπροστά σε μια τέτοια κατάσταση έκτακτης ανάγκης, που αναπόφευκτα προκύπτει περιοδικά και επηρεάζει όλο τον πλανήτη σε συνθήκες αλληλεξαρτώμενης, παγκοσμιοποιημένης οικονομίας, εκτός των φασιστικών κινήματων και άλλων επιλογών σε πολιτικό επίπεδο, σε καθαρά οικονομικό προσφεύγουν επειγόντως και «παραδοσιακά» σε δύο λύσεις: απ' τη μια, μεθοδική, εσκεμμένη και μαζική καταστροφή των κεφαλαίων/υποδομών/εμπορευμάτων που δεν αποφέρουν πια κέρδος (για να καταλάβουμε, τέτοια ήταν σε μεγάλο βαθμό και ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, αλλά και η σημερινή καταστροφή ανθρώπινων ζώων μέσω της απόλυσης, της διαθεσιμότητας, της διωκόμενης μετανάστευσης). Απ' την άλλη, και για να 'ρθουμε στο προκείμενο: καταναγκαστική, βίαιη απαλλοτρίωση της περιουσίας των υπολοίπων (όλων ημών), προκειμένου κατόπιν να τη ρευστοποιήσουν για να αποκτήσουν ξανά τη χαμένη οικονομική βάση – εφαλτήριο για να επαναλειτουργήσει το σύστημά τους – αυτό είναι η πρωταρχική συσσώρευση. Και γι' αυτό ξεπουλάνε τα πάντα. Γι' αυτό έγινε το ΤΑΙΠΕΔ, γι' αυτό απολύουν υπαλλήλους, γι' αυτό η άγρια φοροληστεία και ο ΕΝΦΙΑ. Στην προκειμένη περίπτωση του τελευταίου, επιβλήθηκε εξαιτίας μιας ειδικής συνθήκης που οφείλεται στην ιδιαίτερη υφή του πολιτικού κατεστημένου και του καπιταλισμού στην Ελλάδα: σ' ένα κοινωνικο-ιστορικό περιβάλλον που δεν ευνόησε ποτέ άλλες παραγωγικές επενδύσεις βασισμένες σε κάποια «υγιή» συνθήκη εξαιτίας της ανέκαθεν εύνοιας στους «ημετέρους» (και δη, για δεκαετίες, στους «εθνικόφρονες» εις βάρος των αριστερών), της αναξιοκρατίας και του πελατειακού συστήματος, οι πολίτες στράφηκαν στην αποταμίευση σε ακίνητα. Αποτέλεσμα, να υπάρχει σήμερα ένα μεγάλο ποσοστό ακίνητης ιδιοκτησίας⁷, άρα σωρευμένος πλούτος προς αρπα-

γή – λεηλασία, χωρίς τον κίνδυνο και το κόστος που συνεπάγονται οι επενδύσεις, οι συναλλαγές, τα ανταλλάγματα, τα ρίσκα, ο ανταγωνισμός, η «αστάθεια του διεθνούς περιβάλλοντος»...

Αυτοί είναι οι λόγοι για τους οποίους καταστρέφουν τη ζωή και το μέλλον μας, αυτοί είναι οι λόγοι για όλα τα μέτρα που έχουν πάρει από καταβολής «κρίσης» και για τον (κάθε) ΕΝΦΙΑ. Συμπέρασμα; δε χωράνε μεσοβέζικες λύσεις: όσο κυριαρχεί αυτό το σύστημα, μπορεί να τη γλυτώσεις τώρα, όχι όμως και την επόμενη φορά (που είναι δεδομένο πως θα 'ρθει). Αυτούς και το σύστημά τους πρέπει να τους καταστρέψουμε εκ βάθρων και να χτίσουμε ένα άλλο κόσμο. Το πώς θα γίνει αυτό, ως γνωστόν, είναι τεράστιο ιστορικό – και όχι μόνο – ζήτημα, και δεν είναι θέμα του κειμένου αυτού. Θέμα του κειμένου όμως, μπορεί να είναι τι κάνουμε ως τότε, τι κάνουμε σήμερα, σε σχέση με τον ΕΝΦΙΑ στην προκειμένη περίπτωση.

4. Αντιστάσεις

Χωρίς να χάνουμε από τον ορίζοντά μας το «δάσος», που είναι η κοπιώδης συγκρότηση ενός πλατιού επαναστατικού κινήματος με τις δικές του δομές παιδείας και αλληλεγγύης, όργανα αυτοδιοίκησης (σε δημοτικό, περιφερειακό, επίπεδο επικράτειας), επαναστατικό πρόγραμμα με θέσεις για κάθε τομέα της ανθρώπινης δραστηριότητας, συμμαχίες και οργανωμένους σχηματισμούς αυτοάμυνας, μπορούμε να ριζούμε από τώρα το σπόρο για το πρώτο του δέντρο αλλά και για τις άμεσες αντιστάσεις. Ήδη διαμορφώνεται, ξανά, ένα κίνημα από εργατικά σωματεία, συλλόγους και ενώσεις πολιτών, ομάδες επαγγελματιών με συμ-

βουλευτικό ρόλο, για να πολεμήσει στο μέτωπο αυτό. Ένα νέο «Δεν πληρώνω». Το παρακολουθούμε και συμμετέχουμε στις παρεμβάσεις του, στο μέτρο που είναι αυτοοργανωμένες και χωρίς πάτρωνες. Απευθυνόμαστε στους χώρους εργασίας μας (όσοι/ες ακόμα έχουν...), στη γειτονιά μας, και φτιάχνουμε νέες ομαδοποιήσεις που θα ενισχύσουν τις ήδη υπάρχουσες κινήσεις, με τις οποίες ερχόμαστε σε επαφή και κάνουμε δίκτυα. Μπλοκάρουμε εφορίες, τράπεζες, ειρηνοδικεία (αρμόδια για κατασχέσεις λόγω φορολογικών και άλλων χρεών). Για όσοι/ες δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να ορίσουν δικηγόρο προκειμένου για άμεσες νομικές ενέργειες που μπορούν να κάνουν (προσφυγές κατά των εκκαθαριστικών του ΕΝΦΙΑ) ώστε να μπλοκάρουν σε διοικητικά δικαστήρια την απόδοση του φόρου, ο Δικηγορικός Σύλλογος Αθηνών (Δ.Σ.Α.) παρέχει μέσω της ιστοσελίδας του (www.dsa.gr) όλες τις απαραίτητες οδηγίες καθώς και στήριξη (δυστυχώς βέβαια, μόνο για όσους δεν

μπορούν να καταβάλουν το ποσό που τους ζητά η Εφορία, χωρίς να διακινδυνεύσουν βασικά αγαθά για την επιβίωσή τους, όπως η στέγαση, η τροφή η θέρμανση κ.α, καθώς και τις περιπτώσεις όπου το συνολικό ετήσιο εισόδημα του φορολογούμενου δεν αρκεί για να καταβάλει το ποσό αυτό). Δεν πρέπει όμως να ξεχνάμε ποτέ, πως οι συσχετισμοί δύναμης είναι αυτοί που καταργούν την αδικία και την εκμετάλλευση, κι αυτοί φαίνονται περισσότερο στη συλλογική, κινηματική άμεση δράση.

Να τους υποχρεώσουμε να τα πάρουν απ' τους πλούσιους
Να κάνουμε το νόμο τους ε(ν)φιάλη για τους ίδιους, ή αλλιώς...

...ΠΡΩΤΑ ΝΑ ΜΑΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΟΥΝ ΎΣΤΕΡΑ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ (ΑΥΤΟΙ)

Σημειώσεις

- [1] Τα στοιχεία εδώ: <http://www.tovima.gr/files/1/2014/05/02/ekvouli.pdf>
- [2] Χαρακτηριστικό είναι ότι τα 600 εκατομμύρια ευρώ που φορτώθηκαν οι μισθωτοί το 2011 από τον τότε υπουργό οικονομικών και νυν συγκυβερνήτη Βενιζέλο ως «έκτακτη εισφορά αλληλεγγύης» για τους αυξανόμενους ανέργους, όχι μόνο δεν έφτασαν ποτέ στον ΟΑΕΔ, αλλά και κανείς από τα καθάρματα αυτά δεν έδωσε λόγο για το πού πήγαν, όταν (και) αυτό το σκάνδαλο αποκαλύφθηκε (και δεν είναι βέβαια καθόλου δύσκολο να υποθέσει κανείς ότι πήγαν στις τράπεζες και στους δανειστές, αφού υποστήκαμε άλλο ένα καραμπίνατο εμπαιγμό).
- [3] Τα στοιχεία από 'δω: <http://taxweb.isol-servers.net/news/news/view/id/1656>
- [4] Μειωμένο φόρο κατά 50% θα πληρώσουν μόνο όσοι έχουν εισοδήματα κάτω από 9.000 ευρώ, με προσαύξηση 1.000 ευρώ για τη σύζυγο και για κάθε προστατευόμενο τέκνο, εφόσον τα σπίτια που έχουν δεν ξεπερνούν τα 150 τ.μ. Όσοι τηρούν τις συγκεκριμένες προϋποθέσεις και είναι τρίτεκνοι, πολύτεκνοι ή άτομα με αναπηρία άνω του 80%, θα έχουν πλήρη απαλλαγή.
- [5] Τα στοιχεία προέρχονται από τις εξής πηγές:
-<http://ppo.gr/el/2011-05-31-19-18-12/282-enfia-2014-kritiki-foros-idioktisias-akiniton>
-<http://www.nar.net.gr/articles/ενφια-εργαλειο-συντριβής-εργαζόμενων-και-φτωχών-λαϊκών-στρωμάτων>
- [6] Σύμφωνα με μελέτη του ΟΟΣΑ, το 2007 στην Ελλάδα η πραγματική φορολογική επιβάρυνση για τα κέρδη των «εχόντων και κατεχόντων» δεν ξεπερνούσε το 15,9%. Την ίδια στιγμή η πραγματική φορολογική επιβάρυνση της εργασίας ήταν στο 35,1%. Δηλαδή, η ληστρική φορολογία δεν είναι ιδίον των μνημονίων αλλά μακροχρόνιο κατεστημένο: ήδη πριν από την «κρίση», η εργασία πλήρωνε στην Ελλάδα τρεις φορές περισσότερους φόρους από το κεφάλαιο...
- [7] Όχι πάντως όσο ισχυρίζονται, για να δικαιολογήσουν τα μέτρα αυτά: η Ελλάδα βρίσκεται κάτω από τη μέση (στη 16η θέση), μεταξύ 30 ευρωπαϊκών χωρών, στην ιδιοκατοίκηση. Συγκεκριμένα, οι Έλληνες σε ποσοστό 60% έχουν ιδιόκτητη κατοικία χωρίς να έχουν στεγαστικό δάνειο ή υποθήκη. Ποσοστό 15% κατοικεί σε ιδιόκτητο ακίνητο, το οποίο απέκτησε με στεγαστικό δάνειο και υποθήκη, ενώ συνολικά 75% έχει ιδιόκτητη κατοικία. Τα ποσοστά όμως ιδιοκατοίκησης είναι πολύ μεγαλύτερα στις πρώην ανατολικές χώρες: Ρουμανία, Κροατία, Λιθουανία, Σλοβακία, Ουγγαρία, Νορβηγία, Λεττονία, Βουλγαρία, Εσθονία, Νορβηγία, Τσεχία, αλλά και στην Ισπανία, Ισλανδία, Σλοβενία και Μάλτα (πηγή: Eurostat).

▲/ Ανέστιος

Πέρα από τον αγελαίο ατομικισμό της αστικής κοινωνίας η ελεύθερη καθολική ατομικότητα

Ο προλετάριος μη έχοντας άλλα μέσα για να διασφαλίσει την επιβίωση του πέρα από την εργασιακή του δύναμη, γρήγορα αποξενώνεται όχι μόνο από τη διαδικασία παραγωγής και αναπαραγωγής του υλικού κόσμου ολόκληρης της κοινωνίας, όχι μόνο από το αποτέλεσμα της εργασίας του, αλλά η αποξένωση επεκτείνεται σε ολόκληρη την κοινωνική του ζωή, ακόμη και στον εσωτερικό του κόσμο. Ολόκληρη η ζωή έχει αποικιοποιηθεί από το Κεφάλαιο. Η οικονομική, πολιτική και θεσμική ετερονομία αλληλοσυμπληρώνονται με την πνευματική και υπαρξιακή φτώχεια, ο καπιταλισμός γίνεται συσσώρευση όχι μόνο ιδιωτικού πλούτου, αλλά

και ατομικής φτώχειας (και επιπλέον συσσώρευση υλικών και πνευματικών σκουπιδιών). Το αλλοτριωμένο άτομο χάνει την αυτενέργειά του, χάνει την επαφή του με το φυσικό και κοινωνικό περιβάλλον, εμπραγματώνεται μέσα στην παραγωγή και ρομποτοποιείται στην κοινωνική του ζωή: «Η παραγωγή παράγει τον άνθρωπο όχι μόνο σαν ένα εμπόρευμα, το ανθρώπινο εμπόρευμα, τον άνθρωπο με τον προορισμό του εμπορεύματος, τον παράγει και στα μέτρα αυτού του προορισμού, σαν ένα ον πνευματικά και σωματικά απανθρωποποιημένο- ανηθικότητα, παραμόρφωση, ειλωτισμός των εργατών και των καπιταλιστών» (Μαρξ).

Νέοι Θεσμοί και πολιτικά σώματα

Συνέντευξη του David Graeber στον Andrea Staid

Αγαπητέ David, ως ανθρωπολόγος και ελευθεριακός ακτιβιστής, θεωρείς ότι υπάρχουν διασυνδέσεις ανάμεσα στα κοινωνικά κινήματα, την ελευθεριακή σκέψη και την ανθρωπολογία;

Πιστεύω ότι το ίδιο πράγμα που με οδήγησε στις πολιτικές μου απόψεις, είναι το ίδιο με αυτό που με οδήγησε να γίνω ανθρωπολόγος, και εννοώ τη διεύρυνση του νοήματος των ανθρώπινων δυνατοτήτων. Μεγάλωσα σε μια εργατική οικογένεια με ριζοσπαστικές τάσεις όπου διάβαζαν πολύ. Κάποια στιγμή παρατήρησα ότι είχαν πολλά βιβλία όμως σχεδόν κανένα κριτικής του κεφαλαίου. Δεν είχαν ανάγκη βιβλίων που θα τους έλεγαν γιατί ο καπιταλισμός δεν πήγαινε καλά είχαν όμως πολλά βιβλία ιστορίας, ανθρωπολογίας και επιστημονικής φαντασίας, ζούσαν μέσα στον καπιταλισμό από τις 9:00 έως τις 17:00, μετά ήθελαν να βρεθούν σε ένα άλλο μέρος, η ανθρωπολογία μας δίνει μια ιδέα αυτού του άλλου και μας δίνει επίσης τα αναγκαία κομμάτια για να το συναρμολογήσουμε.

Εδώ και πολλά χρόνια μέσα στα κινήματα, στην Ιταλία και σε πολλά άλλα μέρη, έχει ανοίξει μια συζήτηση γύρω από την έννοια της επανάστασης. Μερικά χρόνια πριν οργανώσαμε και στο Μιλάνο ένα συνέδριο μελετών για να ξεκαθαρίσουμε τι θα μπορούσε να σημαίνει σήμερα. Κατά τη δική μου άποψη η επανάσταση δεν μπορεί να γίνεται αντιληπτή ως κατάληψη των χειμερινών ανακτόρων, αλλά πρέπει να είναι μια επανάσταση της καθημερινής ζωής η οποία θα καταστρέφει τις σχέσεις κυριαρχίας ανάμεσα στους ανθρώπους, τα ζώα και τη φύση. Όλα αυτά βέβαια δεν αποκλείουν τη στιγμή μιας πιθανής γενικής εξέγερσης προσέχοντας όμως ώστε να μην καταστεί αναμονή μιας μελλοντικής ρόδινης ανατολής κι αρχίζοντας μέρα με τη μέρα να αλλάζουμε τις ζωές μας. Γιατί, επίσης, αν δεν επαναστατικοποιήσουμε την καθημερινότητά μας, όταν γίνει η εξέγερση δεν θα είμαστε ικανοί να δημιουργήσουμε το νέο κόσμο και θα ξαναδημιουργήσουμε μια κυριαρχία που θα έχει μόνο διαφορετικό όνομα. Πρόσφατα κι εσύ ασχολήθηκες με αυτό το θέμα, τι σκέφτεσαι;

Συμφωνώ απολύτως μαζί σου, πρόσφατα προσέγγισα την αντίληψη του Immanuel Wallerstein για την επανάσταση, ο οποίος στα γραπτά του υποστηρίζει ότι όλες οι επαναστάσεις, από τη γαλλική και μετά, ήταν παγκόσμιες επαναστάσεις γιατί άγγιζαν κατά κάποιο τρόπο όλο τον κόσμο.

Αυτό αφορά και τις περιπτώσεις του 1789 ή του 1917 όπου επαναστάσεις κατέλαβαν με "επιτυχία" την εξουσία σε μια χώρα αλλά και τις περιπτώσεις του 1848 ή 1968 όπου δεν υπήρξε αυτή η "επιτυχία", όμως γνωρίζουμε ότι μια επανάσταση επιτυγχάνει όταν μετά από αυτή συμβεί μια βαθιά αλλαγή στο κοινό πολιτικό αίσθημα. Η γαλλική επανάσταση συνέβη μόνο σε μία χώρα, στην πραγματικότητα όμως μεταμόρφωσε ολόκληρη τη βορειο - ατλαντική περιοχή του κόσμου, τις ιδέες που θεωρούνταν παράλογες πριν την επανάσταση, π.χ. αν έλεγες ότι η κοινωνική αλλαγή είναι κάτι το θετικό, ή ότι η νομιμότητα των κυβερνήσεων εκπορεύεται από το λαό θα σε θεωρούσαν τρελό ή θα σε καταδίκάζαν σε φυλάκιση.

Τριάντα χρόνια μετά τη γαλλική επανάσταση όλοι όφειλαν τουλάχιστον να λένε ότι συμφωνούν με αυτές τις αρχές. Με όμοιο τρόπο θα βρεις αλλαγές στο κοινό πολιτικό αίσθημα μετά από κάθε στιγμή επαναστατική ρήξης.

Το 1848 η επανάσταση εξερράγη σχεδόν ταυτόχρονα σε πενήντα διαφορετικά μέρη από τη Βλαχία μέχρι τη Βραζιλία. Σε καμία χώρα οι επαναστάτες δεν κατάφεραν να καταλάβουν την εξουσία, στη συνέχεια όμως, οι εμπνευσμένοι από τη γαλλική επανάσταση θε-

σμοί - τα συστήματα καθολικής εκπαίδευσης π.χ. - δημιουργήθηκαν σχεδόν παντού.

Μπορούμε να σημειώσουμε ότι το ίδιο μοντέλο αναπαράγεται κατά τη διάρκεια ολόκληρου του εικοστού αιώνα. Το 1917 στη Ρωσία, όπου οι επαναστάτες κατάφεραν να πάρουν την κρατική εξουσία. Όμως εκείνο που ο Wallerstein ονομάζει η "παγκόσμια επανάσταση του 1968" ήταν κάτι που έμοιαζε περισσότερο με αυτό που συνέβη το 1848: δηλαδή ένα κύμα που σηκώθηκε από την Κίνα έως την Τσεχοσλοβακία, από τη Γαλλία στο Μαρόκο, το οποίο δεν κατέλαβε την εξουσία πουθενά, αλλά όμως ξεκίνησε ένα τεράστιο μετασχηματισμό στον κοινό νου. Κατά κάποιο τρόπο όμως, η αληλουχία των γεγονότων στον

εικοστό αιώνα ήταν πολύ διαφορετική από εκείνη του προηγούμενου αιώνα, γιατί το 1968 δεν κατάφερε να παγιώσει τις νίκες που επιτεύχθηκαν το 1917.

Στην πραγματικότητα σημείωσε το πρώτο σημαντικό βήμα στην αντίθετη κατεύθυνση. Η ρωσική επανάσταση βέβαια αντιπροσώπευσε την τελική αποθέωση

του ιακωβίνικου ιδανικού για μετασχηματισμό της κοινωνίας από τα πάνω. Ενώ από την άλλη η παγκόσμια επανάσταση του 1968 ήταν περισσότερο αναρχική στο πνεύμα.

Με ποια έννοια η επανάσταση του '68 ήταν περισσότερο αναρχική;

Με την έννοια ότι το πνεύμα των αναρχικών ιδεών διαπότισε πολλούς από τους νέους αγώνες που ξεκίνησαν με το γαλλικό Μάη: η εξέγερση ενάντια στον γραφειοκρατικό κομορμισμό, η απόρριψη της κομματικής πολιτικής, η αφιέρωση στη δημιουργία μιας νέας απελευθερωτικής κουλτούρας που θα επέτρεπε μια αυθεντική ατομική αυτοπραγμάτωση. Τα τελευταία χρόνια είδαμε ένα είδος συνεχών μικρών '68. Οι εξεγέρσεις ενάντια στον κρατικό σοσιαλισμό οι οποίες ξεκίνησαν στην πλατεία Τιενανμέν και κορυφώθηκαν με την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης ξεκίνησαν κατ' αυτό τον τρόπο, αν και γρήγορα εκτράπηκαν στη μεγαλύτερη καπιταλιστική ενσωμάτωση του επαναστατικού πνεύματος της δεκαετίας του '60, η οποία έγινε γνωστή ως "νεοφιλελευθερισμός". Μετά την παγκόσμια Ζαπατιστική επανάσταση - από τους ίδιους επονομαζόμενη 4ος παγκόσμιος πόλεμος - η οποία άρχισε σαν ένα μίνι '68, η διαδικασία έγινε τόσο πυκνή και ταχεία που έμοιαζε σχεδόν θεσμισμένη:

Seattle, Genova, Cancun, Quebec, Hong Kong ...Και καθόσον το κίνημα No Global ήταν πραγματικά θεσμισμένο, δεδομένου του ότι στη δημιουργία του συνέβαλλαν τα παγκόσμια δίκτυα και οι Ζαπατίστας, κατέστη ένα είδος μικρού πραγματοποιημένου αναρχισμού, στηριζόμενου στις αρχές της αποκεντωμένης άμεσης

δημοκρατίας και της άμεσης δράσης. Η προοπτική υποχρεωτικής αντιμετώπισης ενός αληθινού και ιδιαίτερου παγκόσμιου δημοκρατικού κινήματος φόβισε ιδιαίτερα τις αμερικανικές αρχές οι οποίες αντέδρασαν πανικόβλητα.

Στην Ιταλία, το 2001 η κυβέρνηση τρόμαξε και κατέστειλε σκληρά τους νέους που επαναστατούσαν ενάντια σε ένα ζοφερό κόσμο. Στις ΗΠΑ χρησιμοποίησαν την ίδια συνταγή;

Υπάρχει φυσικά ένα παραδοσιακό αντίδοτο στην απειλή μαζικών κινητοποιήσεων από τα κάτω, αρκεί να ξεκινήσεις ένα πόλεμο. Δεν έχει σημασία ενάντια σε ποιον στρέφεται ο πόλεμος. Το σημαντικό είναι να έχεις έναν, κατά προτίμηση στην πιο ευρεία πιθανή κλίμακα. Σε αυτή την περίπτωση η κυβέρνηση των ΗΠΑ είχε το εξαιρετικό πλεονέκτημα μιας αυθεντικής αφορμής - μια ομάδα δεξιών ισλαμιστών, ασύντακτη και κατά μεγάλο μέρος αναποτελεσματική μέχρι εκείνη τη στιγμή, η οποία για μια φορά στην ιστορία, δοκίμαζε την πραγματοποίηση μιας υπερβολικά φιλόδοξης τρομοκρατικής ενέργειας την οποία κατόπιν υλοποίησε στην πραγματικότητα. Οι ΗΠΑ αντί να περιοριστούν στον εντοπισμό των υπευθύνων άρχισαν να πετάνε δισεκατομμύρια δολάρια σε στρατιωτικούς εξοπλισμούς για το τίποτα. Δέκα χρόνια αργότερα,

ο παροξυσμός που ακολούθησε την αυτοκρατορική υπερφόρτωση φαίνεται ότι ναρκοθέτησε τις ίδιες τις βάσεις της αμερικανικής αυτοκρατορίας. Αυτό στο οποίο παριστάμεθα σήμερα είναι η διαδικασία κατάρρευσης της Αυτοκρατορίας.

Άρα λοιπόν φαίνεται λογικό που η παγκόσμια επανάσταση του 2011 ξεκίνησε ως μια εξέγερση ενάντια στα Κράτη δορυφόρους των ΗΠΑ, σχεδόν με τον ίδιο τρόπο που οι εξεγέρσεις οι οποίες οδήγησαν στην κατάρρευση τη σοβιετική εξουσία στην ΕΣΣΔ ξεκίνησαν από μέρη όπως η Πολωνία και η Τσεχοσλοβακία. Το επαναστατικό κύμα διαχύθηκε σε όλη τη μεσόγειο, από τη Β. Αφρική στη Ν. Ευρώπη και κατόπιν, αρχικά με πιο αβέβαιο τρόπο, μέσω του ατλαντικού στη Νέα Υόρκη. Όμως από τη στιγμή που γεννήθηκε, μέσα σε λίγες εβδομάδες, εξερράγη σε ολόκληρο τον κόσμο.

Προσφάτως μετά τις διαδηλώσεις του Occupy και τα κινήματα που αναπτύχθηκαν σε όλο τον κόσμο έγραψα ένα email στον Immanuel Wallerstein για να τον ρωτήσω αν μπορούμε να μιλάμε και πάλι για μια παγκόσμια επανάσταση το 2011 κι εκείνος μου απάντησε ναι.

Τώρα πρέπει να δούμε πόση αλλαγή θα μείνει στο κοινό αίσθημα. Αυτό αφορά εμάς, πρέπει να δούμε πόσο μπορούμε να οικοδομήσουμε πάνω σε αυτό το υγιές και επαναστατικό ρήγμα και να προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε νέους θεσμούς και πολιτικά σώματα που θα εγγυώνται το χώρο μέσα στον οποίο η ελευθερία μπορεί να εκδηλωθεί.

Andrea Staid
Μετάφραση Νίκος Χριστόπουλος

Η συνέντευξη που πήρε ο Andrea Staid από τον David Graeber, κατά τη διάρκεια της επίσκεψης του τελευταίου στην Ιταλία για την παρουσίαση των βιβλίων του Κριτική της δυτικής δημοκρατίας και Χρέος, δημοσιεύτηκε στο ιταλικό αναρχικό περιοδικό A Rivista Anarchica (Ιούνιος 2013 τεύχος 381).

BLACKUROI.GR
ομάδα αντιπληροφόρησης

Ενημέρωση από εμάς για μας
Χωρίς διαμεσολαβητές, διαφημιστές, αφεντικά

Οι ανθρώπινες ασπίδες... ή αλλιώς, “τα όρια του κόσμου μου τα όρια της γλώσσας μου”

Η γενοκτονία των Εβραίων στον Β' παγκόσμιο πόλεμο, κρύφτηκε πίσω από δυο κατ' αρχήν αδιάφορα αθώες λέξεις, τη Gesamtloensung, που στα Γερμανικά σημαίνει “συνολική λύση” και τη Endloesung που σημαίνει “τελική λύση”.

Απ' αρχής μέχρις του τέλους του ναζιστικού καθεστώτος, η χρήση των λέξεων (δημόσιοι λόγοι, ειδήσεις, εντολές, οδηγίες, αρθρογραφία, επίσημη αλληλογραφία κλπ) υπάκουε σε αυστηρούς και άκαμπτους γλωσσικούς κανόνες. Οι λέξεις που χρησιμοποιούνταν ήταν, αποκλειστικά, η “εκκένωση”, η “ειδική μεταχείριση”, η “μετοικεσία”, η “ανομοίωση” (αντί της αφομοίωσης), η “εργασία στην ανατολή” κλπ κλπ. Αυτό δεν είχε να κάνει με την χρήση ενός κρυφού συνωμοτικού κώδικα, που χρησιμοποιούν κάποιοι εγκληματίες μεταξύ τους για να μη γίνονται αντιληπτοί απ' τα μελλοντικά θύματά τους, τους εχθρούς, ή αντιπάλους τους. Αντίθετα ήταν προϊόν της πρόθεσης του ναζιστικού καθεστώτος μέσα απ την κατασκευή μιας νέας γλώσσας να επαναορίσει τα όρια του και να εντάξει σε αυτά τους χρήστες της.

Το αποτέλεσμα του γλωσσικού αυτού συστήματος ήταν, ότι όχι

μόνο εμπόδιζε τους ανθρώπους να έχουν σαφή επίγνωση των εγκληματικών τους πράξεων, αλλά και τους στέρησε τη δυνατότητα να τις συσχετίσουν με την παλιά, την «κανονική» τους γνώση για το τι είναι φόνος, έγκλημα, γενοκτονία, ψέμα κλπ. Εκτελούσαν απλώς εντολές. Έτσι όλα ήταν πολύ πιο εύκολα για όλους. Δεν υπήρχε φόνος, έγκλημα, γενοκτονία, κλοπή κλπ. Μόνο “εκκένωση, ειδική μεταχείριση, εθνική ανάγκη”. Ίσως το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα σε αυτή την πειθαρχία της εκτέλεσης των εντολών τους ήταν ο Άντολφ Άιχμαν, συνταγματάρχης των SS και επικεφαλής του

γραφείου Εβραϊκών υποθέσεων της Γκεστάπο, ο οποίος θεωρείται ο αρχιτέκτονας του ολοκαυτώματος. Ο Άιχμαν στη δίκη του έγινε στην Ιερουσαλήμ το 1960 μετά τη σύλληψη του στην Αργεντινή όπου κρυβόταν, επικαλέστηκε αυτό ακριβώς: ότι ήταν ένας απλός στρατιωτικός και υπάλληλος του κράτους που εκτελούσε τις εντολές των ανωτέρων του.

Σύμφωνα με την Χάνα Άρεντ, η οποία παρακολούθησε τη δίκη του και μετά έγραψε το περίφημο βιβλίο της “Ο Άιχμαν στην Ιερουσαλήμ - η κοινοτοπία του κακού”, το κακό προέρχεται από την

αδυναμία του ατόμου να σκεφτεί. Βλέποντας στον Άιχμαν ένα τυπικό παράδειγμα γραφειοκράτη που απλά υπακούει στις εντολές των ανωτέρων του, προσπάθησε να κατανοήσει και να εξηγήσει την σχέση ανάμεσα στα πιο φρικιαστικά, τερατώδη εγκλήματα και την περάτωσή τους από εντελώς συνηθισμένα άτομα, κοινούς γραφειοκράτες και οικογενειάρχες.

Η Άρεντ θεωρούσε καθήκον μας να προσπαθήσουμε να κατανοήσουμε τι είναι αυτό που μετατρέπει απλούς ανθρώπους σε όργανα του ολοκληρωτισμού. Έλεγε λοιπόν: «Ο μεγαλύτερος κίνδυνος στο να αναγνωρίσουμε τον ολοκληρωτισμό ως την κατάρα του αιώνα θα ήταν μια τέτοια εμμονή με αυτόν που θα μας εμπόδιζε να δούμε τα πολλά εκείνα μικρά κακά με τα οποία είναι στρωμένος ο δρόμος προς την κόλαση.» Στον ίδιο ακριβώς σκοπό, σαν καλοί μαθητές συνέχισαν να παίζουν μελλοντικά όλα τα ολοκληρωτικά καθεστώτα δυτικής κοπής (και το Ελληνικό κράτος φυσικά, αν σκεφτούμε τους όρους που χρησιμοποιεί σήμερα εναντίον των μεταναστών των στρατοπέδων συγκέντρωσής τους, των πολιτικών κρατουμένων κλπ κλπ) με αποκορύφωμα το κράτος του Ισραήλ που συνιστά ένα ιδιότυπο

μόρφωμα ολοκληρωτικής αστικής δημοκρατίας και φονταμενταλιστικής ραβινιστικής θεοκρατίας.

Απλώς την δική τους “Gesamtloensung” κατά των παλαιστίνων, την βάφτισαν “άμυνα”, τον πόλεμο “συμπλοκή” και τη δολοφονία αμ'αχων, “χτύπημα των ανθρώπινων ασπίδων που έβαλε ο εχθρός”, τοποθετώντας το ανθρώπινο στη θέση του κατηγορηματικού προσδιορισμού της ασπίδας και αποδίδοντάς του την ίδια αξία με οποιοδήποτε άλλον προσδιορισμό (πχ σιδερένια ασπίδα, πλαστική ασπίδα, ξύλινη κλπ).

Το θλιβερό, για την περίπτωση μας, είναι πως υπάρχουν αυτοπροσδιοριζόμενοι ως υπερασπιστές ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αριστεροί και δημοκράτες που σιμπίαν σε τόσο φτηνά γλωσσικά τερτίπια χωρίς να αντιλαμβάνονται ότι όταν ένας πόλεμος ξεκινά εναντίον οποιουδήποτε εσωτερικού ή εξωτερικού εχθρού, αυτό που τον προαναγγέλλει είναι η κατασκευασμένη γλωσσική προπαγάνδα που παρουσιάζει το έγκλημα, το αίμα και τον πόνο σαν ένα απλό ευγενές λεκτικά πανεπιστημιακό σύγγραμμα.

✎ Ευάγγελος Αληθινός

Μανωλάδα: ο Τζάνγκο δε φάνηκε ακόμα...

Τον Απρίλη του 2012 Μπαγκλαντεσιανοί εργάτες αποφάσισαν συλλογικά να ζητήσουν τα επί μνην δεδουλευμένα τους από το μεγαλοτσιφλικό φραουλοπαραγωγό της Νέας Μανωλάδας Βαγγελάτο. Αντί αυτού, συνάντησαν μπράβους οπλισμένους με μπόλικο φασισμό και όπλα. Τελικά, αντί για ευρώ εισέπραξαν άφθονο ξύλο, σφαίρες και σκάγια. Δεκαεννιά από τους άμοιρους εργάτες διακομίσθηκαν στο νοσοκομείο του Πύργου Ηλείας κι άλλοι εννιά διακομίσθηκαν στο νοσοκομείο της Πάτρας με τραύματα σε ζωτικά όργανα.

Το αίμα κύλησε για άλλη μια φορά στους αγρούς του πόνου, δίνοντας τροφή στα ΜΜΕ για να ξεκινήσουν το γνώριμο για αυτούς παιγνίδι τάχα μου ότι δεν γνώριζαν την άθλια εργασιακή εκμετάλλευση στον ελληνικό χώρο και ότι τα ανθρώπινα δικαιώματα των μεταναστών δεν καταπατούνται ασυστόλως. Έγιναν εκτενή ρεπορτάζ σε τηλεοράσεις, στήθηκαν τηλεοπτικά δικαστήρια σε μηδενικό χρόνο και Άδωνις, Παναγιώταρος, Δένδιας και λοιποί του σιναφιού ξέρασαν δικαιολογίες, αηδίες και μίσος κατά των μεταναστών, ενώ γνωρίζουν πολύ καλά τα φαινόμενα που καθημερινά εκτυλίσσονται στα ελληνικά χωράφια μεγαλοτσιφλικάδων της κάθε Μανωλάδας και αγνοούν

προκλητικά τον ανθρώπινο πόνο, καθώς αυτό τους εξυπηρετεί σε χρήμα και ρουσφέτια.

Στις συγκεκριμένες περιοχές πολλάκις αλλοδαπά χέρια έχουν μολωπίσει όχι μόνο από τη βαριά εργασία αλλά κι από το πολύ ξύλο και την κακοποίηση. Κι αυτά τα χέρια δεν είναι μόνο ενηλίκων αλλά και παιδικά. Κορμιά έχουν σχιστεί στην ασφαλτο δεμένα σε οχήματα, με τους επιστάτες δουλεμπόρους να γκαζώνουν πίσω από το τιμόνι χαμογελώντας εν είδει τιμωρών, ενώ πίσω τους οι πέτρες και το χώμα διεκδικούν κομμάτια ανθρώπινης σάρκας. Όλ' αυτά εις γνώσιν της τοπικής κοινωνίας, των θεσμικών οργάνων, των μπάτσων και των γιατρών - μια ωραία λευκή κορδέλα (βλ. Das weiße Band). Η αστυνομία στις ανακοινώσεις της προσπαθούσε να περάσει τα περιστατικά αυτά ως ήσσονος σημασίας και έκανε τα στραβά μάτια

στο γεγονός ότι κατάσταση είχε ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Περιστατικά τα οποία κρατάνε από τις αρχές του 1990, όταν το αλβανικό εργατικό μεταναστευτικό κύμα χτύπησε τις πόρτες πάμπολλων εργοδοτών. Και τότε, ο Έλλην της διασποράς του '50-'60 χτύπησε αλύπητα τον έρμο μετανάστη διότι απλά ο εργαζόμενος ζήτησε τα δεδουλευμένα του. Ξύλο και πάλι ξύλο, και εν συνεχεία κατάδοση στην αστυνομία επειδή δεν κατείχε άδεια παραμονής.

Όλ' αυτά τα φαινόμενα δεν είναι ανεξήγητα. Η διαρκής προβολή της δράσης της Χ.Α. (νταηλίκια και τσαμπουκάς, διάλυση λαϊκών αγορών κλπ) από τα ΜΜΕ και η προκλητική ατιμωρησία της γι' αυτή ενθαρρύνει τον κάθε χαζό νεοέλληνα ψηφοφόρο να ασπαστεί την ίδια τακτική, αφού η «δικαιοσύνη» είναι φίδι που δε δαγκώνει τα παιδιά της.

Κι επειδή το κράτος δεν πάει πίσω, χειρίστηκε ανάλογα τη συγκεκριμένη περίπτωση της Μανωλάδας. Ο Δένδιας, ως υπουργός δικαιοσύνης, δεσμεύτηκε ότι κανείς μετανάστης - θύμα της επίθεσης δε θα απελαθεί και κανένας μάρτυρας δεν θα γίνει έρμαιο των απειλών των πιστολέρο επιστατών και του αφεντικού τους. Κι όμως, μέσα σ' ένα χρόνο, δεκάδες από τα θύματα έχουν απελαθεί, ενώ

όσοι είχαν τραυματιστεί αναγκάστηκαν από τις δικαστικές αρχές να ζητήσουν άδεια παραμονής μέχρι τη διεξαγωγή της δίκης. Μόνο 35 από τις 154 άδειες δόθηκαν και στους υπόλοιπους δε χορηγήθηκε κάποιο σχετικό έγγραφο για τη συμμετοχή τους στη δίκη. Έτσι, αρκετοί από αυτούς απελάθηκαν ενώ άλλοι κρατούνται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης μετά από επιχειρήσεις - «σκούπα» στο πλαίσιο του σχεδίου «Ξένιος Δίας». Πέρα από τις λοιδορίες της ελληνικής δικαιοσύνης υπήρχαν και φαινόμενα ξυλοδαρμών και απειλών εναντίον βασικών μαρτύρων, δίχως αυτό να επηρεάσει στο ελάχιστο τη διεξαγωγή της δίκης, που έλαβε χώρα κάτω από καθεστώς τρομοκρατίας.

Στις 6 Ιουνίου 2014, το μικτό ορκωτό δικαστήριο πήρε μπρος μετά από 2 αναβολές κι αφού πλέον οι κατηγορίες είχαν μετατραπεί από απόπειρα ανθρωποκτονίας σε «βαριά ασκούμενη σωματική βλάβη», πράγμα που σήμαινε ότι οι κατηγορούμενοι θα έπεφταν στα μαλακά. Πέραν τούτου, ένα θέμα με το οποίο η ελληνική δικαιοσύνη θα ερχόταν αντιμέτωπη ήταν κι αυτό της εμπορίας εργατικού δυναμικού, το οποίο είναι επίσης καλά συγκαλυμμένο από την εξουσία εδώ και πολλά έτη. Η δίκη τέλειωσε στις 30/7/14 και η απόφαση γνωστοποιήθηκε την

επόμενη μέρα. Όπως όλοι αντιλαμβανόμαστε, αφού γνωρίζουμε το επαναλαμβανόμενο στόρι του έργου, ο μεγαλοτσιφλικός-δουλέμπορας αθώωθηκε όπως και ένας μπράβος του, ενώ οι άλλοι 2 πιστολέρο τη βγάλαν λάδι με εξαγοράσιμες ποινές ανασταλτικού χαρακτήρα και αφέθηκαν ελεύθεροι. Όσο για τη δουλεμπορία...αθώοι. Να σημειωθεί πως η απόφαση του δικαστηρίου ήταν ομόφωνη (7-0), κάτι που σημαίνει πως δεν μπορούσε να ασκηθεί έφεση για το αποτέλεσμα.

Και φτάνουμε στο σημείο στο οποίο πρέπει να αναφερθούμε στην αφασία - ανοχή της «δικαιοσύνης» σε τέτοιου είδους φαινόμενα. Η απόφαση ουσιαστικά νομιμοποιεί τα φαινόμενα ρατσισμού και ξενοφοβίας εναντίον των μεταναστών, με αποτέλεσμα τα φαινόμενα αυτά να αναπαράγονται στο μέλλον και να χαρακτηρίζονται «μεμονωμένα». Τα θεσμικά όργανα είναι απρόθυμα ν' αντιμετωπίσουν φαινόμενα τέτοιας σημασίας (μιας και τα άτομα που είναι εντεταλμένα να επιτελούν το λειτούργημα αυτό είτε θα εξυπηρετούν το σύστημα είτε θα είναι ανήμπορα να αντιδράσουν).

Η συνέχεια επί του πιεστηρίου...

✎ Της μοιχαλούς

■ Απεργία πείνας: το έσχατο μέσο αγώνα

Στις αρχές του καλοκαιριού χιλιάδες κρατούμενοι από τις φυλακές όλης της χώρας ξεκίνησαν απεργία πείνας διεκδικώντας την απόσυρση του νομοσχεδίου για τις ειδικές συνθήκες κράτησης. Οι κρατούμενοι, παρότι το νομοσχέδιο κατατέθηκε και υπερψηφίστηκε, πραγματοποίησαν μια από τις μεγαλύτερες απεργίες πείνας στο Ελλαδικό χώρο και διήρκησε 5 μέρες.

Ιστορική αναδρομή της απεργίας πείνας ως μέσο αγώνα

Παρόλο που από τα τέλη του 20ου αιώνα έως σήμερα σε όλο τον κόσμο αυξάνονται οι απεργίες πείνας ως έσχατο μέσο παθητικής αντίστασης και αγώνα, η ιστορία των πρώτων απεργιών πείνας μας πάει πολύ πίσω.

Στις πρώτες απεργίες πείνας κατατάσσονται οι μαζικές νηστείες των Αμερικανών για την αμερικανική ανεξαρτησία ενώ η πρώτη απεργία πείνας κρατουμένων καταγράφεται τέλη του 19ου αιώνα από τους Ρώσους πολιτικούς κρατούμενους στις τσαρικές φυλακές, οι οποίοι διαμαρτύρονταν για τα λευκά κελιά και την απομόνωση. Στις αρχές του 20ου αιώνα έχουμε για πρώτη φορά, ως κατασταλτική απάντηση στην απεργία πείνας, την υποχρεωτική σίτιση στις Αγγλίδες σουφραζέτες μετά από απόφαση του υπουργού εσωτερικών της Αγγλίας, ο οποίος βρέθηκε σε κατάσταση πανικού μπροστά στη νέα αυτή μορφή διαμαρτυρίας. Παγκόσμια γνωστές ήταν και η σειρά από απεργίες πείνας του Μαχάτμα Γκάντι απέναντι στην βρετανική κυριαρχία το 1930. Στα επόμενα χρόνια οι απεργίες πείνας γίνονται πιο μαζικές και αποφασιστικές. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, οι νεκροί απεργοί πείνας της ε.ο RAF το 1974 και οι θάνατοι των μαχητών του IRA το 1981, με πρώτο αυτό του Μπόμπι Σαντς μετά από 66 μέρες απεργία πείνας. Στον ελλαδικό χώρο οι πρώτες απεργίες πείνας χρονολογούνται την περίοδο του Μεσοπόλεμου και του Εμφύλιου από τους τότε πολιτικούς κρατούμενους. Την δεκαετία '75-85 είχαμε τις απεργίες πείνας των ποινικών βαρυνοιτών της Κέρκυρας και λίγα χρόνια αργότερα έχουμε τις σκληρές απεργίες πείνας των αναρχικών Κώστα Καλαρέμα και Χριστόφορου Μαρίνου, στους οποίους είχε εκδοθεί διαταγή υποχρεωτικής σίτισης, με τον τελευταίο μάλιστα, να πέφτει σε κόμμα. Η πιο μεγάλη απεργία πείνας στον ελλαδικό χώρο καταγράφηκε το 2008 όπου χιλιάδες κρατούμενοι διαμαρτύρονταν εναντίον στις άθλιες συνθήκες διαβίωσης. Στην συνέχεια ακολούθησαν οι νικηφόρες απεργίες πείνας των 300 μεταναστών-εργατών, της ε.ο Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς και του αναρχικού Κώστα Σακκά, ενώ πολύ πρόσφατη ήταν αυτή του Σπύρου Στρατούλη και

των αλληλέγγυων συγκαταόμενων του.

Συνειδητή απόφαση και όχι κίνηση απελπισίας

Από τους πολιτικούς κρατούμενους στο Γκουαντάναμο μέχρι τους απεργούς πείνας στα κελιά τύπου F στην Τουρκία (υπολογίζονται 122 νεκροί) και από κει στους αναρχικούς απεργούς πείνας και δίψας στον Κορυδαλλό, τα κοινά σημεία σύνδεσης μπορεί να είναι από ελάχιστα έως μηδαμινά, υπάρχει όμως ένα κοινό χαρακτηριστικό, η απόφαση των απεργών να παλέψουν μέχρι το τέλος, μέχρι την νίκη.

Η επιλογή της απεργίας πείνας ως μέσο αγώνα δεν ήταν ποτέ μια κίνηση απελπισίας ούτε μια "ειρηνική" διαμαρτυρία για να προβάλει την θυματοποίηση του απεργού και να αποσπάσει την ευαισθησία και την φιλανθρωπία των εξουσιαστών και της πλέμπας. Ήταν και θα είναι μια συνειδητή απόφαση αγώνα, μια κραυγή αξιοπρέπειας από τους κρατούμενους στα κολαστήρια της δημοκρατίας, μια μάχη από τους καταπιεσμένους ενάντια στο κράτος, ένας ακόμα αγώνας μέχρι εσχάτων με όλα τα μέσα. Ένας αγώνας που στοχεύει πρωτίστως στον εκβιασμό του κράτος από πλευράς του απεργού πείνας για την πραγμάτωση των αιτημάτων του και έπειτα την ανάδειξη του ζητήματος και την δημιουργία κινήματος αλληλεγγύης.

Παρόλο που σε έναν αγώνα ανάλογα με τις συνθήκες και την έκβασή του κρίνεται ο νικητής, στην περίπτωση της απεργίας πείνας, ο νικητής είναι πάντοτε ένας, ο απεργός, είτε με την πραγμάτωση των αιτημάτων του είτε με το θάνατό του.

Επιπτώσεις μιας απεργίας πείνας

«Κατά τη διάρκεια μιας απεργίας πείνας ο οργανισμός υποβάλλεται σε σοβαρή δοκιμασία από το πρώτο κιόλας διάστημα και οι γιατροί που παρακολουθούν απεργούς πείνας θα πρέπει να επαγρυπνούν. Κατά τη διάρκεια των πρώτων δέκα ημερών περίπου, ο οργανισμός χρησιμοποιεί ως πηγή ενέργειας τις αποθήκες γλυκογόνου του ήπατος και των μυών. Ακολούθως, και μετά την εξάντληση των αποθηκών αυτών, χρησιμοποιούνται τα αμινοξέα των μυών αυτών καθυλών. Αυτό έχει ως συνέπεια από το δεύτερο κιόλας δεκαήμερο μιας απεργίας πείνας να παρατηρείται σημαντική απώλεια μυϊκής μάζας, στην οποία συμπεριλαμβάνεται και ο καρδιακός μυς. Κατά την τελική φάση «προστατεύονται» οι υπολειπόμενοι μύες και για την παραγωγή ενέργειας χρησιμοποιούνται οι αποθήκες λιπώδους ιστού του οργανισμού. Όταν εξαντληθούν οι αποθήκες λίπους ακολουθεί καταστροφικός καταβολισμός πρωτεϊνών

από τους μυς, με σοβαρά αποτελέσματα κυρίως για τον καρδιακό μυ. Στο πλαίσιο της αντιρρόπησης της πείνας, ο θυρεοειδής αδένας αρχίζει να υπολειτουργεί. Αυτό έχει ως τελική συνέπεια εύκολη κόπωση, υποθερμία και δυσανεξία στο ψύχος.

Η κατάσταση του ασθενούς θεωρείται κρίσιμη εάν έχουν περάσει δέκα ημέρες από την έναρξη της απεργίας πείνας ή εάν ο ασθενής έχει χάσει πάνω από 10% του σωματικού του βάρους. Κυριότερο σύμπτωμα που απαντά σε όλους σχεδόν τους απεργούς πείνας είναι το αίσθημα εύκολης κοπώσεως, οι λιποθυμικές τάσεις και το αίσθημα ζάλης. Βραδυκαρδία και πτώση της αρτηριακής πίεσης παρατηρούνται σε όλους τους ασθενείς αρκετά ωρίς. Ορθοστατική υπόταση εμφανίζουν όλοι περί την 20ή ημέρα, ορισμένες φορές δε οδηγεί σε σημαντική ανικανότητα. Από τις πρώτες ημέρες οι ασθενείς μπορεί να εμφανίσουν κοιλιακά άλγη και γαστρεντερικές διαταραχές, κυρίως σοβαρή δυσκοιλιότητα. Ο απεργός πείνας χάνει σταδιακά το αίσθημα της πείνας αλλά και το αίσθημα της δίψας, με αποτέλεσμα, εάν δεν υπάρχει κατάλληλη ιατρική βοήθεια και καθοδήγηση, σοβαρή αφυδάτωση.

Η έλλειψη βιταμινών, σε συνδυασμό με άλλους μηχανισμούς και κυρίως τις επαναλαμβανόμενες κρίσεις υπογλυκαιμίας, μπορεί να έχει μοιραίες συνέπειες για το κεντρικό νευρικό σύστημα. Σημαντικότερη επιπλοκή είναι η εμφάνιση εγκεφαλοπάθειας Wernicke, η οποία δεν είναι αναστρέψιμη. Επιπλέον, έχει παρατηρηθεί μη αναστρέψιμη πολυνευροπάθεια, κατάθλιψη, συναισθηματική αστάθεια και κατάσταση που προσομοιάζει με το σύνδρομο μετατραυματικού stress. Στα τελικά στάδια της αποχής από το φαγητό και από την έλλειψη βιταμινών μπορεί να παρατηρηθούν μια σειρά από επιπλοκές που ξεκινούν από την αιμορραγική διάθεση και φτάνουν έως την τύφλωση...

Ο χρόνος από την έναρξη μιας απεργίας πείνας μέχρι το θάνατο ποικίλλει ανάλογα με τον κάθε ασθενή και ανάλογα με το βαθμό ιατρικής βοήθειας που δέχεται». [1]

Όσον αφορά την υποχρεωτική σίτιση, βάσει διεθνών συνθηκών, θεωρείται πια από αρκετούς γιατρούς βασανιστήριο και δεν είναι ποτέ ηθικά αποδεκτό ειδικά όταν ο κρατούμενος δεν συμφωνεί. Ωστόσο, πολλές φορές, γιατροί τάσσονται στο πλευρό της εξουσίας και υποχρεώνουν τους απεργούς σε αυτό το εξευτελιστικό και απάνθρωπο βασανιστήριο που μπορεί, όταν η απεργία και η υγεία των απεργών βρίσκεται σε κρίσιμο σημείο, να προκαλέσει μη αναστρέψιμες επιπτώσεις.

Η αντιμετώπιση από την εξουσία και η Αλληλεγγύη

«Ο κ. Σαντς ήταν απλά ένας κατάδικος που επέλεξε να πεθάνει». δήλωσε στις 6 Μάιου η τότε πρωθυπουργός της Βρετανίας Μάργκαρετ Θάτσερ για το θάνατο του αγωνιστή του IRA Μπόμπι Σαντς που παρόλο που έχασε τη ζωή του ενώ υποστηριζόταν από ένα μεγάλο κίνημα αλληλεγγύης, το κράτος της Βρετανίας δεν έκανε ούτε ένα βήμα πίσω από την πολιτική της εξόντωσης των ανταρτών του IRA, με αποτέλεσμα να πεθάνουν και οι υπόλοιποι απεργοί πείνας μετά από λίγους μήνες. Συνεπάγεται λοιπόν, πως η αντίδραση της εξουσίας αλλά και το αποτέλεσμα της απεργίας πείνας εξαρτάται πάντα από πολ-

λούς παράγοντες όπως η «κοινή γνώμη», ο ρόλος των μίντια, η στάση των επαναστατικών κομμάτων της κοινωνίας, καθώς και το εκάστοτε κίνημα αλληλεγγύης. Όσον αφορά την «κοινή γνώμη», φαίνεται ότι τελικά, μάλλον αδιαφορία και άγνοια κυριαρχεί στο κοινωνικό πεδίο για τους απεργούς πείνας και ελάχιστη αλληλεγγύη, κι αυτή μονό όταν οι απεργοί φτάνουν σε κρίσιμο σημείο με κίνδυνο τη ζωή τους, όπως στην περίπτωση του Κ.Σακκά. Εδώ ακριβώς μεσολαβεί και ο ρόλος των μίντια, τα οποία συνήθως τάσσονται υπέρ της εξουσίας, καθορίζοντας τι και πως θα γίνει γνωστό επιβεβαιώνοντας τα λόγια του Σερζ Ζιλί, ότι «τα μέσα ενδιαφέρονται μόνον από την στιγμή που αρχίζει ο κίνδυνος του θανάτου μετατρέποντας τις υποθέσεις σε καθημερινό ειδησεογραφικό σίριαλ».

Από την μεριά μας, στεκόμαστε έμπρακτα διπλά στους απεργούς πείνας. Πρώτα απ' όλα, δίνοντας έμφαση στο κομμάτι της αντιπληροφόρησης, εμποδίζοντας έτσι της αστικές φυλλάδες να παραπληροφορούν και σπάζοντας την αγνοία της κοινωνίας. Τα μέσα αντιπληροφόρησης και στήριξης των απεργών είναι πολλά, από τα πανό και τα μοιράσματα κείμενων, μέχρι την κατάληψη κτιρίων, τις παρεμβάσεις και μικροφωνικές σε κεντρικά σημεία των πόλεων και έξω από τις φυλακές μέχρι το σαμποτάρισμα και τις συγκρουσιακές πορείες. Τέλος, όλες αυτές οι δράσεις, ως ξεκάθαρα αναρχικές, αναπτύσσονται μακριά από θεσμικούς διαμεσολαβητές και τα μαγαζάκια της αριστεράς, δείχνοντας πως κανένας σύντροφος ή απεργός πείνας δεν είναι μόνος τους, τονώνοντας το ηθικό τους και την ψυχολογία τους και παράλληλα τονίζοντας πως ο αγώνας για επανάσταση και για το γκρέμισμα κάθε φυλακής είναι ακόμα ανοιχτός.

Πηγές

- 1: Απόσπασμα από την ΕΙΝΑΠ
- 2: Διακήρυξη για τους απεργούς πείνας από την παγκόσμια ένωση γιατρών- <http://www.ygeianet.gr/box/cal/21296.pdf>

■/ Ανάφωτος

■ Για την Athens Antifa League

ένα αντιεμπορευματικό και αυτοοργανωμένο «πρωτάθλημα» ποδοσφαίρου στις γειτονιές της Αθήνας

Δημιουργήθηκε στα τέλη του 2012 από μια μικρή ομάδα ανθρώπων του αντιεξουσιαστικού/αναρχικού χώρου που γουστάρουν τον αθλητισμό και ειδικότερα το ποδόσφαιρο, όπως αυτό παιζόταν και ήταν κάποτε, αγνό και ρομαντικό. Μια προσπάθεια να στηθεί στην πράξη ένα διαφορετικό πρωτάθλημα ποδοσφαίρου μακριά από λογικές ανταγωνισμού, με όρους ισότητας και αλληλεγγύης.

Ένα αθλητικό και πολιτικοποιημένο εγχείρημα δρόμου που έχει στόχο και την εξάπλωση του αντιφασιστικού ιδεώδους στην κοινωνία και τη συσπείρωση ενάντια στο φασισμό μέσα από το αγαπημένο μας άθλημα. Πιο συγκεκριμένα, είναι ένα μη αντιεμπορευματικό και αυτοοργανωμένο «πρωτάθλημα» διαρκείας που προσφέρει συν τοις άλλοις ψυχαγωγία. Είναι ανοιχτό σε όλους και όλες και πραγματοποιείται στις γειτονιές της Αθήνας από τις ίδιες τις ομάδες. Δημιουργούμε φιλικούς και συντροφικούς δεσμούς και απορρίπτουμε το σάπιο καπιταλιστικό «αθλητικό» κατασκεύασμα των από πάνω, προτάσσοντας την αγάπη για τον ανιδιοτελή και υγιή αθλητισμό, μακριά από κάθε είδους εκμετάλλευση.

Πραγματοποιείται τις Κυριακές, όχι απαραίτητα συνεχόμενες, σε διαφορετικές γειτονιές της Αθήνας, από τις ίδιες τις ομάδες οι οποίες διοργανώνουν κάθε φορά. Κάθε ομάδα επιλέγει μια τοποθεσία ενός δημόσιου χώρου που θα ανακαταληφθεί και φροντίζει να στήσει κάτι όμορφο για όλους εμάς και για τη γειτονιά. Μουσική, μικροφωνική, συλλογική κουζίνα, φρέσκοι χυμοί, γκράφιτι, προβολές, μοιράσματα κειμένων, επικοινωνία με τη γειτονιά, είναι κάποια από αυτά που συμβαίνουν στις αγωνιστικές παράλληλα με τους προγραμματισμένους ποδοσφαιρικούς αγώνες.

Στο τέλος της κάθε σεζόν διοργανώνουν όλες οι ομάδες μαζί το διήμερο των playoff που θα αναδείξουν τον νικητή και θα γιορτάσουμε όλοι μαζί το τέλος της αντιφασιστικής λίγκας και όλα τα ωραία που δώσαμε και πήραμε.

Έχουμε δημιουργήσει ένα blog και μέσα από αυτό ενημερώνουμε τις ομάδες μας αλλά και τον κόσμο για τα νεότερα του πρωταθλήματος, αναρτώνται τα κείμενα ή ανακοινώσεις της κάθε ομάδας ή του Antifa League ως σύνολο, τα καλέσματα των αγωνιστικών και οι ανασκοπήσεις των αγωνιστικών τις οποίες αξίζει τον κόπο να τσεκάρετε γιατί έχουν γερή δόση χιούμορ και πολλά καυστικά σχόλια. Αρκετές φορές γελάνε και άλλοι εκτός από εμάς που τα γράφουμε..

Για να συμμετάσχει μια ομάδα στο Antifa League δεν αρκεί μόνο να γουστάρει μπα-

λίτσα. Το πρωτάθλημα μας προϋποθέτει υπευθυνότητα, συνέπεια και συνέχεια. Είναι συλλογική υπόθεση με όλα όσα αυτό

συνεπάγεται και στόχος είναι να γίνεται και πολιτική δουλειά μέσα απ αυτό. Όλα αυτά φυσικά και αναλυτικά συζητιούνται στη συνέλευση. Οι εγγραφές για το επόμενο Antifa League Athens θα ξεκινήσουν μάλλον μέσα στον Σεπτέμβρη και θα είναι ανοιχτές για έναν περίπου μήνα. Θα βγει σχετική ανακοίνωση στο blog μας και στα κινηματικά μέσα.

Με το Antifa League θέλαμε να ανοίξουμε και ένα δρόμο γι' αυτούς που πιστεύουν ότι ο οπαδισμός είναι ένα ακόμα φαινόμενο που δημιουργήθηκε λόγω του σάπιου συστήματος. Γι' αυτούς που το καπιταλιστικό ποδόσφαιρο των ημερών μας δεν μπορεί να τους γεμίσει ή να τους αγγίξει, γι' αυτούς που αγαπάνε το πραγματικό ποδόσφαιρο όπως θα ήταν σε μια κοινωνία όπως τη θέλουμε εμείς.

Στην Ελλάδα υπάρχουν πολλά φαινόμενα χουλιγκανισμού και γηπεδικής βίας ανάμεσα σε οπαδούς αντιπάλων ομάδων με ακραία φαινόμενα βίας έως και δολοφονίες. Για μας εχθρός δεν είναι και δεν θα μπορούσε να είναι το χρώμα και το σήμα της φανέλας αλλά το κράτος κι ο καπιταλισμός που γεννά τέτοιου είδους εχθρότητες. Είναι σίγουρο πως το κράτος είναι αυτό που επωφελείται από τέτοιου είδους συγκρούσεις μεταξύ οπαδών/νεολαίων. Από την μια λειτουργεί όλο αυτό ως μια βαλβίδα εκτόνωσης της συσσωρευμένης οργής που συναντάται στα χαμηλότερα στρώματα της κοινωνίας λόγω της καταπίεσης που αυτά υφίστανται και η οποία αποπροσανατολίζεται από τον πραγματικό εχθρό. Από την άλλη χρησιμοποιούνται τέτοια γεγονότα ως ένα μέσο αποπροσανατολισμού της κοινής γνώμης από τα πραγματικά προβλήματα, έτσι ώστε ο κάθε «φιλήσυχος πολίτης»

να θεωρεί σημαντικότερη την ανάγκη για δημόσια ασφάλεια και τάξη. Τέλος το σημαντικότερο επίτευγμα για το κράτος και

το κεφάλαιο είναι ότι πολλοί από αυτούς, μπορούν εύκολα να χειραγωγηθούν και να αποτελέσουν στρατό των συμφερόντων του κεφαλαίου, άρα και του κράτους. Ένα πολύ πρόσφατο παράδειγμα είναι τα γεγονότα στη Φιλαδέλφεια.

Παρόλο που διαφωνούμε με τον οπαδισμό και το no politica που έχει επιβληθεί και κυρίως επικρατεί στα γήπεδα του μοντέρνου ποδοσφαίρου, δεν μπορούμε κι ούτε θέλουμε να παραβλέψουμε τα ενθαρρυντικά στοιχεία μέσα στον οπαδικό χώρο. Παρατηρούμε ένα κομμάτι πιο συνειδητοποιημένο και ριζοσπαστικοποιημένο το οποίο δραστηριοποιείται με αναρτήσεις πανό, συμμετοχές σε πορείες και ανακοινώσεις και φυσικά βλέπουμε και την προσπάθεια των *RFU* ως αξιολογή. Είναι σημαντικό επίσης ότι ένα κομμάτι αντιστέκεται και πολεμάει την εξάπλωση του νεοναζιστικού μορφώματος της χρυσής αυγής που προσπαθεί να εξαπλωθεί στα γήπεδα ως μικρόβιο αλλά παίρνει και κάποιες φορές θέση απέναντι στο κράτος και τους εξουσιαστές.

Παρ' όλα αυτά εμείς έχουμε όραμα ένα διαφορετικό ποδόσφαιρο, που είναι σε άμεση συσχέτιση με το όραμα μας για την κοινωνία, με εντελώς διαφορετική λογική από το υπάρχον και προς αυτή την κατεύθυνση θέλουμε να κινηθούμε και στη πράξη. Η πολεμική μας ενάντια στο φασισμό και στην βαρβαρότητα των εξουσιαστών μέσα από αυτό το εγχείρημα είναι κομμάτι της ουσίας του.

Λίγα λόγια από μας για τον φασισμό εδώ και τώρα

Στην οργουελιανού τύπου πραγματικότητα που ζούμε εδώ και καιρό, είναι κάποιες

φόρες απαραίτητο να αποσαφηνίζονται τα νοήματα. Βλέπουμε το καθεστώς και τα ΜΜΕ του να προσπαθούν, φορώντας τη στολή του μασκοφόρου προστάτη της κοινωνίας, να μας πείσουν ότι είναι οι μπροστάρηδες του αντιφασιστικού αγώνα στην Ελλάδα, όταν είναι ο ίδιος μηχανισμός που έχει εκκολάψει το αυγό του φιδιού. Το σύστημα που δε θα διστάσει να ξαναδημιουργήσει το ίδιο έκτρωμα και να το ξαναχρησιμοποιήσει για όσο αυτό θα υπηρετεί σωστά τα συμφέροντα του, τα συμφέροντα των εξουσιαστών και των αφεντικών.

Τη στιγμή που η χρυσή αυγή φαινόταν να προκαλεί την οργή και την συσπείρωση ενός μεγάλου μέρους της κοινωνίας, τη στιγμή που η οργάνωση και η αντίδραση του κόσμου μπορούσε να δημιουργήσει ένα τσουνάμι που θα την κατάπινε, το καθεστώς παρουσιάζεται ως προστάτης της δημοκρατικής τάξης και ασφάλειας, φοβούμενο ότι αυτό το κύμα οργής τελικά θα κατατρόπωνε το ίδιο και κάθε σαθρό μηχανισμό του. Επίσης συνεκτιμήθηκε το γεγονός ότι η χρυσή αυγή είχε ήδη αρχίσει να διεκδικεί επιθετικά και φανερά ένα μεγαλύτερο κομμάτι εξουσίας απ' ό,τι θα ήθελε να τους δώσει και έτσι επήλθε η «τιμωρία». Μια τιμωρία όπως αυτή του αυταρχικού πατέρα προς το γιο που θέλει να τον ξεπεράσει. Μια προσπάθεια εξισορρόπησης και καθυστάσεως των κοινωνικών αναβρασμών αλλά και κυρίως μια επίδειξη δύναμης προς όλες τις κατευθύνσεις. Σε επίπεδο πρακτικών προπαγάνδισης ήταν μια απέλπιδα προσπάθεια για να επανανοηματοδοτηθεί πλήρως η κοινωνικοπολιτική πραγματικότητα.

Η δουλειά που έκανε το σύστημα των ολίγων φάνηκε και στις περιφερειακές και ευρωεκλογές, αλλά και μετέπειτα καθώς φαίνεται πως τα ΜΜΕ αρχίζουν πάλι την πρότερη δουλειά τους. Είδαμε και ακούσαμε το καινούριο παραμύθι που πλασαρίστηκε με στόχο τους αγαπημένους αποκοιμισμένους τηλεθεατές, αυτό της θεωρίας των 2 άκρων. Ας δούμε το ένα άκρο...χρυσή αυγή. Ας δούμε το άλλο άκρο...αγωνιστές για ένα καλύτερο αύριο, και στη μέση...το κράτος να το παίζει διαιτητής. Σε στημένους αγώνες όχι μόνο δε παίζουμε αλλά τους διαλύουμε κιόλας. Άκρο είναι ο καπιταλισμός, ο αυταρχισμός, η ιεράρχηση των ζώων, ο φασισμός. Εμείς βρισκόμαστε απέναντι τους και απαντάμε με επίθεση για ένα αύριο χωρίς λουριά, για ένα αύριο που θα μας βρει όλους μαζί στο γήπεδο κι αυτούς να ψάχνουν τη μπάλα. Η θεωρία των 2 άκρων είναι άλλη μια καραμέλα για να δικαιολογήσει τυπικώς τη προσπάθεια καταστολής των αγωνιστών, ακραίες είναι οι πολιτικές της εξαθλίωσης και οι μέθοδοι επιβολής τους στην κοινωνία. Άκρα της ίδιας κατάληξης είναι ο φασισμός και η εξαθλίωση ενός όλο και αυξανόμενου κομματιού του πληθυσμού.

Λίγα λόγια για το αιματοβαμμένο μουντιάλ

Εμείς, ως antifa league, ως μέρος του κινήματος που αγωνίζεται, για την καταστροφή του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος, ως άτομα που αγαπάμε το ποδόσφαιρο όπως το θέλουμε, μακριά από σπόνσορες, εμπορικά συμφέροντα, γιγάντιες διοργανώσεις, που καταστρέφουν περιβάλλον και ανθρώπινες ζωές στο όνομα του κέρδους, αρνούμαστε να συμμετάσχουμε, ακόμη και ως τηλεοπτικοί θεατές-καταναλωτές, αυτού του αισχρού πανηγυριού και δηλώνουμε την αλληλεγγύη μας, στα αγωνιζόμενα κομμάτια του λαού της Βραζιλίας, που εναντιώνονται - ακόμη και με το αίμα τους- στην πλήρη υποδούλωση και απαξία των ζώων τους.

Η αντίδραση των καταπιεσμένων κατοίκων της Βραζιλίας στο πόλεμο που δέχονται είναι και μεγάλη και αποφασιστική. Η αντίσταση, η διεκδίκηση της αξιοπρέπειας και της ελευθερίας είναι μονόδρομος για τους καταπιεσμένους. Απεργίες, διαδηλώσεις, συγκρούσεις. Τα τελευταία δυο χρόνια, μαίνονται σφοδρές συγκρούσεις με μαζική συμμετοχή, σε κάθε πόλη της Βραζιλίας, με αίτημα τα λεφτά που σπαταλιούνται για το μουντιάλ, και θα σπαταληθούν και για τους ολυμπιακούς αγώνες που θα γίνουν εκεί σε 2 χρόνια, να πάνε προς όφελος του λαού. Το μουντιάλ είναι κομμάτι της βάρβαρης επίθεσης που έχει εξαπολύσει το κράτος της Βραζιλίας και κατ'επέκταση το παγκόσμιο κεφάλαιο. Στόχος παγκόσμια είναι το κέρδος και η εξουσία, η ολοκληρωτική χει-

ραγώγηση, η πλήρης υποδούλωση, ο καιά-δας για όποιον περισσεύει σ' αυτό το άθλιο σύστημα τους και η παραδειγματική τιμωρία των αντιστεκόμενων, με φυλακίσεις, λευκά κελιά, φυλακές τύπου Γ, ξύλο, βασανισμούς και δολοφονίες. Ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση είναι παγκόσμιος. Αυτό που συμβαίνει στην Βραζιλία και όπου αλλού είναι και δική μας υπόθεση.

Γι' αυτό λοιπόν, αποφασίσαμε να καλέσουμε μαζί με την *κόκκινη γραμμή* σε πορεία εναντίωσης στο μουντιάλ και αλληλεγγύης στους εξεγερμένους της Βραζιλίας. Ήταν μια πορεία με παλμό και αρκετό κόσμο, υπολογίζουμε γύρω στα 500 άτομα. Η πορεία συνάντησε τις αγωνιζόμενες καθαρίστριες, οι οποίες πριν είχαν ξυλοκοπηθεί από τα ματ ακριβώς επειδή αγωνίζονται,

και ενώσαμε τις φωνές μας με τις φωνές τους ενάντια στο άθλιο και βάρβαρο σύστημα των από πάνω. Κάτσαμε κάποια ώρα και αφού φωνάξαμε συνθήματα και ενώθηκαν για μια στιγμή διαφορετικά κομμάτια του ίδιου αγώνα, συνεχίσαμε την πορεία ως το μοναστηράκι που έγινε μικροφωνική.

Δεν θεωρούμε ότι με αυτό το εγχείρημα, από μόνο του, θα αλλάξουμε τον κόσμο, πιστεύουμε όμως ότι με τις αυτοοργανωμένες εναλλακτικές δομές σαν κι αυτή κάνουμε ενα βήμα ενεργό για να πάρουμε πίσω τις αλάνες, τους δρόμους, το ποδόσφαιρο και τις γειτονιές που μας ανήκουν. Ένα βήμα για να πάρουμε τις ζωές στα χέρια μας.

■/ Athens Antifa League

Δέκα Λόγοι Απειθαρχίας για τη νέα αυτοοργανωμένη ποδοσφαιρική ομάδα στα Γιάννενα

Εδώ και κάμποσα χρόνια βιώνουμε την εμπορευματοποίηση και συνεπώς, τον ξεπεσμό των πάντων. Στον βωμό του κέρδους έχουν θυσιαστεί σχεδόν όλα, που πιτσιρικάδες γουστάρουμε. Πράγματα που μας γέμιζαν στα παιδικά μας χρόνια, τώρα τείνουν να μας προκαλούν αηδία. Εταιρίες, μίζες, ντόπες, στημένα, κλίκες, “ισχυροί” άνδρες, μπράβοι, ρουφιάνοι, σεκιουριτάδες, πελατειακές σχέσεις, πανάκριβα εισιτήρια, οπαδοί δίχως ίχνος συνείδησης, μαχαिरώματα, νεκροί. Ουδενμία σχέση έχουν τα παραπάνω με το ποδόσφαιρο που παίζαμε και θέλουμε να συνεχίσουμε να απολαμβάνουμε.

Ορμώμενη από τους προβληματισμούς της και εν μέσω αστείου και σοβαρού μια παρέα έριξε ιδέα για το πόσο ωραίο θα ήταν να δημιουργούνηταν μια ποδοσφαιρική ομάδα, που θα δρούσε εναρμονισμένη με έναν αξιακό κώδικα, που δε συμβαδίζει με τη φανταχτερή σαπίλα του μοντέρνου ποδοσφαίρου. Σίγουρα με τις αντιφάσεις της, αλλά με σκοπό να τις μετριάξει όσο το δυνατόν περισσότερο. Το θέμα ανοίχτηκε σε γνωστούς και φίλους και πραγματοποιήθηκαν οι πρώτες κουβέντες. Οι γόνιμες σκέψεις, τα θέλω και οι προβληματισμοί συνέλαβαν τον Αθλητικό Σύλλογο “ΑΠΕΙΘΑΡΧΟΣ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ” και από φέτος θα φέρνει γύρα στα ερασιτεχνικά τοπικά πρωταθλήματα χωρίς αναστολές. Απειθαρχος γιατί δεν υπακούμε στους κανόνες και τον καθωσπρεπισμό που μας επιβάλλουν να ζούμε, όλοι όσοι βάλθηκαν να αποφασίζουν για τις ζωές μας. Το σήμα κοράκι γιατί ετούτος εδώ ο κόσμος, θέλει σίγουρα θάψιμο. Κορακιάσαμε.

Η μπάλα θα παιχτεί ως εξής:

1) Η ομάδα θα λειτουργεί και θα παίρνει τις αποφάσεις της, με τη συμμετοχή των παικτών και όλων θέλουν να βοηθήσουν το εγχείρημα.

2) Στο διοικητικό συμβούλιο τοποθετήσαμε γλαστρούλες διακοσμητικές. **Αποφασίζουμε ισότιμα και χωρίς ιεραρχίες.**

3) Η χρηματοδότηση για να καλυφθούν τα έξοδα γίνεται κατά κύριο λόγο από εμάς που παίζουμε και ασχολούμαστε. Μέχρι τουλάχιστον να μας πάρει κάποιος Εμίρης, κάθε οικονομική ενίσχυση είναι επιθυμητή.

4) Οι σπόνσορες δεν μας αρέσουν. Δεν διαφημίζουμε καμιά επιχείρηση και δε προσφέρουμε καμιά ειδική μεταχείριση. **Η φανέλα είναι ήδη αρκετά βαριά και δε σηκώνει χορηγούς.**

5) Συμμετέχουμε στο πρωτάθλημα αλλά **η νίκη δεν είναι αυτοσκοπός.** Στόχος μας είναι να περάσουμε καλά τόσο ως ποδοσφαιριστές, όσο και ως καλαμπουράτοι φίλαθλοι.

6) Δε χρειάζεται για να παίζεις να είσαι ο γιος του προέδρου, ο κολλητός του χορηγού, το πουλέν του προπονητή, ο παίκτης με το μεγάλο συμβόλαιο, να έχεις περάσει από τις ακαδημίες του Ρότσα, να έχεις συμπληρώσει το άλμπουμ της Panini και να έχεις πάρει το Champions League με τα δεύτερα της Προοδευτικής Τούμπας στο Football Manager.

7) **Δυνατότητα στη συμμετοχή έχουν όλοι.** Τεχνίτες, πολυτεχνίτες, ταλέντα, παλτά, παιχτρόνια, κατσαπλιάδες, φιλότιμα κασάρια, ντόπιοι, ξένοι, κοινοτικοί, φί-

Δικαιοσύνη για τους οπαδούς της Μπεςίκτας

Στις 28 Μάη 2013 η τουρκική αστυνομία επιτίθεται βάνουσα σε μερικές δεκάδες διαδηλωτές στο πάρκο Gezi, ακριβώς δίπλα στην πλατεία Ταζίμ της Ιστάνμπουλ. Οι διαδηλωτές περιφρουρούσαν με τα κορμιά τους το πάρκο, το οποίο οι αρχές και οι εργολάβοι προόριζαν για ακόμα ένα mall. Η βιαιότητα της αστυνομίας έκανε εκατοντάδες χιλιάδες να εξεγερθούν και να γεμίσουν τους δρόμους.

«10 παλιόδεντρα» και μερικές δεκάδες «κολλημένοι με το περιβάλλον», έδωσαν το έναυσμα για μια εξέγερση ενάντια στον κρατικό αυταρχισμό, στην απέραντη οικονομική εξαθλίωση, στην καλπάζουσα φτώχεια, στο θρησκευτικό δεσποτισμό, στην αστυνομική βαρβαρότητα, στο μιλιταρισμό και την πατριαρχία. Όλες οι πόλεις της Τουρκίας χόρεψαν στο ρυθμό των οδοφραγμάτων και των συγκρούσεων, για μια ζωή που δε θα είναι κενή, για μια ζωή που δε θα κυριαρχούν η εκμετάλλευση, η καταπίεση και οι προσταγές.

Οι 11 νεκροί της εξέγερσης, οι 8.000 τραυματίες και οι πάνω από 3.000 συλληφθέντες θα μας θυμίζουν πάντοτε πως οι φτωχοί και οι καταπιεσμένοι αυτού του κόσμου θα πρέπει να αναζητούν τους εχθρούς τους στα κοινοβούλια, στις τράπεζες, στα υπουργεία, στα αστυνομικά τμήματα, στα γραφεία των βιομηχάνων, στις βίλες των εφοπλιστών και όχι στους φτωχούς και καταπιεσμένους της άλλης όχθης του Αιγαίου.

Από τις πρώτες στιγμές της εξέγερσης, άνθρωποι βρέθηκαν στο δρόμο φορώντας την εμφάνιση της αγαπημένης τους ομάδας ή το μπλουζάκι του γκρουπ τους. Στα οδοφράγματα δεν άργησαν να εμφανιστούν και οργανωμένοι σύνδεσμοι, μεταδίδοντας

σιγουριά στους διπλανούς τους, εξαιτίας της εμπειρίας τους από συγκρούσεις με τη μισητή αστυνομία. Σύντομα, οι εξεγερμένοι ξεκίνησαν τις επιθέσεις εναντίον του προεδρικού μεγάρου, που βρίσκεται στη γειτονιά Μπεςίκτας της Ιστάνμπουλ. Η παρουσία των οπαδών της ομώνυμης ομάδας υπήρξε καθοριστική, για αυτό και ο σύνδεσμος τους, Çarşı,βρέθηκε από νωρίς στο στόχαστρο των μπάτσων.

Με το πέρας της εξέγερσης, ο κρατικός μηχανισμός ξεκίνησε τις διώξεις κατά των εξεγερμένων. Πριν λίγες μέρες, ο εισαγγελέας ζήτησε την παραπομπή ενώπιον δικαστηρίου 35 οπαδών της Μπεςίκτας, με κατηγορίες περί απόπειρας πραξικοπηματικής κατάλυσης του πολιτεύματος, λόγω της δραστηριότητας τους κατά τις μέρες της εξέγερσης. Ζητά μάλιστα την καταδίκη τους σε ισόβια φυλάκιση.

- Να σταθούμε στο πλευρό των εξεγερμένων
- Να σταθούμε ενάντια στην εξουσία

Σε Ελλάδα & Τουρκία ο εχθρός είναι στις τράπεζες και στα υπουργεία

■/ Αναδημοσιευτής

λοι, ομοφυλόφιλοι.

8) Μπάτσοι “παίζουν” παντού. Το να παίζουν και στην ομάδα μας, έχοντας χορτάσει να ελέγχουν τη ζωή μας, το θεωρούμε περιττό.

9) Το ποδόσφαιρο τόσο στον αγωνιστικό χώρο όσο και στις κερκίδες δεν είναι κάτι ξεχωριστό στη καθημερινότητα μας. Τα κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα δεν μας

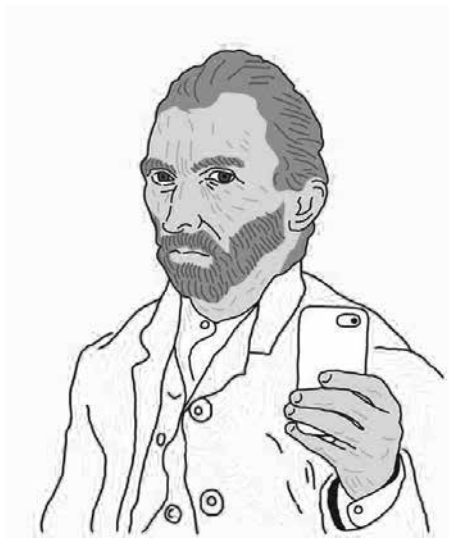
αφήνουν αδιάφορους επειδή η μπάλα κυλάει.

10) **Φασιστικές, ρατσιστικές, εξουσιαστικές και σεξιστικές συμπεριφορές θα απολαμβάνουν τις άρτιες ικανότητες μας στο σουτάρισμα.**

ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΤΕΛΟΣ / ΖΩΗ ΜΑΓΙΚΗ

■/ Απειθαρχος Ιωαννίνων

Ψεύτικα Χαμόγελα και Αληθινά Ηλιοβασιλέματα

Ο Ζαν Μπωντριγιάρ, στο βιβλίο του «Η Καταναλωτική Κοινωνία», περιγράφει τις κοινωνικές σχέσεις που υπάρχουν μέσα στις σύγχρονες κοινωνίες της αφθονίας των εμπορευμάτων ως: «πλέγμα “προσωποποιημένης” επικοινωνίας που κατακλύζει την καθημερινότητα της κατανάλωσης. Γιατί πρόκειται για κατανάλωση – κατανάλωση ανθρώπινης σχέσης, αλληλεγγύης, αμοιβαιότητας, κοινωνικής ζεστασιάς και κοινωνικής συμμετοχής που έχουν πάρει τη μορφή υπηρεσιών – συνεχής κατανάλωση μέριμνας, ειλικρίνειας και ζεστασιάς, αλλά βέβαια κατανάλωση μόνο των σημείων αυτής της μέριμνας (...) μέσα σ’ ένα σύστημα στο οποίο ο αντικειμενικός κανόνας είναι η κοινωνική απόσταση και η αγριότητα των κοινωνικών σχέσεων.»

Στο ίδιο υποκεφάλαιο, «Το Πάθος του Χαμόγελου», κάνει ακόμη περισσότερο διακριτή αυτή την αντίφαση των δυτικών, καπιταλιστικών, δημοκρατικών κοινωνιών: «Η απώλεια της (αυθόρμητης, αμοιβαίας, συμβολικής) ανθρώπινης σχέσης είναι το θεμελιώδες γεγονός των κοινωνιών μας». Ωστόσο, συνεχίζει: «Η κοπέλα υποδοχής, η κοινωνική λειτουργός, ο μηχανικός δημοσίων σχέσεων, το rip-up της διαφήμισης, όλοι αυτοί οι αξιωματούχοι ιεραπόστολοι έχουν για εγκόσμια αποστολή τη δωρεά,

τη λίπανση των κοινωνικών σχέσεων με το θεσμικό χαμόγελο». Το υποκριτικό αυτό χαμόγελο το βλέπουμε άλλωστε και σε όλες τις διαφημίσεις, έτσι; Κι όχι μόνο. Για να γίνουν πωλήσεις και να αυξηθεί (μέσω μπόνους) ο μισθός των πωλητ(ρι)ών είναι απαραίτητο: «“να έχεις ανθρώπινα προτερήματα”, “προτερήματα επαφής”, “ζεστασιά στις σχέσεις” κλπ. Παντού ένα κύμα επίπλαστου αυθορμητισμού, προσωποποιημένου λόγου, συναισθηματικότητας και προσωπικής σχέσης.»

Συνεχίζει ο κοινωνιολόγος στο υποκεφάλαιο «Playtime, ή η Παρωδία των Υπηρεσιών»: «Αυτό το τεράστιο σύστημα μέριμνας ζει σε μια ολική αντίφαση. Όχι μόνο δεν μπορεί να κρύψει το σιδηρό νόμο της εμπορευματικής κοινωνίας, την αντικειμενική αλήθεια των κοινωνικών σχέσεων – που είναι ο ανταγωνισμός (...) αλλά το σύστημα αυτό, παρά τα φαινόμενα, είναι ΚΙ ΑΥΤΟ ΕΝΑ ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ: παραγωγής επικοινωνίας, ανθρώπινης σχέσης, υπηρεσιών. (...) Καθώς προορίζεται να παράγει μέριμνα, είναι καταδικασμένο να παράγει και συγχρόνως να αναπαράγει την απόσταση, τη μη επικοινωνία, την αδιαφάνεια και την ωμότητα»

Προχωρώντας την περαιτέρω διερεύνηση και όντας Γάλλος (Ευρωπαίος) αναφέρει: «Σήμερα οι αξίες είναι δημοκρατικές: απ’ αυτό απορρέει μια αντίφαση άλυτη στο επίπεδο των “υπηρεσιών”, που η πρακτική της είναι ασυμβίβαστη με την τυπική ιδιότητα των προσώπων. Μόνη διέξοδος: το γενικευμένο κοινωνικό ΠΑΙΧΝΙΔΙ (γιατί ο καθένας σήμερα δέχεται ή παρέχει υπηρεσίες – ο καθένας είναι λίγο πολύ “τριτογενής τομέας” του άλλου). Αυτό το κοινωνικό παιχνίδι της ανθρώπινης σχέσης (...) είναι ένα γιγάντιο “πρότυπο προσομοίωσης” της απύσχατης αμοιβαιότητας.» Πιάνοντας τυχαία παραδείγματα καταλήγει: «Έτσι, η δουλικότητα του κομμωτή,

η εκούσια, χωρίς τύψεις φορτικότητα του εμπορικού αντιπροσώπου – όλα αυτά εξακολουθούν να είναι μια άγρια, επιβεβλημένη γελοιογραφική μορφή της υπηρεσιακής σχέσης. Ρητορική της δουλικότητας, στην οποία ωστόσο διακρίνεται μια αλλοτριωμένη μορφή κοινωνικής σχέσης.» Είναι αλλοτριωμένη, αφού κάπου αχνοφαίνονται και τα πραγματικά Ανθρώπινα χαρακτηριστικά απο-αλλοτριωμένα από την παραγωγή (κοινωνικών σχέσεων, πραγμάτων κλπ): «Η χονδροκοπιά, η αυθάδεια, η επιτηδευμένη απόσταση, η υπολογισμένη βραδύτητα, η ανοιχτή επιθετικότητα ή αντίθετα ο υπερβολικός σεβασμός, είναι ότι μέσα τους αντιστέκεται στην αντίφαση που έχουν να ενσαρκώνουν σαν να ήταν φυσικό μια συστηματική αφοσίωση και για την οποία πληρώνονται, κι αυτό είν’ όλο.»

Τελειώσαμε με τα αποσπάσματα. Να το πούμε σε πιο απλή γλώσσα: είμαστε κατακλυσμένοι/ες από ψευδείς εκδηλώσεις αλληλοσεβασμού. Ειδικά σε όλες αυτές τις δουλειές του τριτογενή τομέα (υπηρεσίες) αυτό γίνεται ξεκάθαρο. Πως; Ο χαμογελαστός, εγκάρδιος σερβιτόρος όταν μας δει στην οικοδομή του, το πιο πιθανό είναι να μας κοιτάξει καχύποπτα και όχι εγκάρδια. Είναι έτσι δομημένες οι κοινωνικές μας σχέσεις στα αστικά κέντρα που το πιθανότερο είναι ότι βασίζονται (σχεδόν) ολοκληρωτικά στο ψέμα. «Σχεδόν» γιατί υπάρχουν ακόμη Άνθρωποι που θέλοντας να χτίσουν μια άλλη κοινωνία, αυτή της αλληλεγγύης και της ισότητας, βασίζουν τις διαπροσωπικές τους σχέσεις στην αλήθεια, κοιτώντας ευθέως τους γύρω τους στα μάτια. Που μιλάνε απλά και ξεκάθαρα χωρίς να σου τάζουν κάτι.

Η μεγάλη επίθεση του Κεφαλαίου (και συνολικά των αφεντικών) και του Κράτους του, μας βρήκε όχι τόσο απροετοίμαστους, όσο μόνους. Η μοναξιά αυτή πηγάζει από την «κοινωνικότητα» που βασίζεται στο ψέμα. Ψεύτικα χαμόγελα, ψεύτικες ανά-

γκες, ψεύτικες αντιδράσεις και τόσα άλλα. Η πλειοψηφία των ανθρώπων λειτουργεί με αυτό τον τρόπο, αφού «έτσι κάνουν όλοι». Κι όλη αυτή η ψευτιά γύρισε μπου-μεραγκ σε όλους όταν ξεκίνησε η μεγάλη επίθεση υπό το πρόσχημα του «δημόσιου χρέους» και της κρίσης (των αφεντικών). Γι’ αυτό και πλουτίζουν οι ψυχολόγοι, οι ψυχίατροι, οι φαρμακευτικές εταιρίες από την απόγνωση των ανθρώπων. Γι’ αυτό και δεν έχουμε φτιάξει τη μαχητική κοινότητα που θα επιτεθεί ολομέτωπα σε όποιον εξουσιάζει τις ζωές μας είτε πολιτικά, είτε οικονομικά. Ο κόσμος της αντίστασης παραμένει διανυγής και χωρίς την ανάγκη ειδικών γιατρών και φαρμάκων για να «αισθάνεται καλύτερα». Αυτός ο κόσμος είναι αλληλέγγυος σε όλες τις πτυχές της ζωής του κι έτσι ο καθένας γύρω μας, οι σύντροφοι και οι συντρόφισσές μας στον αγώνα, είναι οι δικοί μας «ειδικοί» και τα δικά μας «φάρμακα» είναι οι άμεσες, πρόσωπο με πρόσωπο, πραγματικές συζητήσεις πάνω στα κοινά μας προβλήματα (μήπως νομίζει κανείς πως διαφέρουν τα προβλήματά του απ’ των άλλων;).

Να μιλήσουμε λοιπόν χωρίς φόβο στους κοντινούς μας ανθρώπους, για τα καλά και για τα άσχημα. Να χτίσουμε επιτέλους σχέσεις πραγματικές και όχι φαινομενικά ειλικρινείς. Μόνο τότε θα μπορέσουμε να επιτεθούμε αποτελεσματικά στους υπαίτιους για τα διάχυτα προβλήματα στις κοινωνικές μας σχέσεις (μιλάμε για τις καπιταλιστικές κοινωνικές σχέσεις του «όλοι εναντίον όλων» που μας έφτασαν εδώ). Να δούμε τους διπλανούς μας στα μάτια και ας αγωνιστούμε για νέες σχέσεις στη βάση των πραγματικών μας αναγκών και όχι των επίπλαστων καταναλωτικών. Άλλωστε ένα ηλιοβασιλέμα είναι πιο ωραίο και αληθινό από το τελευταίο i-phone που μπορεί να το βγάλει φωτογραφία...

▲/ Prolrage

Πρωτογενές πλεόνασμα, δημόσιο χρέος και άλλες ιστορίες για παρθένους

Ως κίνημα διατηρούμε μια στάση απέχθειας, δυσανεξίας ή στην καλύτερη περίπτωση πλήξης σε ό,τι έχει να κάνει μ’ αυτό που θα λέγαμε “οικονομία”. Δεν είναι τυχαίο ότι συζητήσεις σχετικά με το συγκεκριμένο ζήτημα και κείμενα που παίρνουν θέση ξεκάθαρη απέναντι σε συγκεκριμένες του πτυχές, αποτελούν μάλλον εξαίρεση στη δημόσια παρουσία μας.

Σε ένα σύστημα κοινωνικής οργάνωσης ωστόσο, όπως είναι ο καπιταλισμός, που έχει διαχωρίσει την οικονομική σφαίρα ως διακριτή σφαίρα της ανθρώπινης δραστηριότητας και μάλιστα την έχει βάλει στο κέντρο του ενδιαφέροντος και των αξιών του, το να “αηδιάζουμε” κάθε φορά που οφείλουμε να εξετάσουμε ένα οικονομικό ζήτημα, δεν βοηθάει καθόλου την πολιτική μας σκέψη και δράση. Για να μιλήσουμε πιο αυστηρά, το “να μην έχουμε ιδέα από οικονομία” αποτελεί μια τέτοια έλλειψη

για την πολιτική μας αντίληψη, όσο έλλειψη αποτελεί για την αντίληψη της φασματικής μας όρασης το να πάσχουμε από δαλτωνισμό, να μην μπορούμε να διακρίνουμε δηλαδή το πράσινο και το κόκκινο χρώμα. Για να κατανοήσετε τι μπορεί να σημαίνει αυτό, δεν έχετε παρά να βγείτε για λίγο στο πάρκο της γειτονιάς σας (αν ζείτε σε γειτονία με πάρκο) και να φανταστείτε πώς θα ήταν αν μπορούσατε να διακρίνετε μόνο κάποιες αποχρώσεις του γκρι εκεί που τώρα βλέπετε πράσινο ή κόκκινο χρώμα (δεν είναι συχνός ένας τέτοιος βαθμός βαρύτητας του δαλτωνισμού, αλλά αυτό δεν μας αφορά τώρα).

Ειδικά στο πλαίσιο αυτής της κρίσης που βιώνουμε ως εκμεταλλευόμενοι τα τελευταία χρόνια, μια τέτοια στάση συνιστά πραγματικό πρόβλημα. Για παράδειγμα, στο δημόσιο λόγο και στα ΜΜΕ, τους τελευταίους μήνες συζητιέται πολύ το θέμα του «πρωτογενούς πλεονάσματος». Από

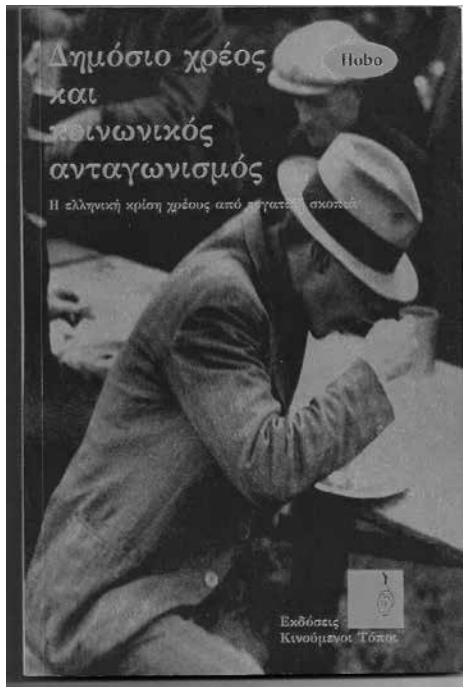
τον τρόπο που συζητιέται αυτό το θέμα και από το πόση έκταση καταλαμβάνει μια τέτοια συζήτηση, εύκολα μας κάνει να υποψιαστούμε, ότι αποτέλεσε ένα από τα βασικά προπαγανδιστικά εργαλεία της σημερινής κυβέρνησης, σχετικά με την προσπάθειά της να πείσει ότι “η οικονομία βρίσκεται σε καλό δρόμο”, ότι “τα δύσκολα περάσανε” και ότι “επιτέλους, η Ελλάδα μπαίνει στο δρόμο της ανάπτυξης”.

Κι όλα αυτά σε απόλυτη αντίθεση με ό,τι βιώνουμε καθημερινά κι ό,τι μπορούμε να επιβεβαιώσουμε από την εμπειρία μας. Άρα, αν κάτι οφείλουμε να κάνουμε για να αντιπαλέψουμε αυτή την προπαγάνδα, είναι καταρχάς να αμφισβητήσουμε τις λογικές της προϋποθέσεις. Τί σημαίνει λοιπόν “πρωτογενές πλεόνασμα” και πόσο αληθεύουν αυτά που υποστηρίζει η κυβέρνηση;

α. Τί είναι το πρωτογενές πλεόνασμα και τί εκφράζει;

Στα ακαδημαϊκά εγχειρίδια των δημόσιων οικονομικών, ως “πρωτογενές αποτέλεσμα” (πλεόνασμα ή έλλειμμα) μιας οικονομίας, ορίζεται το αποτέλεσμα που προκύπτει αν αφαιρέσουμε τις κρατικές δαπάνες από τα κρατικά έσοδα στη διάρκεια ενός έτους, χωρίς να υπολογίσουμε δάνεια και τόκους εξυπηρέτησης περασμένων δανείων. Έτσι, αν τα κρατικά έσοδα είναι μεγαλύτερα από τις κρατικές δαπάνες, προκύπτει ένας θετικός αριθμός που λέγεται “πρωτογενές πλεόνασμα”. Αν είναι μικρότερα, προκύπτει ένας αρνητικός αριθμός που λέγεται “πρωτογενές έλλειμμα”.

Θα ισχυριζόταν κάποιοι ότι πρωτογενές έλλειμμα και πλεόνασμα, όπως τα περιγράψαμε, είναι απλά μαθηματικά, και η ίδια η διαδικασία του υπολογισμού τους η δουλειά που αφορά ένα λογιστή, αφού αυτοί ασχολούνται με ισολογισμούς εσόδων-εξόδων. Με λίγα λόγια, θα ισχυριζόταν ότι πρωτογενές έλλειμμα ή πλεόνασμα είναι ένα καθαρά τεχνικό ζήτημα, όχι απλώς στο πεδίο του υπολογισμού του, αλλά πολύ περισσότερο στο πεδίο της διαμόρφωσής του. Θέλεις να μειώσεις το έλλειμμα κύριε; μείωσε τις δαπάνες του κράτους (π.χ. τις δαπάνες για παιδεία, για μισθούς, συντάξεις, κλπ). Ή, ακόμα καλύτερα, αύξησε τα έσοδα του κράτους (π.χ. αύξησε τους φόρους, έλεγξε τη φοροδιαφυγή, κλπ). Αντιλαμβάνεστε ότι τα πράγματα δεν είναι έτσι - ακόμα και σε πείσμα της κυρίαρχης λογικής και προπαγάνδας, που προσπαθεί να μας πείσει για το αντίθετο, ότι δηλαδή αυτό που μας λείπει είναι ένα “νοικοκύρεμα” των δημόσιων οικονομικών, ένας “σοβαρός τεχνοκράτης που θα βάλει τάξη”.

Το πρωτογενές πλεόνασμα (ή έλλειμμα), όπως άλλωστε και το δημόσιο χρέος, που στην πραγματικότητα προκύπτει από την άθροιση των πρωτογενών αποτελεσμάτων στην διάρκεια των ετών, αν συνυπολογίσουμε στις κρατικές δαπάνες και τα χρήματα που πάνε για πληρωμή δανείων και τόκων για περασμένα δάνεια, δεν είναι ούτε απλώς μαθηματικά, ούτε απλώς λογιστικά μεγέθη. Ή μάλλον είναι και μαθηματικά και λογιστικά μεγέθη, αλλά μόνο στο πρώτο επίπεδο ανάλυσης.

Στην πραγματικότητα πρόκειται για κοινωνικές σχέσεις, σχέσεις δηλαδή μεταξύ ολόκληρων κοινωνικών ομάδων και μάλιστα ομάδων που έχουν αντίθετα συμφέροντα μεταξύ τους. Τις σχέσεις αυτές τις ρυθμίζει το κράτος και οι διάφοροι θεσμοί του και τις ρυθμίζει με τρόπο ώστε να διατηρεί μια ισορροπία μεταξύ των αντιτιθέμενων αυτών συμφερόντων. Αυτό πάει να πει να διατηρεί την ομαλή κοινωνική αναπαραγωγή, δηλαδή τη δυνατότητα του κεφαλαίου να αποσπά κέρδος από την εκμετάλλευση των

εργαζομένων και την κοινωνική “ειρήνη”, δηλαδή το συμβιβασμό των εργαζομένων με την κατάσταση της εκμετάλλευσης, ή - για να μην υπερβάλλουμε - να διατηρεί μια κάποια ομαλή κοινωνική αναπαραγωγή.

Εύκολα μπορεί να γίνει κατανοητό ότι κοινωνικές σχέσεις σημαίνουν αλληλεπίδραση, συγκρούσεις, συμβιβασμούς, συνθέσεις, πάλι, εν πάση περιπτώσει σημαίνουν μια κατάσταση δυναμική. Όπως ακριβώς οικογενειακές σχέσεις σημαίνουν αλληλεπίδραση, εκπαίδευση, φροντίδα των παιδιών, αλλά και καβγάδες, επιβολή της ενόχης στα παιδιά, αλλά και ανυπακοή, απόπειρες χειραφέτησης, κλπ, αφού - μιλώντας σχηματικά - οικογένεια σημαίνει οργάνωση του κράτους (της εξουσίας) μέσα στους τέσσερις τοίχους ενός σπιτιού.

Ένα παράδειγμα που χρησιμοποιούμε συχνά για να αποδείξουμε αυτό τον ισχυρισμό, ότι δηλαδή το δημόσιο χρέος αποτελεί έκφραση συγκεκριμένων κοινωνικών σχέσεων, είναι η επίδραση που μπορεί να έχει πάνω στο δημόσιο χρέος μια απεργία σ' ένα κλάδο του δημόσιου τομέα, όπως π.χ. αυτή των δασκάλων πριν καμιά δεκαριά χρόνια για ένα μηνιαίο επίδομα 176 ευρώ1. Η νικηφόρα έκβαση μιας τέτοιας απεργίας, η απόσπαση δηλαδή από το κράτος, για τον κάθε δάσκαλο και την κάθε δασκάλα, ενός επιπλέον μηνιαίου ποσού της τάξης των 176 ευρώ, είναι λογικό ότι θα προκαλούσε αύξηση στις κρατικές δαπάνες για μισθούς και θα ανάγκαζε το κράτος να βρει μια πηγή χρηματοδότησης αυτού του επιπλέον ποσού. Είτε μέσω αύξησης της φορολογίας, είτε μέσω μείωσης κάποιων άλλων κρατικών δαπανών, είτε μέσω δανεισμού με έκδοση κρατικών ομολόγων. Ωστόσο, αυτή είναι η μια πλευρά του ζητήματος. Η άλλη πλευρά, αρκετά πιο ενδιαφέρουσα, είναι ότι ένα τέτοιο αποτέλεσμα μιας απεργίας, επειδή ακριβώς μιλάμε για κοινωνικές σχέσεις, είναι πιθανό ότι θα ωθούσε κι άλλους κλάδους εργαζομένων του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα σε κινητοποιήσεις, αφού θα ανέβαζε την αυτοπεποίθησή τους. Θα ήταν δηλαδή σαν να σκέφτονταν: «πώς τα κατάφεραν οι δάσκαλοι και οι δασκάλες; άρα μπορούμε κι εμείς να κερδίσουμε μια αύξηση μισθών». Με λίγα λόγια, μιλάμε για μια γενική αύξηση του επιπέδου των απαιτήσεων της τάξης, που θα ανάγκαζε κράτος και κεφάλαιο, ακριβώς για να εξακολουθήσουν να διατηρήσουν ενός επιπέδου κοινωνική ειρήνη, να υποχωρήσουν προσωρινά στις απαιτήσεις των εκμεταλλευόμενων.

Λοιπόν είτε το πιστεύει κάποιος είτε όχι, τέτοιου τύπου κοινωνικές σχέσεις, τέτοιου τύπου δηλαδή κοινωνικοί ανταγωνισμοί, διαμορφώνουν τα πρωτογενή αποτελέσματα και το δημόσιο χρέος, αλλά και την ίδια την κρίση του δημόσιου χρέους. Κι αν θέλετε να το πάμε παρακάτω, κρίση του δημόσιου χρέους σημαίνει κρίση της δυνατότητας του κράτους να ρυθμίζει ένα σύνολο κοινωνικών σχέσεων που είναι ανταγωνιστικές μεταξύ τους, χονδρικά τις σχέσεις μεταξύ αφεντικών από τη μια πλευρά (όσων δηλαδή εκμεταλλεύονται μισθωτή εργασία) και εργαζομένων, ανέργων κλπ από την άλλη (όσων δηλαδή είμαστε αναγκασμένοι να πουλάμε την εργασία μας για να ζήσουμε). Ας το ξαναγράψουμε αλλιώς για να τονιστεί η σημασία αυτής της θέσης κι από άλλες πλευρές: κρίση δημόσιου χρέους σημαίνει κρίση κοινωνικών σχέσεων που όχι «διεφθαρμένους πολιτικούς που τα φάγανε όλα», ούτε «γερμανική κατοχή και ανάληψη Μέρκελ», ούτε «καταναλώνουμε περισσότερο απ' ότι παράγουμε», ούτε τόσους άλλους μύθους και ιδεολογήματα, που χρησιμοποιεί η κυρίαρχη ιδεολογία για να κατασκευάσει την πραγματικότητα που ευνοεί τη συνέχιση της κυριαρχίας της. Όλ' αυτά έχουμε προσπαθήσει να τα συζητή-

σουμε με όσο πιο κατανοητό τρόπο μπορούμε στο βιβλίο «Δημόσιο Χρέος και κοινωνικός ανταγωνισμός», με το οποίο έγινε μια απόπειρα να ανοίξει μια συζήτηση μέσα στο ανταγωνιστικό κίνημα, σχετικά μ' αυτά τα ζητήματα, που ξεσχίζουν την καθημερινότητά μας.

β. Πέτυχαν τ' αφεντικά πρωτογενές πλεόνασμα για το έτος 2013;

Είπαμε προηγουμένως ότι το πρωτογενές πλεόνασμα προκύπτει αν από τα κρατικά έσοδα αφαιρέσουμε τις κρατικές δαπάνες για ένα έτος, χωρίς να συνυπολογίσουμε στις δαπάνες, τα χρήματα που πάνε για δάνεια και τόκους περασμένων δανείων. Υπήρξε τελικά πρωτογενές πλεόνασμα2, όπως ανακοίνωσε η κυβέρνηση πριν μερικούς μήνες;

Ας δούμε τι λέει επ' αυτού, όχι κάποιοι τυχαίοι, όχι απλά ένας ισχυρός υποστηρικτής της πολιτικής που εφαρμόζεται εδώ και τρία χρόνια στις πλάτες μας, αλλά ένας άνθρωπος που επιχειρήσε να εφαρμόσει αυτή την πολιτική όταν δεν υπήρχε καν κρίση, στις αρχές του 2000, με το περίφημο νομοσχέδιο του για το ασφαλιστικό, το οποίο οι εργατικές κινητοποιήσεις μπλόκαραν, πράγμα που του έδωσε το απαραίτητο θράσος για να βγαίνει σήμερα και να μας κουνάει το δάκτυλο: «εγώ σας τα 'λεγα». Αυτός λοιπόν ο υπεράνω υποψίας για την υπεράσπιση της πολιτικής που εφαρμόζεται σήμερα από την κυβέρνηση Σαμαρά, τί υποστηρίζει όταν ερωτάται σχετικά;

Το απόσπασμα είναι από μια παλιότερη συνέντευξή3 του στην εφημερίδα “Ημερησία”:

«Θα παρατηρούσα πως όλ' αυτά δεν είναι άσχετα από τη φιλολογία για το πρωτογενές πλεόνασμα και τα καλά που μπορεί να επιφέρει. Μάλιστα, ο πρωθυπουργός στη ΔΕΘ μας προέδρασε για ενδεχόμενες παροχές. Έχει βάση αυτή η αισιόδοξη προβολή;

Το πλεόνασμα που λαμβάνεται υπόψη δεν είναι 2,9 αλλά 1,4 δισ. ευρώ. Πά ν' απαντήσει όμως κανείς το ερώτημα, θα έπρεπε να γνωρίζει πόσα δισ. ευρώ αυξήθηκαν τα ποσά από καθυστέρηση επιστροφής φόρων και ΦΠΑ στις επιχειρήσεις και στα φυσικά πρόσωπα, πόσο θα αυξηθεί το έλλειμμα των ασφαλιστικών ταμείων και του ΕΟΠΠΥ μέσα στο έτος, πόσο περικόπηκε το Πρόγραμμα Δημοσίων Επενδύσεων, δηλαδή η βάση για αυριανή ανάπτυξη, σε σχέση με πέρυσι και με τον προϋπολογισμό του 2013, και να επισημάνει ότι τα έσοδα από τους φόρους ακίνητης περιουσίας για το 2010-2012 ουσιαστικά αφορούν εκείνα τα έτη και όχι το 2013.

Επίσης, θα ήταν σημαντικό να ρωτήσει πώς θα επηρεαστεί το έλλειμμα του 2014 από το γεγονός ότι του χρόνου δε θα πληρωθούν

φόροι ακίνητης περιουσίας προηγούμενων ετών, όπως φέτος για τα έτη 2010-2012. Όλ' αυτά γνωρίζουμε καλά πού βρίσκονται. Δείχνουν ότι υπάρχει πρόβλημα...».

Τί ισχυρίζεται λοιπόν αυτό το ανθρωπάκι; Ότι δεν υπάρχει πρωτογενές πλεόνασμα, επειδή:

α. έχουν σταματήσει οι δημόσιες επενδύσεις, λόγω της τρομερής ύφεσης της ελληνικής οικονομίας, άρα δεν παράγεται νέος πλούτος, άρα δεν υπάρχουν νέα φορολογικά έσοδα από την πιθανή ανάπτυξη που αυτές θα προκαλούσαν

β. ότι δεν αποδίδεται από το κράτος ο ΦΠΑ και η επιστροφή φόρου στις επιχειρήσεις και στα φυσικά πρόσωπα

γ. ότι δεν έχει συνυπολογιστεί το έλλειμμα του ΕΟΠΠΥ και των ασφαλιστικών ταμείων, που αναμένεται ν' αυξηθεί σημαντικά μέχρι τέλους του έτους

δ. ότι τα έσοδα από το φόρο ακίνητης περιουσίας που υπολογίστηκαν από τα τσακάλια της κυβερνητικής πολιτικής για το έτος 2013, αφορούν τα προηγούμενα έτη και όχι το τρέχον

ε. ότι, εν τέλει, δε μιλάμε για 2,9 δισ ευρώ που διατυμπανίζει ο Σαμαράς, αλλά για 1,4δισ ευρώ.

Με λίγα λόγια, ότι το πρωτογενές πλεόνασμα που ανακοίνωσε ο Σαμαράς είναι μια λογιστική απάτη, όχι ένα μέγεθος αντιτροφής της παρούσας κατάστασης. Αυτό που οι κυρίαρχοι αποκαλούν ενίοτε “δημιουργική λογιστική”: βάλε λίγο εδώ, βγάλε λίγο από 'κει, κλπ. Πολύ απλά δηλαδή, υπάρχει πρωτογενές πλεόνασμα επειδή το ελληνικό κράτος δεν εξυπηρετεί τις δαπάνες του, όχι επειδή αυξήθηκε ο παραγόμενος πλούτος. Επειδή δηλαδή το κράτος δεν πληρώνει τις υπηρεσίες που του προσφέρουν οι ιδιώτες (φαρμακοεταίριες, διαγνωστικές εξετάσεις, προμήθειες εισοδήματα (π.χ. στην υγεία απλήρωτες εφημερίες γιατρών, νυχτερινά νοσηλευτριών, κλπ), επειδή δεν επιστρέφει τους φόρους που οφείλει στις επιχειρήσεις, επειδή κλείνει νοσοκομεία και σχολεία, κλπ Άρα, μ' αυτή τη λογική, ακόμα μεγαλύτερο πρωτογενές πλεόνασμα θα υπήρχε αν το κράτος δεν πλήρωνε ούτε μία δραχμή σε μισθούς-συντάξεις κλπ. Εκεί να δείτε χαρές και πανηγύρια για την κυβέρνηση.

Ωστόσο, είπαμε ότι πέρα από την πλάκα, το ζήτημα έχει μια κρισιμότητα, επειδή η κυρίαρχη ιδεολογία κατασκευάζει συναίνεση και ενισχύει κοινωνικές συμμαχίες στη βάση τέτοιων θέσεων. Ας μην το βγάζουμε από το μυαλό μας αυτό το πράγμα. Ας έχουμε επίσης στο μυαλό μας, κάτι που δεν το συζητήσαμε εδώ, και γενικά δεν έχει συζητηθεί αρκετά. Ότι δηλαδή η σημερινή κρίση δεν είναι απλώς κρίση δημόσιου χρέους: είναι συνολικότερη κρίση όλων των κοινωνικών καπιταλιστικών σχέσεων. Ή αλλιώς: ότι η κρίση δημόσιου χρέους που βιώνουμε, είναι μόνο μια έκφραση της συνολικής κρίσης του καπιταλισμού. Όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά διεθνώς. Πράγμα που βάζει νέα ζητήματα στην κουβέντα. Όχι όμως σ' αυτό το κείμενο.

✍️ **Hobo**

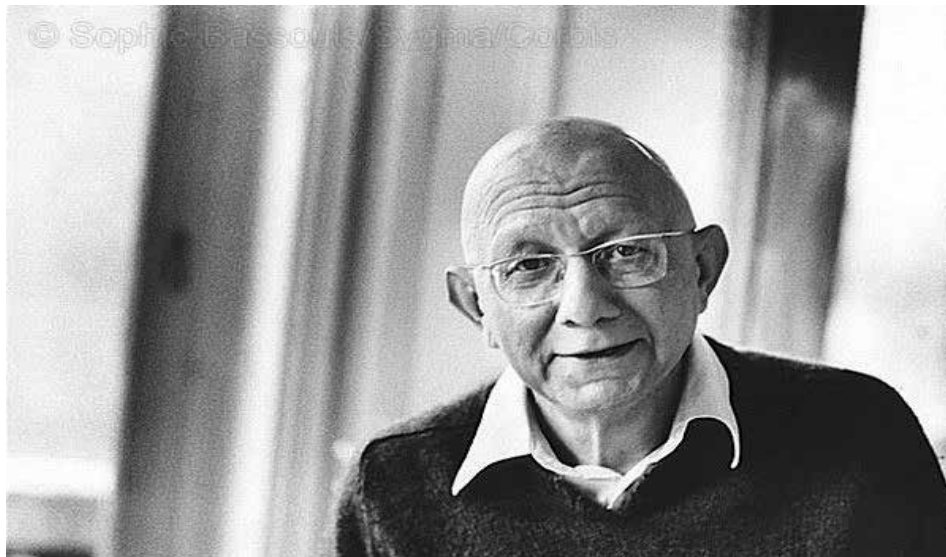
Το βιβλίο “Δημόσιο Χρέος και κοινωνικός ανταγωνισμός” από τις εκδόσεις Κινούμενοι Τόποι, κυκλοφορεί σε κεντρικά βιβλιοπωλεία της Αθήνας κι άλλων πόλεων και σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους. Για παραγγελίες, επικοινωνία, κλπ: kinoumenoiotpoi@mail.com

Ερμηνεύοντας ή παρερμηνεύοντας τον Κορνήλιο Καστοριάδη

Ο Καστοριάδης ως στοχαστής έχει πολλούς θαυμαστές αλλά και άλλους τόσοις αντίπαλους. Η σκέψη του είναι σημαντική. Θέτει ερωτήματα στον μαρξισμό που πρέπει να ληφθούν υπόψη για εκείνον που θέλει να σκεφτεί σοβαρά πάνω σ' αυτόν, εφόσον κατά τον Lefebvre ο μαρξισμός αποτελεί μια από τις λίγες κοσμοαντιλήψεις - μόλις τρεις - που υπάρχουν.

Το θέμα του συγκεκριμένου κειμένου δεν είναι η σχέση Καστοριάδη και μαρξισμού αλλά η επιρροή της λακανικής σκέψης στην κοινωνική του θεωρία και η προσπάθεια σημασιόδοτης του φαντασιακού, που αποτελεί κομβική έννοια στη σκέψη και του Λακάν και του Καστοριάδη. Κατά τον Λακάν, ο άνθρωπος γεννιέται πρόωρα, καθώς του λείπουν οι ικανότητες που αποκτά με το πέρασμα του χρόνου. Δεν μπορεί να περπατήσει, να μιλήσει, έχει μερικό έλεγχο κάποιων κινητικών λειτουργιών και σε καμία περίπτωση δεν είναι από βιολογική άποψη πλήρης. Σ' αυτήν την έτσι κι αλλιώς δύσκολη κατάσταση ο άνθρωπος οργανισμός απαντά με τον μιμητισμό. Ο Λακάν δέχεται τη θεωρία του Roger Gailllois, σύμφωνα με την οποία οι οργανισμοί αιχμαλωτίζονται από το περιβάλλον τους. Έτσι, συναντάμε έντομα τα οποία προσαρμόζονται στο χρώμα του περιβάλλοντος. Ο Λακάν μεταφέρει τη θεωρία αυτή στον άνθρωπο, ώστε να υιοθετήσει την άποψη ότι ο άνθρωπος υφίσταται μια παρόμοια μορφή φαντασιακής αιχμαλωσίας του σε μια εξωτερική εικόνα. Το παιδί ταυτίζεται με μια εικόνα έξω απ' αυτό και η φαινομενική πληρότητα της εικόνας τού προσφέρει ένα νέο έλεγχο πάνω στο σώμα. Έτσι, το εγώ συγκροτείται μέσα από μια αλλοτριωτική ταύτιση, ώστε ο άλλος να αποτελεί σημαντικό παράγοντα στην ανάπτυξη του. Με άλλα λόγια, το εγώ συγκροτείται στη βάση μιας θεμελιώδους αλλοτριώσεως, η οποία όμως ορίζει τον άνθρωπο ως βαθύτατα κοινωνικό ον. Το εγώ δεν αποτελεί ένα πρωτογενές υλικό. Διαμορφώνεται μέσω του άλλου. Ο Λακάν αποκαλεί αυτή την ταύτιση με τον άλλο "φαντασιακό". Περνώντας τώρα στον Καστοριάδη, παρατηρούμε ότι το λακανικό αυτό σχήμα μεταφέρεται στη συγκρότηση της κοινωνίας, θέλοντας να προσδιορίσει ακριβώς αυτό που αποκαλεί αυτονομία. Κάθε κοινωνία αυτοθεσμιζείται, δημιουργεί τους θεσμούς της, τους κανόνες της, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της. Ενώ όμως συμμετέχει ενεργά στην παραγωγή των θεσμών της, αυτοαλλοτριώνεται, αποδίδοντας τη δημιουργία σε μια ξένη προς αυτήν ετερότητα,

είτε πρόκειται για Θεό είτε για κάποια αυθεντία. Η απώλεια δεν είναι κατ' ανάγκην κακή. Έχει το σκοπό της, καθώς ισχυροποιεί τους θεσμούς της. Η πειθαρχία στους κανόνες της κοινωνικής ζωής εξασφαλίζεται με την θεϊκή υπογραφή στους νόμους και τους θεσμούς της.

Η ανάμνηση του Μακιαβέλι σ' αυτό το σημείο είναι προφανής. Η παγίωση των σχέσεων μεταξύ εξουσίας και μελών της κοινωνίας χωρίς την παραγωγή μύθων συναντά εμπόδια. Γράφει ο οξυδερκής φλωρεντίνος στοχαστής στον "Ηγεμόνα": "...ένας συνετός άνθρωπος πρέπει ν' ακολουθεί πάντοτε δρόμους χαραγμένους από μεγάλους ανθρώπους και να μιμείται όσους ήταν άριστοι, ώστε κι αν ακόμη δε φτάσει στην αξιοσύνη τους, τουλάχιστον να πάρει λίγο από το άρωμά της...για να έρθουμε σε εκείνους που έγιναν ηγεμόνες χάρη στην προσωπική τους αξιοσύνη κι όχι από τύχη, λέω ότι οι πιο εξαιρετικοί είναι ο Μωυσής, ο Κύρος, ο Ρωμύλος, ο Θησεάς και οι όμοιοι... όλοι αυτοί δε θα μπορούσαν να κάνουν το λαό να τηρεί τους νόμους τους για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα, εάν ήταν άοπλοι". Το απόσπασμα αυτό είναι διαφωτιστικό, καθώς τα παραδείγματα του Μακιαβέλι προέρχονται όχι από την ιστορία αλλά τη μυθολογία. Γύρω από τα προαναφερθέντα πρόσωπα έχουν κατασκευαστεί μύθοι ή τα συνοδεύουν μύθοι, δείχνοντας την πεποίθηση του Μακιαβέλι ότι, χωρίς την κατασκευή μύθων στην πολιτική, η θεμελίωση της εξουσίας ως συνόλου κανόνων είναι αδύνατη. Η κοινωνία λοιπόν δημιουργεί μια φαντασιακή σημασία στην οποία υποτάσσεται.

Η παραπάνω αντίληψη στη συγκρότηση της κοινωνίας προσβάλλει την έννοια της αυτονομίας. Η προσωπική μου άποψη είναι ότι η κοινωνία συνειδητά αποδίδει τα

παράγωγά της σε μια ετερότητα. Γνωρίζει ότι αυτοθεσμιζείται, αλλά κάνει ότι δε το γνωρίζει για να επιβάλλει όλους τους κανόνες που ρυθμίζουν την κοινωνική ζωή. Για τον Καστοριάδη, η αθηναϊκή δημοκρατία αποτελεί πρότυπο αυτονομίας, καθώς ο αθηναίος πολίτης γνωρίζει ότι ο ίδιος

δισμό δείχνει πιθανότατα την πρόθεση του Καστοριάδη να προστατεύσει με κάθε τρόπο την αυτονομία. Την ίδια στάση κρατά κι απέναντι στις θρησκείες.

Στις θεοκρατικές κοινωνίες δεν υπάρχει καμιά αναστοχαστική πρόθεση για θέματα που αφορούν το δίκαιο, το καλό και το κακό. Αφού αυτά αποδίδονται σε μια ριζικά διαφορετική ετερότητα από τον άνθρωπο, που θεωρείται απόλυτα τέλεια και σοφή, δεν αποδέχονται καμιά αμφισβήτηση. Υπάρχουν όμως κοινωνίες που αμφισβητούν τις παραδοσιακές αντιλήψεις περί δικαίου, κάλου και κακού, θέτουν ερωτήματα στον εαυτό τους και ο αναστοχασμός αυτός τους οδηγεί στον τρόπο με τον οποίο πρέπει να θεσμιστεί η κοινωνία. Ο Καστοριάδης αναφέρει παραδείγματα, όπως την αθηναϊκή δημοκρατία και την δυτικοευρωπαϊκή κοινωνία μετά τον Μεσαίωνα.

Βέβαια, πρέπει να τονιστεί ότι η σκέψη του Καστοριάδη είναι δύσκολη, κάθε φορά που τον μελετούμε με προκατάληψη. Απελευθερωμένοι όμως απ' αυτήν, βρίσκουμε μια μεγαλειώδη σκέψη, που συνοψίζει όλη την ιστορία των ιδεών με την οξυδερκή και κριτική ματιά του. Όλα τα επαναστατικά ρεύματα παρελαύνουν από τη σκέψη του και τίθενται υπό έλεγχο. Παντού απογοητεύεται, για να φτάσει στο συμπέρασμα ότι είναι επαναστατικά μόνο ως προς το όνομα. Χαρακτηριστική είναι η διαzeugτική καστοριαδική εκφορά: μαρξισμός ή επανάσταση, όσο σκληρό κι αν φαίνεται αυτό για τους απανταχού μαρξιστές. Η εγκατάλειψη του μαρξισμού θα τον οδηγήσει στην ανθρώπινη άβυσσο, το ασυνείδητο. Θα συναντήσει όλη τη φροϋδική παράδοση. Η στροφή αυτή δείχνει και την αδυναμία του Λόγου, να οργανώσει τη ζωή. Όλος ο Διαφωτισμός καταρρέει. Ο Λόγος συναντά έναν αντίπαλο, που σ' όλη τη φιλοσοφική παράδοση λειτουργούσε στο παρασκήνιο.

Τώρα όμως ήρθε η ώρα του ν' αναμετρηθεί με κάθε ορθολογικό πρόσταγμα. Ο άνθρωπος δε λειτουργεί με βάση μόνο το λογικό του, αλλά υπάρχει δίπλα του ένα σκοτεινό υπόγειο που διαθέτει οντότητες, οι οποίες θέλουν να βγουν. Πιθανότατα, το ριζικό φαντασιακό να αναδύεται απ' αυτό ως αυτοδημιουργία, ως ανταξία που παράγει και δίνει νοήματα. Κάπως έτσι διασφαλίζεται η αυτονομία του ατόμου - μέσα από τη διανοητική παραγωγή, που ασφαλώς επηρεάζει τη ζωή μας, κάνοντας τη φιλοσοφία σημαντικό στοιχείο της.

■/Τ.Φ

το χάος σαν πηγή δημιουργίας

Έχουμε συνδέσει το Χάος με την καταστροφή, την έλλειψη οργάνωσης, ακόμη και την άρνηση του όντος. Χάος όμως δεν είναι τίποτε άλλο από το κενό που παραμονεύει παντού, είναι η ex nihilo (εκ του μηδενός) πραγματικότητα από όπου απορρέουν όλες οι μορφές, οι λειτουργικές σημασίες της ζωής, αλλά

κυρίως οι Πολιτικές δημιουργίες των ανθρώπινων κοινωνιών. Η Δημοκρατία είναι η συγκάλυψη του Χάους, όπως και η θρησκεία, με τη μόνη διαφορά ότι το χάος διαμορφώνεται από τους πολίτες και όχι από ένα εξωγενή παράγοντα που δημιουργεί την ψευδαίσθηση του ζώντος. Ας αφήσουμε τον Κορνήλιο Καστοριάδη να μας πει με το δικό του τρόπο αυτό που διαφεύγει απ' τους περισσότερους.

«Διανύουμε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μας στην επιφάνεια, αιχμάλωτοι των φροντίδων, των ασήμαντων ασχολιών, της διασκέδασης. Γνωρίζουμε, όμως, ή πρέπει να γνωρίζουμε ότι ζούμε στο χείλος μιας διπλής Αβύσσου, ή Χάους ή απύθμενου

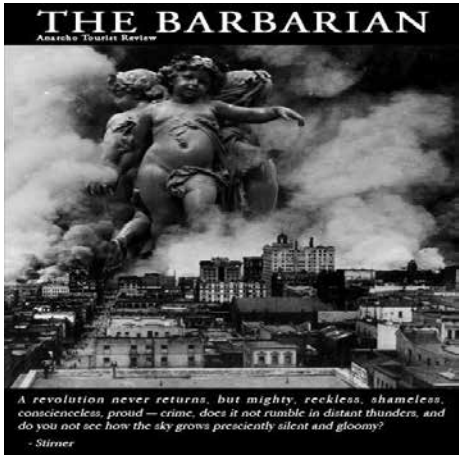
Βαράθρου. Η Άβυσσος που είμαστε, που είμαστε εμείς οι ίδιοι, εντός του ίδιου του εαυτού μας και για τον εαυτό μας. Η Άβυσσος πίσω από τα εύθραυστα φαινόμενα, το αποσαθρωμένο κάλυμμα του οργανωμένου κόσμου και ακόμα και του κόσμου τον οποίο υποτίθεται πως ερμηνεύει η επιστήμη. Άβυσσος, το ίδιο μας το σώμα, μόλις απορρυθμιστεί έστω και ελάχιστα - αλλά και κατά τον υπόλοιπο χρόνο άλλωστε, αλλά δεν το σκεφτόμαστε διόλου, το ασυνείδητο και οι σκοτεινοί μας πόθοι, το βλέμμα του άλλου, η ηδονή, επίμονα διαπεραστική και πάντοτε φυγαλέα, ο θάνατος, ο χρόνος, για τον οποίο, ύστερα από είκοσι πέντε αιώνες φιλοσοφικής σκέψης, δεν είμαστε ακόμη σε θέση να πούμε κάτι.

Ο χώρος επίσης, αυτή η ακατανόητη αναγκαιότητα για καθετί που υπάρχει να οριοθετεί μέσα σε ένα εδώ ή αλλού. Γενικότερα, η αέναη δημιουργία/ καταστροφή όχι μόνο των επιμέρους πραγμάτων, αλλά και των ίδιων των μορφών και των νόμων που διέπουν τα πράγματα. Άβυσσος τελικά το μινύημα που βρίσκεται πίσω από κάθε νόημα, ή επείρωση των σημασιών με τις οποίες θέλουμε να ντύσουμε το Είναι, όπως και η αδιάλειπτη ανάδυση τους».

Μήπως τελικά η αμφισβήτηση, η αυτονομία, ακόμα και η ίδια η επανάσταση είναι οι μόνες ικανές να δώσουν μορφή στην Άβυσσο;

■/Miltos

“The Barbarian”- Anarcho Tourist Review

Ρωτήσαμε δύο Αμερικάνους και έναν Φινλανδό, μέλη της πολυπολιτισμικής ομάδας που εκδίδει το περιοδικό “TheBarbarian” στα Αγγλικά, ποιού πραγματικά είναι και ποιο είναι το εγχείρημα που άρχισε πριν από ένα χρόνο. Τα 3 τεύχη του περιοδικού τους μπορείτε να τα βρείτε στο K*BOE.

Στην θέση ενός ορισμού

A: Ας αρχίσουμε από την αρχή, με αυτο που γράψαμε πριν ένα χρόνο, στον πρόλογο της πρώτης μας έκδοσης, προσπαθώντας να εξηγήσουμε την περιπέτεια που άρχιζε για εμάς. “Τιatic ένα περιοδικό στα Αγγλικά, στην Αθήνα, από αλλοεθνείς ;” Όχι από καμιά εμμονή με τα Αγγλικά, ή ακόμα από κάποιο σεβασμό προς την θλιβερά χυδαία σύγχρονη Αγγλική γλώσσα, αλλά σαν μια αντίληψη ότι στις μέρες μας τα Αγγλικά έχουν παγιωθεί ως η παγκόσμια γλώσσα. Από την άλλη μεριά, τα γεγονότα στην Ελλάδα έχουν επίσης μια διεθνή σημασία

και αξίζουν να επικοινωνούνται παγκόσμια. Κάτι που στην πραγματικότητα είναι δύσκολο να κάνεις, αν λάβουμε υπόψιν την γενική έλλειψη γνώσης της Ελληνικής γλώσσας εκ μέρους μας και την κάποια μετριοφροσύνη και διακριτικότητα από την μεριά των Ελλήνων που ανήκουν στο κίνημα, κάτι το οποίο έρχεται σε θαυμαστή αντίθεση με την ατελείωτη γαλλική πολυλογία όσον αφορά τον όμορφο Μάη του ’68, ή τις Αγγλο-Αμερικάνικες υποαναλύσεις περί Μαρξισμού οι οποίες κατακλύζουν τα σημερινά βιβλία.

Έτσι δεν προκαλεί καμία έκπληξη το ότι αποφασίσαμε να γράφουμε στα Αγγλικά, για να επικοινωνούμε καλύτερα τις εμπειρίες που αποκομίζουμε από την παρουσία μας μέσα στο ριζοσπαστικό κίνημα εν Ελλάδι. Ελπίζουμε ότι οι εκδόσεις μας θα είναι μια χρήσιμη προσφορά στο κίνημα, για Έλληνες και μη, όπως ήταν και για εμάς προσφορά, η συλλογή πληροφοριών για τα 3 τεύχη που έχουμε εκδόσει μέχρι σήμερα.

M: Και έτσι για να έρθουμε στο παρόν ,πολλοί μας ρώτησαν: “Ποιοι, ακριβώς είναι οι βάρβαροι (thebarbarians);” Είναι αυτοί οι οποίοι έρχονται από Προτεσταντικές χώρες που κυβερνούν τον κόσμο ή είστε εσείς οι Έλληνες του σήμερα; Ή, προτιμότερα, είναι η βαρβαρότητα απλώς μια γενική πνευματική κατάσταση, και μήπως δεν σκεφτόμαστε όπως ο Νίτσε, την διαφορά μεταξύ μιας θετικής βαρβαρότητας και μιας αρνητικής βαρβαρότητας;

Σε κάθε περίπτωση, το ποίημα του Καβάφη μιλάει σε εμάς σήμερα: ή μήπως δεν είμαστε όλοι αυτοί που “περιμένουμε τους βάρβαρους” και βρίσκουμε σε αυτούς “ένα είδος λύσης”; Μήπως όμως είμαστε και στο τέλος ενός τύπου πολιτισμού, επίσης; Μην λυπηθείτε πάντως στα κρυφά που το αναπόφευκτο τέλος δεν έχει έρθει ακόμα, και δεν ποθούν όλοι το μη αναστρέψιμο ναυάγιο αυτής της παρηκμασμένης κοινωνίας στην οποία ζούμε. Ένα ερώτημα που εύλογα γεννιέται είναι το εάν θα μπορούσε η Αναρχία, στον σύγχρονο της τύπο, να εκφραστεί σαν οτιδήποτε άλλο από αυτό το κρυφό χαμόγελο, την επιθυμία για την καταστροφή;

Ή μήπως δεν μονοπωλεί η συνείδηση του ότι επανάσταση σημαίνει ρήξη και διάσπαση, και όχι μια ήπια προοδευτική άνοδος, αλλά ένας απότομος κατακλυσμός; Ή συμβαίνει το ότι ακόμα και οι επαναστάτες οι ίδιοι δεν είναι ίσως έτοιμοι για την πνευματική πρόοδο που ετοιμάζεται μόνη της ήσυχα και κρυφά; Μπορούμε άραγε να συλλάβουμε μια σπουδαία αλλαγή χωρίς κάποια αναφορά στο αιώνιο “άλλο”;

L : Και έτσι για να μιλήσουμε πραγματικά στους αναγνώστες, “τι είμαστε πραγματικά”; Το “TheBarbarian” είναι μια συλλογή σκέψεων που έχουν γραφτεί από πολλούς αλλοδαπούς ανθρώπους στην Αθήνα: μια μικρή ομάδα ατόμων περνώντας μέσα απο ένα σύντομο χρονικό διάστημα, σε μια πολύ ξεχωριστή πόλη .

Η ζωή βέβαια εδώ έχει μια διασπώμενη

προσωρινότητα στιγματισμένη από σαφείς στιγμές, και το τί ακολούθησε είναι το αποτυπωμένο προϊόν μιας εξ αυτών των στιγμών. Πιο συγκεκριμένα, η ιδέα για αυτή την ανασκόπηση μας ήρθε μπροστά από την Βίλα Αμαλίας την μέρα της γνωστής εκκένωσης στις 20 Σεπτεμβρίου 2012. Ένα όνομα, μια ημερομηνία, με ένα μέρος του χρόνου που έχει ήδη περάσει, με πολλά εναλλασσόμενα μέλη που μας έχουν προσεγγίσει. Αυτό είναι κάτι που μπορεί κάποιος να υποβάλλει σαν ορισμό, αλλά αυτός ο κάποιος επίσης μπορεί να δει ότι αυτός ο ορισμός δεν συμπεριλαμβάνει την γένεση ενός συγκεκριμένου πράγματος, μεταξύ διακριτών στιγμών στον χρόνο.

Και έτσι ο προσωρινός χαρακτήρας, απαραίτητος σε μια σύντομη μελέτη, πρέπει να αναγνωριστεί για την ανεπάρκειά του. Έτσι ,δεν μπορεί να υπάρξει καμια πραγματική προσπάθεια για να προσδιοριστεί το “TheBarbarian”. Σαν το μεγαλύτερο κίνημα του οποίου είναι ένα μικρότερο κομμάτι, είναι απο την ουσία του ακόμα κάτι που δεν έχει προσδιορίσει ολόκληρο το πεδίο υπάρξης του, μια ακόμα στιγμή μυστηρίου, μια ακόμα στιγμή γενικευμένης αποσύνθεσης, μια ακόμα διακλάδωση, ένα επαναστατικό ξεχωριστό κομμάτι από το παρόν πολιτικό καθαρτήριο του συμβιβασμού και μπορεί μόνο δικαίως να ονομαστεί μια ιστορική, αξιοσημείωτη εμφάνιση Ιδεών.

thebarbarianreview.wordpress.com

■ μετάφραση από Value Valuer

■ “Μπαμπά”, της Σύλβια Πλαθ (1932-1963)

Δεν κάνεις πια, σου λέω δεν κάνεις
άλλο πια, παπούτσι μαύρο
που μέσα του έζησα σαν πόδι
για τριάντα χρόνια, καμμένο, λευκό
μόλις που τολμούσα να ανασάνω ή να φταρνιστώ

Μπαμπά, έπρεπε να σε σκοτώσω.
Πέθανες και χρόνο πια δε βρίσκω -
Βαρύς σαν μάρμαρο, μια βαλίτσα γεμάτη Θεό,
Άγαλμα στοιχειωτικό με ένα μαύρο δάχτυλο στο πόδι
Μεγάλο σαν φώκια στο Σαν Φρανσίσκο

Κι ένα κεφάλι στα νερά του φριχτού Ατλαντικού
Όπου χύνεται στο κυανό το πράσινο του φασολιού
Στα νερά έξω απ’ το όμορφο Νόσσετ
έκανα προσευχή παλιά για να σε βρω
Ach, du.

Στη γλώσσα τη Γερμανική, την πόλη την Πολωνική
Ισοπεδωμένη από οδοστρωτήρα
πολέμων, πολέμων, πολέμων.
Μα το όνομα της πόλης απ’ τα κοινά.
Ο Πολωνός φίλος μου

Λέει πως υπάρχουν καμιά εικοσαριά
Κι έτσι δεν μπόρεσα ποτέ να ξεχωρίσω
Πού πάτησες το πόδι σου, τη ρίζα σου,
Ποτέ δεν μπορούσα να σου μιλήσω.
Η γλώσσα κολλημένη στο σαγόني.

Κολλημένη σε μια συρματοπλεκκτη παγίδα
Ich, ich, ich, ich,
Μετά βίας έβγαζα φωνή.
Νόμιζα πως κάθε Γερμανός ήσουν εσύ.
Και η γλώσσα αισχρή.

Μια ατμομηχανή, μια ατμομηχανή,
Να με ξαποστέλνει σαν Εβραία.

Μια Εβραία στο Νταχάου, Άουσβιτς, Μπέλσεν.
Άρχισα να μιλάω σαν Εβραία.
Νομίζω πως μπορεί να ‘μαι όντως Εβραία.

Τα χιόνια του Τυρόλου, η διάφανη μπύρα της Βιέννης
Δεν είναι και πολύ αγνά ή αληθινά.
Με μια τσιγγάνα πρόγονο και τη λοξή μου τύχη
Και την τράπουλα Ταρό, την τράπουλα Ταρό
Εβραία πως είμαι θαρρώ.

Πάντα σε φοβόμουν, εγώ,
Με τη Λουφτβάφε σου, τα ακαταλαβίστικά σου.
Το περιποιημένο σου μουστάκι
Και το Άριο μάτι, ανοιχτό θαλασσί.
Άρμα τεθωρακισμένο, άνθρωπος-Panzer ήσουν εσύ -

Δεν είσαι Θεός αλλά σβάστικα
Τόσο μαύρος που κανείς ουρανός δεν μπορεί να φανεί.
Κάθε γυναίκα λατρεύει έναν Φασίστα,
Την μπότα στο πρόσωπο, την κτηνώδη
Κτηνώδη καρδιά ενός κτήνους όπως εσύ.

Στέκεσαι μπροστά στον μαυροπίνακα, μπαμπά μου,
Στη φωτογραφία που έχω από σένα
Μια χαρακιά στο πιγούνι κι όχι στο πόδι
Μα όχι λιγότερο διαβολικός, όχι, καθόλου
Λιγότερο ο μαύρος άνδρας που

Δάγκωσε σκίζοντας στα δυο την όμορφη καρδιά μου.
Όταν σε θάψανε ήμουν δέκα χρονών
Στα είκοσι προσπάθησα να αυτοκτονήσω
Και να γυρίσω σε σένα πίσω, πίσω, πίσω.
Νόμιζα πως και στα κόκαλά σου μόνο μπορούσα να αρ-
κεστώ.

Αλλά με τράβηξαν από το σάκο,
Και μ’ ένωσαν ξανά με κόλλα.
Και τότε ήξερα τι έπρεπε να κάνω.
Έφτιαξα κάποιον που σου μοιάζει σε όλα,
Έναν άνδρα στα μαύρα με ύφος Οαγώνιμου

Και μια αγάπη για βίδα και τροχό.
Και είπα δέχομαι κι εγώ, κι εγώ.
Γι’ αυτό, μπαμπά, τελείωσα με σένα επιτέλους.
Το μαύρο τηλέφωνο ξηλώθηκε απ’ τη ρίζα
Και οι φωνές δεν τρυπώνουν πια απ’ την πρίζα.

Αφού σκότωσα έναν άνδρα, σκοτώνω και δυο –
Τον βρικόλακα που ‘λεγε πως ήσουν εσύ
Και μου έπινε το αίμα για ένα χρόνο ολόκληρο,
Κι αν θες να ξέρεις, για εφτά.
Μπαμπά, τώρα μπορείς να ξαπλώσεις άνετα.

Υπάρχει ένα παλούκι στη μαύρη σου χοντρή καρδιά
Και πατάνε πάνω σου τώρα και χορεύουνε όλοι μαζί.
Στο χωριό σου τα είχαν μαζεμένα.
Πάντα ήξεραν πως ήσουν εσύ.
Μπαμπά, μπαμπά, ρε μπάσταρδε, τελείωσα με σένα

■ μετάφραση απο Στέλλα Μπρένθις

Οι μαριονέτες της εξαθλίωσης

με αφορμή τις εξαιρετικές ταινίες του Γ. Οικονομίδη

« Ξέρεις πως είναι ο πόλεμος ρε
χυμένα μυαλά, κομμένα κεφάλια,
μην παρακαλές ρε
πες το, έχουμε πόλεμο ρε
Πόλεμος!
Πόλεμος!»

Στην πρώτη του ταινία, το “Σπιρτόκουτο”, ο Οικονομίδης παρουσιάζει μια επεισοδιακή μέρα σε ένα μεσοαστικό σπίτι κάπου στα δυτικά προάστια και τις συνεχείς βίαιες συγκρούσεις μεταξύ των μελών, συγγενών και συνεργατών της οικογένειας. Αιτία της πιο σημαντικής εξ αυτών των συγκρούσεων είναι η επιλογή του πατέρα της οικογένειας να ανοίξει πιάνο-μπάρ. Στην δεύτερη ταινία του, την “Ψυχή στο Στόμα” ο Τάκης είναι ένας εργάτης βιοτεχνίας που πλένει τα πόδια του αφεντικού του , η γυναίκα του τον δέρνει, οι συγγενείς του τον εκμεταλλεύονται, οι τοκογλύφοι τον ταπεινώνουν και όλη μέρα ακούει άλλους δύο εργάτες να περιγράφουν πως κακοποιούν τις γυναίκες τους. Στο αριστουργηματικό σενάριο του “Μαχαιροβγάλτη” ένας τριαντάχρονος που μετακομίζει από την Πτολεμαίδα σε κάποιο γκρίζο υποβαθμισμένο αθηναϊκό προάστιο για να γίνει φύλακας των σκύλων του θείου του, καταλήγει να βιώνει την απόλυτη μιζέρια, να την συνηθίζει και εν τέλει να γίνεται μέρος της ενώ στο “ Μικρό Ψάρι” ένα εκτελεστής, αρνείται να συμμορφωθεί με τους κανόνες την ντόπιας μαφίας και αφού χάνει τα πάντα, πριν πεθάνει συμβάλλει όσο μπορεί στην κάθαρση αυτού του κόσμου.

Ο ρόλος της Εικόνας σαν στυλοβάτη της κοινωνικής ισορροπίας και σαν μαζικού ναρκωτικού αλλάζει και εξελίσσεται ανάλογα με τις συνθήκες. Στην Ελλάδα του ‘60 ο Ξανθόπουλος ανερχόταν στις κοινωνικές τάξεις ως εκ θαύματος - είτε παντρευόταν κάποια πλούσια, είτε κληρονομούσε κάτι - ακριβώς επειδή δεν υπήρχε ορατός τρόπος κοινωνικής ανέλιξης. Αντίθετα, στο Χόλυγουντ του ‘80 οι πρωταγωνιστές ξεκίναγαν σαν πλανόδιοι μικροπωλητές για να καταλήξουν μεγαλοεπιχειρηματίες, καθότι, μεσούντος του «αμερικάνικου ονείρου», όλοι μπορούσαν να δουν τους εαυτούς τους στη θέση των πρωταγωνιστών. Τα αδιέξοδα και οι προβληματισμοί των υποτελών πρέπει να καθρεφτίζονται στην ηθογραφία των ταινιών προκειμένου να υπάρχει ταύτιση και, μέσω αυτής, η ψευδαίσθηση ότι ο θεατής ζει/είναι/πρόκειται να γίνει κάτι άλλο κι όχι αυτό που είναι στην πραγματικότητα. Η αξία του νεοελληνικού κινηματογράφου και των χαρακτηριστικών που παίρνει τα τελευταία πέντε χρόνια είναι ακριβώς αυτή: αντί να παρηγορήσει τους νεόπτωχους, τους δείχνει την πραγματικότητα κατάμουτρα, ακόμα κι αυτή που δε θέλουν να δουν.

Η κοινωνική απάθεια, ο λόγος για τον οποίο οι υποτελείς τάξεις δεν ξεσηκώνονται, παρά την προφανή διάρρηξη του κοινωνικού συμβολαίου, γεννιέται από διάφορες αιτίες και διατηρείται από

ακόμα περισσότερες αυταπάτες. Μια απ’ αυτές είναι η παντοδυναμία του εχθρού, η άτρωτη φύση της μεγάλης εξουσίας. Πιο κάτω, οι μικρές εξουσίες εντός των κατώτερων τάξεων, εντός των παρανόμων και του περιθωρίου, των προλεταριακών συνοικιών και των λαϊκών οικογενειών, παραμένουν στυλοβάτες της αλλοτρίωσης και ισχυροποιούνται όσο αυξάνεται και η κοινωνική φύση της κρίσης. Μια κοινωνία τόσο διαβρωμένη από μια ευρέως διαδεδομένη και κοινωνικά νομιμοποιημένη διαφθορά, με τόσο βαθιά αλλοιωμένα χαρακτηριστικά όσο η νεοελληνική, δε θα μπορούσε άλλωστε παρά να γεννήσει τους σημερινούς καννίβαλους. Εν τέλει η ηθική και οι αξίες που εμπότιζαν την πλειονότητα της κοινωνίας δεν άλλαξαν ποτέ, αυτό που άλλαξε είναι το περιβάλλον - στους καιρούς της ευημερίας το άνθος του καννιβαλισμού ήταν ένα αδιάφορο διακοσμητικό φυτό, σήμερα είναι τεράστιο δέντρο, έχει σαπίσει, βρωμάει και δεν ξεριζώνεται με τίποτα. Οι τοκογλύφοι, οι γονείς που εκπορνεύουν τα παιδιά τους, οι μαλάκες που ξεσπούν στη γυναίκα τους επειδή τους ξεφτιλίζει το αφεντικό, οι σαδιστές, η πρέζα, ο αλκοολισμός, η μαφία και οι μικροί φασισμοί των μικρών εξουσιών μπορεί να μη βρίσκουν χώρο στις ηλίθιες διαφημίσεις της ακόμα πιο ηλίθιας τηλεόρασης, ούτε στις προεκλογικές αφίσες των επίδοξων διαχειριστών της εξουσίας, υπάρχουν όμως στην πραγματική ζωή και ευτυχώς βρίσκουν χώρο και στις ταινίες του νεοελληνικού σινεμά της κρίσης.

Οι ήρωες των ταινιών του Οικονομίδη - αλλά και του “Κυνόδοντα”, του “Miss Violence” και του “ο Εχθρός μου” - βιώνουν τραγικά αδιέξοδα, εντός του δικού τους μικρόκοσμου. Η ονειρώξη της εφόδου στα χειμερινά ανάκτορα, σαν κορύφωση του κοινωνικού αγώνα όπως επιχειρήθηκε τα τελευταία χρόνια στις αντιμνημονιακές απεργίες και συγκρούσεις, τέτοια ζητήματα όχι απλά δεν τα ακουμπάει, αλλά τα εμπεριέχει. Ο ένοπλος λαός είναι υπαρκτός όχι στο μέλλον, ούτε στο “ένδοξο” παρελθόν, αλλά στο εδώ και στο τώρα, μόνο που οι στρατιώτες είναι τυφλοί και τα όπλα στρέφονται οπουδήποτε αλλού εκτός από τον πραγματικό εχθρό.

Χαρακτηριστικό αυτών των ταινιών

είναι ότι με ελάχιστες εξαιρέσεις το κράτος, οι άνθρωποι και οι θεσμοί του είτε απουσιάζουν, είτε παίζουν εντελώς δευτερεύοντα ρόλο. Πέρα από το επαναστατικό φαντασιακό για τις περιοχές που το κράτος δε θα μπορεί να παρέμβει, υπάρχουν και τα μέρη που δεν ενδιαφέρεται να παρέμβει ακριβώς επειδή τα έχει εκχωρήσει σε όλους και πλέον κάνει τις συνεννοήσεις από τα πάνω. Ο διαχωρισμός των γειτονιών σε πεδία επιρροής των μαφιόζικων ομάδων εξασφαλίζει στο καθεστώς την ελάχιστη κατανάλωση δυνάμεων, κοινωνική ησυχία και ταυτόχρονα απρόσκοπτη ροή του μαύρου χρήματος.

Για να αντιμετωπιστεί ένα πρόβλημα πρέπει να είναι γνωστές οι αιτίες του και οι λόγοι που συντηρείται. Η αριστερή λογική

της αγιοποίησης του προλεταριάτου, των υπεκφυγών και της θεολογίας της επανάστασης δε βοηθάει καθόλου στην κατανόηση της σημερινής κατάστασης. Η μητρόπολη, πόσο μάλλον η καταρρέουσα μητρόπολη, είναι δύσκολος κοινωνικός τόπος ακριβώς επειδή είναι ζωντανό κύτταρο που γεννά συνεχώς καταστάσεις. Ο διαχωρισμός της κοινωνίας για την αριστερά είναι αποκλειστικά ταξικός τη στιγμή που η δύστροπη πραγματικότητα κραυγάζει ότι είναι και συνειδησιακός. Αυτό ακριβώς δεν χωράει στην κυρίαρχη προοδευτική αφήγηση και αυτή την αγιοποιημένη εικόνα της “φτωχολογίας” έρχεται να θρυματίσει η αποτυπώσή αυτού του κομματιού της κοινωνίας στον φακό αυτού του κινηματογραφικού είδους. Η αλληλεγγύη, ο αγώνας, η αξιοπρέπεια και η εξέγερση απευθύνονται σε ένα κομμάτι της κοινωνίας γιατί υπάρχει και ένα άλλο που τρέφεται από το αίμα των άλλων, που εφορμά με ρατσιστικά κίνητρα, που πατάει επί πτωμάτων, που φοράει αστυνομικές στολές και χρυσαυγίτικα μπλουζάκια.

Η θέαση της αθέατης πλευράς της κοινωνίας, αυτού που όλοι εύχονται να μην υπάρχει, δεν μπορεί παρά να τοποθετήσει τα πράγματα στην πραγματική τους διάσταση. Αυτό το καθεστώς, όσο κι αν μεταλλαχθεί, έχει βαθιές ρίζες στις κοινωνικές σχέσεις, που σίγουρα δεν αλλάζουν με την επιφανειακή αλλαγή της διαχείρισης της εξουσίας, γιατί αυτή συντελείται στα πάνω ράφια της κοινωνίας. Απ’ την άλλη, δεν επηρεάζονται από τις ταραχές και τις εξεγέρσεις ακριβώς γιατί αυτές στοχεύουν επίσης προς τα πάνω. Η κοινωνία είναι δηλητηριασμένη σε όλο το εύρος της, ο πόλεμος και ο αγώνας γίνονται σε πολλά επίπεδα κι αυτά που πρέπει να φτιάξουμε είναι πολλά. Ίσως ακόμα περισσότερα από αυτά που πρέπει να καταστρέψουμε.

■/ Βαγιάν

Για το Νίκο Μαζιώτη

Εμείς είμαστε οι «αυθάδεις» που καταμεσής των άγονων πεδιάδων φυτρώνουμε σαν άγρια λουλούδια, βγάζοντας τη γλώσσα σε κάθε εξουσία.

Εμείς είμαστε τα άγρια λουλούδια που αναδίδουν ένοχα αρώματα, και τα αγκάθια τους τρυπούν τα χέρια των βασιλιάδων μέσα στην ανθρώπινη ιστορία της χαράς και του πόνου.

Εμείς είμαστε τα λουλούδια, τα παράξενα και άγρια, που φύτρωσαν από τον σπόρο της απόλαυσης της ζωής και άνθισαν με το πείσμα της δίψας για λευτεριά. Αυτά που αρνούνται να μαραθούν, στέκοντας όρθια και ζωντανά απέναντι στη λειψυδρία που τη φωνάζουν «εξουσία».

Εμείς είμαστε τα άγρια λουλούδια που με τις ρίζες μας θα υποσκάψουμε και θα γκρεμίσουμε τα σκουριασμένα κάγκελα που προφυλάσσουν το σπίτι του μεγάλου ψέματος. Αυτά τα άγρια πολύ-

χρωμα ζιζάνια που θα φυτρώσουν στο χλωμό, καλοκουρεμένο γρασίδι. Εκεί που ξαπλώνουν οι άτιμοι αυτοκράτορες του χρήματος, οι θεοί και οι αφέντες, τα κράτη και η κοινωνία της υποταγής.

Εμείς είμαστε τα άγρια λουλούδια που ο σπόρος τους θα μπολιάσει το νεκρό χώμα του “οίκτου” των λογής φιλόφωνων και θα φυτρώσει, θα γίνει καρπός και θα θρέψει την αντίσταση στους άρχοντες. Θα χορτάσει δυναμώνοντας την ισχύ των ανίσχυρων και θα γεμίσει το πιάτο των πεινασμένων σκλάβων με το έδεσμα της εξέγερσης. Θα ξεχειλίσει τα ποτήρια με το κρασί της ελευθερίας, υψώνοντάς τα στον ήλιο, λίγο πριν τη τελευταία νικηφόρα μάχη. Και ποτέ πια κανένας δε θα μείνει μόνος του απέναντι στα κοφτερά δόντια του τέρατος που λέγεται εξουσία.

■/ Ευάγγελος Αληθινός